

ธรรมะ ในศาลา

ชุดในพรรษา ปี พ.ศ. ๒๕๕๘

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต
วัดญาณสังวรารามวรมหาวิหาร จังหวัดชลบุรี

วันพระ
วันธรรมสวนะ
วันสร้างบุญสร้างกุศล

ธรรมะในศาลา

ธรรมะในศาลา (ชุดในพรรษาปี พ.ศ. ๒๕๕๘)

รวบรวมจากพระธรรมเทศนาของท่านพระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต ในศาลาอเนกกุศล สว.กว. (ศาลาฉัน)
วัดญาณสังวรารามวรมหาวิหาร จังหวัดชลบุรี

แจกเป็นธรรมทาน สงวนลิขสิทธิ์ห้ามจำหน่าย

ISBN : 978-616-413-471-3

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม ๒๕๕๘

จำนวนพิมพ์ : ๕,๐๐๐ เล่ม

ผู้จัดพิมพ์ : คณะศิษยานุศิษย์

พิมพ์ที่ : บริษัท ศิลป์สยามบรรจุกิจน์และการพิมพ์ จำกัด

๖๑ ซ.เพชรเกษม ๖๕ ถ.เลียบคลองภาษีเจริญฝั่งเหนือ

เขตหนองแขม กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๔๔-๓๓๕๑-๕ โทรสาร ๐-๒๔๔๔-๐๐๗๘

e-mail : silpasiamprinting@hotmail.com

สารบัญ

สัจจอธิษฐาน	๒	สร้างที่พึงถวายเป็นที่ระลึก	๘๓
พระพุทธศาสนาคือยารักษาใจ	๓	ความสุขที่มหัสจรรย์	๘๐
ภารกิจสำคัญ	๑๒	เรื่องของกฎแห่งกรรม	๘๗
ศรัทธา	๑๕	วิธีชำระอกุศล ๑๐ ประการ	๑๐๓
ความจำเป็นของการเข้าวัด	๒๕	พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์	๑๐๕
วิธีทดแทนบุญคุณต่อบิดามารดา	๓๓	ขึ้นอยู่กับกระทำความดี	๑๑๕
มงคลของชีวิต	๓๕	สัมมาทิฐิ	๑๒๓
วิธีสร้างความสุข		เหตุแห่งความสุขความเจริญ	๑๓๒
ความเจริญที่แท้จริง	๔๕	ที่พึงข้างนอกและที่พึงข้างใน	๑๓๕
วิธีกำจัดความทุกข์ภายในใจ	๔๕	ความสุขความเจริญ	๑๔๑
พึ่งตนเอง	๕๔	พระพุทธเจ้าสอน	
การสิ้นสุดของ		ให้ทำหน้าที่ ๓ ประการ	๑๔๖
การเกิด แก่ เจ็บ ตาย	๕๘	ฆราวาสธรรม ๔	๑๕๕
พระรัตนตรัย	๖๒	พรหมวิหาร ๔	๑๖๒
กรรมลิขิต	๖๕	คำสอนข้อที่ ๓ ของพระพุทธเจ้า	๑๗๒
เสปียงใจ	๗๗		

กรุณาอดครองผ้าที่ขึ้นวาล์วด้วยค่ะ

แต่งกายให้สุภาพ
ก่อนเข้าโบสถ์

ไม่สุภาพ

สุภาพ

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต
วัดญาณสังวรารามวรมหาวิหาร จังหวัดชลบุรี

ธรรมะในศาลา

.....
ชุดในพรรษาปี พ.ศ. ๒๕๕๘

ธรรมะในศาลา

สัจจวิธาน

๑ สิงหาคม ๒๕๕๘

ช่วงเข้าพรรษาคือตลอดระยะเวลา ๓ เดือนนี้ เป็นช่วงที่ชาวพุทธเราจะเพิ่มการปฏิบัติให้มีเพิ่มมากขึ้น ซึ่งแต่ละคนสามารถกำหนดขึ้นมาเองได้ว่าอยากจะทำอะไรให้มากขึ้น อยากจะทำทานให้มากขึ้น อยากจะรักษาศีลให้มากขึ้น อยากจะไหว้พระสวดมนต์ นั่งทำสมาธิกันให้มากขึ้น อยากจะฟังเทศน์ฟังธรรมกันให้มากขึ้น เพราะการกระทำสิ่งเหล่านี้ให้มากขึ้นนั้น มีแต่จะเกิดประโยชน์ให้มากขึ้น แล้วก็ลดโทษลดความทุกข์ให้น้อยลงไป

ดังนั้นแต่ละท่านก็อาจจะมีความปรารถนาที่จะทำอะไรเป็นกรณีพิเศษในช่วงระยะ ๓ เดือนนี้ บางท่านไม่เคยทำบุญใส่บาตรทุกวัน ก็อาจจะตั้งสัจอธิษฐานว่า ตลอดเวลาระยะเวลา ๓ เดือนนี้จะทำบุญใส่บาตรทุกวัน ในกรณีที่ไม่มีพระผ่านมาทางบ้าน เราก็ยังสามารถทำบุญใส่บาตรได้ ด้วยการเอาเงินที่เราจะซื้อข้าวของอาหารใส่บาตรนั้นใส่ไว้ในกระปุกแทน เวลาที่เราเอาใส่กระปุก ก็ขอให้เราคิดว่าเงินนี้เป็นเงินที่เราซื้ออาหารเพื่อจะเอาไปใส่บาตรให้กับพระ แต่ตอนนี้ไม่มีพระเดินผ่านมาทางบ้าน เราก็จะเอาใส่กระปุกไว้ก่อน แล้วพอเรามีโอกาสที่จะมาวัด เราก็เอาเงินที่เราใส่กระปุกนี้มาถวายวัด ก็เท่ากับเราได้ทำบุญใส่บาตรทุกวัน หรือเราอาจจะทำบุญอย่างอื่นก็ได้ เช่น ญาติพี่น้อง มีงานบุญ เราไปร่วมบุญ เราเอาเงินที่เราจะถวายพระนี้ไปร่วมบุญ

ก็ได้เหมือนกัน หรือเราจะเอาไปบริจาคให้โรงพยาบาลให้โรงเรียน ก็ได้เหมือนกัน ได้บุญเหมือนกัน เป็นเงินที่เราแบ่งเอาไว้สำหรับทำบุญ จะเป็นการทำบุญใส่บาตร หรือทำบุญผ้าป่า ทำบุญสร้างโบสถ์ สร้างเจดีย์ สร้างศาลา สร้างโรงเรียน สร้างโรงพยาบาล สร้างหนังสือธรรมะ ทำอะไรก็ได้ ที่เป็นคุณเป็นประโยชน์ และเป็นการเสียสละเงินทองข้าวของที่เรา มีอยู่ อย่างนี้ก็เรียกว่าเป็นการทำทาน ทำทานก็เป็นบุญ **เราควรที่จะหัดทำบุญอยู่เป็นประจำ ทำให้เป็นนิสัย แล้วการทำบุญจะทำงาน และเมื่อทำงานเราก็จะได้มีบุญมาก เราจะได้ทำกันมากๆ ถ้าเรารอเวลาวันสำคัญๆ ค่อยมาทำบุญกัน ปีหนึ่งก็มีเพียงไม่กี่วัน เราก็จะไม่ได้ทำบุญมากเท่าที่เราควรจะทำ** เพราะการทำบุญนี้ก็เป็นเหมือนกับการรับประทานอาหารที่เราต้องรับประทานทุกวัน

วันละสองสามมื้อด้วยกัน ร่างกาย
ของเราจึงจะอยู่ได้อย่างสุขสบาย
สบาย ใจของเราก็เป็นเหมือน
ร่างกาย ใจของเราก็ต้องการบุญ
เหมือนกัน บุญที่ทำให้ใจของเรา
มีความสุขมีความอิ่มมีความพอ
ก็คือการให้ทานนี้เอง ดังนั้น
ในช่วงเข้าพรรษานี้ ถ้าเราอยาก
จะทำบุญให้มากขึ้น เราก็ต้อง
ตั้งสัจอธิษฐาน เพราะถ้าเราไม่ตั้ง
สัจอธิษฐาน เราอาจจะไม่ได้ทำ
ก็ได้

คำว่า **สัจจะ** คือ **ความจริงใจ**
ความตรงต่อความคิด คำพูด
ของเรา คิดอะไรพูดอะไรถ้ามี
สัจจะก็ต้องทำตามที่คิดทำ
ตามที่พูด ส่วน **การอธิษฐาน**
คือการตั้งเป้าของการกระทำว่า
เราจะทำอะไร อธิษฐานนี้ไม่ได้
แปลว่า ขอ แต่แปลว่าการตั้งใจ
ที่จะทำบุญอย่างใดอย่างหนึ่ง
เช่น อธิษฐานว่าจะใส่บาตรทุกวัน
อันนี้ก็เรียกว่าเป็นการตั้ง

เป้าหมาย เพราะถ้าเราไม่ตั้ง
เป้าหมาย เราก็จะไม่ได้ทำนั่นเอง
เหมือนกับวันนี้ถ้าญาติโยม
ไม่ได้ตั้งเป้าหมายว่าจะมาวัด
ก็จะได้ไม่ได้มาวัด การตั้งเป้าหมาย
ก็เหมือนกับการตั้งเข็มทิศนี้เอง
เราต้องการจะไปทิศทางใด เราก็
ตั้งเข็มทิศให้ชี้ไปในทิศทางที่เรา
ต้องการจะไป แล้วเราก็ออกเดิน
ทางไป ดังนั้นเราต้องตั้งอธิษฐาน
แล้วก็ต้องมีสัจจะ ตั้งใจจะทำ
อะไรแล้วต้องทำให้ได้ ยกเว้นใน
กรณีสุดวิสัยที่ไม่สามารถจะทำ
ได้เท่านั้น แต่ถ้าทำได้เราต้องทำ
เพราะเราเป็นคนที่มีสัจจะ คนที่
มีสัจจะนี้ ถ้าตั้งใจจะทำอะไร
แล้วจะไม่ล้มเหลว จะทำได้ตาม
ที่ได้ตั้งใจไว้ คนที่ประสบกับ
ความสำเร็จในชีวิตก็เพราะว่าเขา
มีสัจจะ เขาตั้งใจจะทำอะไรแล้ว
เขาก็ทำตามที่เขาตั้งใจไว้ เขาตั้งใจ
จะเรียนหนังสือให้จบปริญญา
ถ้าเขาไม่มีสัจจะ เขาก็อาจจะไม่ทำ
ไม่เรียน เมื่อไม่เรียนก็อาจจะ

ไม่ได้จบปริญญา แต่ถ้ามีสัจจะ เขาก็จะไม่เลิกเรียนจนกว่าเขาจะได้ปริญญา

ดังนั้นการจะทำอะไรให้เกิดความสำเร็จได้นี้ เราต้องมีการอธิษฐานก่อน ต้องตั้งเป้าหมายไว้ก่อนว่าเราจะทำอะไรดี เมื่อเราตั้งเป้าหมายแล้ว ขั้นที่สอง เราก็ต้องมีสัจจะ ความจริงใจที่จะทำตามที่เราตั้งใจไว้ แล้วเราก็ต้องมี **วิริยะ** คือความพากเพียร ความ **ขยัน** ถ้าเราขี้เกียจ เราก็อาจจะไม่ได้ทำก็ได้ มีความตั้งใจมีความจริงใจ แต่พอถึงเวลาจะให้ทำจริงๆ ก็เกิดความเกียจคร้านขึ้นมา ก็อาจจะล้มเหลวได้ ดังนั้นเราต้องมีความขยันด้วย มีความขยันแล้วก็ต้องมี **ขันติ** ความ **อดทน** ด้วย เพราะเวลาทำความดีนี้มักจะมีการมาผจญอยู่เรื่อยๆ เดียวก็มีเพื่อนมาชวนให้ไปเที่ยว มีเพื่อนมาชวนให้ไปดื่มสุรา เงินที่จะเก็บเอาไว้ใส่บาตรก็อาจจะต้อง

เอาไปซื้อสุราดื่มหรือเอาไปเที่ยวกับเพื่อน แต่ถ้าเรามีขันติความอดทน ไม่ยอมทำตามที่เป็นเพื่อนมาชวนไป เราก็จะสามารถรักษาสัจจะการกระทำในสิ่งที่เราต้องการกระทำได้

ดังนั้นในพรพราหมณ์ถ้าเราอยากจะทำอะไรให้สำเร็จ เราต้องมี **อธิษฐาน** มี **สัจจะ** มี **วิริยะ** ความ **อดทน** มี **ขันติ** ความอดทน แล้วเราก็จะสามารถทำสิ่งที่เราปรารถนาทำกันแน่ เพราะชีวิตของเรานี้จะขึ้นหรือจะลง จะสุขหรือจะเจริญนี้ไม่ได้อยู่ที่ใคร **ทั้งนั้น อยู่ที่ตัวเราเอง** เราจะขึ้นสูงก็ได้ เราจะลงต่ำก็ได้ อยู่ที่การกระทำของเรา ถ้าเราทำบาป ทำกรรมเราก็จะไปลงต่ำ ถ้าเราเสพอบายมุขเล่นการพนัน เที่ยวกลางคืน คบคนไม่ดีเป็นมิตร มีความเกียจคร้าน เราก็จะไปสู่ที่ต่ำ ไม่มีใครส่งเราไป ไม่มีใครสาปให้เราไปเกิดในอบายเกิด

ในนรกได้ เรานั้นแหละเป็นผู้สั่ง
เป็นผู้สาปตัวเราเองด้วยการ
กระทำของเราเราจึงต้องใช้ชีวิต
เพื่อเป็นการบังคับตัวเราให้ไปใน
ทิศทางที่ดี เช่น ทำบุญ ทำทาน
รักษาศีล ปฏิบัติธรรม ฟังเทศน์
ฟังธรรม การกระทำเหล่านี้จะพา
ให้เราไปสู่จุดหมายปลายทาง
ที่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์
สาวกทั้งหลายได้เดินทางไป
ถึงกัน คือไปสู่ความสุขที่ถาวร
ไปสู่การสิ้นสุดของความทุกข์
ทั้งปวง เพราะเราจะไม่ต้องกลับ
มาเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป
ตราบใดที่เรายังต้องกลับมา
เกิดอยู่ เราก็ยังต้องมาทุกข์กับ
ความแก่ ความเจ็บ ความตายอยู่
ถ้าเราไม่อยากจะทุกข์ เราก็ต้อง
ไม่เกิดเท่านั้น เพราะทุกข์ย่อม
ไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด เมื่อไม่มีทุกข์
ไม่มีการเกิด ก็จะไม่มีการแก่ไม่มี

การเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่มีการตาย
นี่คือสิ่งที่พวกเราสามารถทำให้
กับตัวเราได้และไม่มีใครจะทำให้
ตัวเราได้ เป็นเรื่องของ **อัตตา หิ
อัตตโน นาโถ** ตนเป็นที่พึ่ง
ของตน เหมือนกับการรับประทานอาหาร
อาหารไม่มีใครรับประทานอาหาร
ให้เราได้ เราต้องรับประทานอาหารเอง
ถ้าไม่รับประทานก็จะหิวก็จะ
ไม่อิ่ม ถ้ารับประทานแล้วก็จะอิ่ม
จะไม่หิว ฉะนั้นใด ถ้าเราอยากจะให้
**ชีวิตของเรามีแต่ความสุข ไม่มี
ความทุกข์ และให้ภพชาติของ
เราดีขึ้นเรื่อยๆ จากมนุษย์ไป
เป็นเทพ จากเทพไปเป็นพรหม
จากพรหมไปเป็นพระอริยเจ้า
จนถึงขั้นพระอรหันต์ ขั้น
พระพุทธเจ้า เราก็ต้องทำตาม
ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เรา
กระทำกัน**

ธรรมะในศาลา

พระพุทธรศาสนา คือยารักษาใจ

๒ สิงหาคม ๒๕๕๘

บุญกุศลนี้เป็นเหมือนยาที่จะรักษาโรคจิตโรคใจของเราให้หาย ให้จิตของเรานี้เป็นปกติ จิตของเราก็คือเหมือนร่างกาย เจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนกับร่างกาย แต่ความเจ็บไข้ได้ป่วยของจิตใจนี้ร้ายแรงกว่าความเจ็บไข้ได้ป่วยของร่างกาย เพราะร่างกายอย่างมากมายก็แค่ตายไป แต่ใจที่มีความทุกข์มีความไม่สบายใจนี้จะต้องมีความทุกข์มีความไม่สบายใจต่อไปเป็นภพเป็นชาติในเวลาอันยาวนานหลังจากที่ร่างกายนี้ตายไปแล้ว

ใจไม่ได้ตายไปกับร่างกาย ถ้าใจมีความทุกข์ ติดตัวไป ใจก็ยังต้องทุกข์ต่อไป ต้องเป็นโรคร้าย ไข้เจ็บต่อไป ร่างกายเจ็บไข้ได้ป่วยก็ไม่กี่เดือน ก็วันแล้วก็ตาย พอร่างกายตาย โรคร้ายไข้เจ็บ ก็หายหมด แต่โรคร้ายไข้เจ็บของจิตใจนี้ไม่ได้ หายไปกับการตายของร่างกาย ยังติดไปกับใจ ต่อไป เพราะใจเป็นสิ่งที่ไม่ตาย และสิ่งที่จะรักษา ใจให้หายจากโรคร้ายของจิตใจได้ก็คือการปฏิบัติ ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ถ้าเราปฏิบัติก็จะ ทำให้ใจของเรามีความสุขมีความสบาย ถ้าเรา ไม่ทำตามคำสอน เราก็จะมีแต่ความทุกข์ มีแต่ ความวุ่นวายใจ ดังนั้นเราจึงต้องมาศึกษาว่า พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เราทำอะไรกัน

สิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงสอนนี้เป็นเหมือนยาที่จะ มากำจัดเชื้อโรค เชื้อโรคที่ทำให้จิตใจของเราไม่สบาย ก็คือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง เวลาใดที่เรามี ความโลภ เราจะไม่มีความไม่สบายใจ จะกระวนกระวาย กระสับกระส่าย กินไม่ได้ นอนไม่หลับ และเวลาที่เรา โลภแล้วไม่ได้ดังใจอยากก็จะเกิดความโกรธขึ้นมา นี่เป็นเพราะมีความหลง

ตราบใดที่เรายังหาความสุขนอกตัวเราอยู่ เราจะไม่มีวันได้ความสุข เราจะได้แต่ความทุกข์ ได้แต่ความหิวความอยาก เหมือนกับคนที่ติด ยาเสพติด คนที่ติดยาเสพติดนี้จะต้องหายาเสพติด

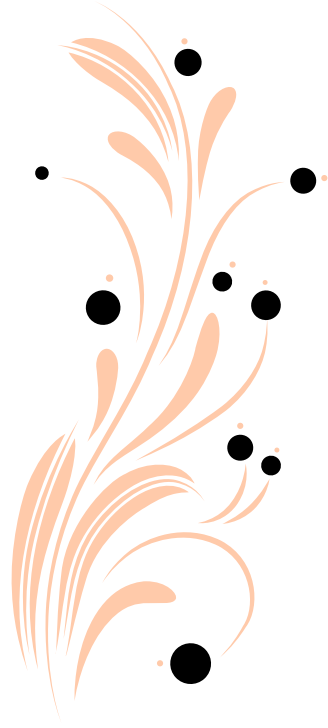
มาเสพอยู่เรื่อย ๆ เวลาใดที่หาไม่ได้ เวลานั้นก็จะทุกข์ทรมานใจอย่างมาก อาจจะถึงกับตายไปเลยก็มี ฤทธิ์ของการติดยาเสพติดมันร้ายแรง ของต่างๆ ที่เราอยากได้อากมีนี่ก็เป็นเหมือน **ยาเสพติด** เวลาอยากได้นี้ใจเรากระวนกระวายไม่สบายใจ กินไม่ได้นอนไม่หลับ ต้องมาเดือดร้อนมารบกวนพระกันมาขอพรกัน ขอให้ได้สิ่งนั้น ขอให้ได้สิ่งนี้กัน ไม่เคยฟังพรของพระเลย **พรของพระ** ก็คือว่าอย่าไปอยากได้อะไร เพราะความอยากนี้เป็นเชื้อโรคของใจ ทำให้ใจไม่สบาย ถ้าอยากจะสบายใจอยากจะมีความสุข อย่าไปอยากได้อะไร เพราะความสุขที่แท้จริงอยู่ในใจที่ไม่มี ความอยากนั้นเอง ถ้าใจไม่มีความอยากแล้วใจจะมีความสุขมาก

ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้พวกเรายุติการหาความสุขภายนอกใจ อย่าไปหาลาภ ยศ สรรเสริญ อย่าไปหารูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ เพราะมันจะเป็นเหตุที่ทำให้เราไม่สบายใจ ให้เรามาหาความสงบกัน ความสงบคือความสุขที่แท้จริงของใจ ความสงบจะทำให้ความอยากหายไป พอความอยากหายไปก็เหมือนกับเชื้อโรคหายไปจากใจ พอไม่มีเชื้อโรค ใจก็หายจากความทุกข์ความวุ่นวาย ใจก็มีแต่ความสุข

ยาของใจก็คือธรรมะโอสถ

ธรรมะก็คือคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่สอนให้พวกเราสละ ให้เราหยุดการหาทรัพย์ หาลาภ หายศ หาความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ด้วยการทำทาน เวลาที่เราอยากจะทำอะไรไปซื้อความสุข ก็ให้เอาเงินนี้ไปทำบุญ จะทำให้ใจมีความสุขมากกว่าและเป็นความสุขที่ยาวกว่านานกว่า

การทำทานจะทำให้เรา
สบายใจ การรักษาศีลไม่ทำ
บาปก็จะทำให้เราสบายใจ
และถ้าอยากจะทำให้สบายใจ
มากกว่านี้และนานกว่านี้ก็
ต้องทำใจด้วยการนั่งสมาธิ
ทำใจให้สงบ เพราะเวลาใจ
สงบนี้จะได้ ความสบายใจ
เต็มร้อย ความสบายใจจาก
การทำทานกับการรักษาศีล
นี้ยังไม่ได้เต็มร้อยเหมือน
กับการทำใจให้สงบ เวลา
ทำใจให้สงบนี้ เชื่อโรคจะ
ถูกกำลังของสมาธิกดเอาไว้
ทำให้ไม่สามารถออกมาสร้าง
ความไม่สบายใจให้กับใจได้
แล้วถ้าอยากจะทำให้ความสงบนี้
สงบอย่างถาวร เวลาออกจาก
สมาธิมาก็ต้องใช้ปัญญา
มาฆ่าเชื้อโรคให้หมดไป สมาธิ
นี้ไม่สามารถทำลายเชื้อโรคได้
อย่างถาวร ถ้าอยากจะทำลาย
เชื้อโรคอย่างถาวรต้องใช้
ปัญญา ปัญญาจะบอกให้เรา
รู้ถึงความโลภ ความโกรธ ความหลง

เป็นต้นเหตุของความทุกข์ใจ
และสิ่งที่เราได้มาก็เป็นความ
ทุกข์ เพราะว่ามันไม่อยู่กับเรา
ไปตลอด มันไม่เป็นเหมือนเดิม
อยู่ตลอด เวลาได้มาใหม่ๆ มันดี
ไปหมด พออยู่กันไปไม่นาน
เดี๋ยวมันก็เปลี่ยนไป นี่คือปัญญา
ต้องคอยสอนใจอยู่เรื่อยๆ แล้ว
ต่อไปพอเห็นว่าเป็นทุกข์ก็จะ
ไม่อยากจะทำโลก ไม่อยากจะทำ
อะไร ไม่อยากจะทำอะไร พอไม่โลก
ไม่ทำอะไรไม่หลง ความสงบความ
สุขใจก็จะอยู่กับใจไปตลอดไม่มี

วันสิ้นสุด นี่คือใจของพระพุทธเจ้า
ใจของพระอรหันตสาวก และใจ
ของพวกเราถ้าพวกเราหันชำระ
ความโลภความโกรธความหลง
ให้หมดไปด้วยการปฏิบัติตาม
พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
นี่คือหน้าที่ของพวกเราที่ควร
ปฏิบัติ

ถ้าเราอยากจะทำให้เราเกิดมา
เพื่ออะไร เราก็เกิดมาเพื่อรักษา
ใจที่ไม่สบายนี้ให้หายจากการ
ไม่สบายใจ เพราะเมื่อใจหายแล้ว
ใจก็จะอยู่อย่างมีความสุขไปตลอด
ใจจะไม่หลงไปกับการไปเกิดใหม่
เพราะการเกิดนี้ย่อมเป็นการหา
ความทุกข์ นี่คือน้ำที่ของพวกเรา
คือเกิดมาเพื่อที่จะมารักษาใจ
ให้หายขาดจากโรคภัยไข้เจ็บ
ต่างๆ แล้วจะรักษาได้ก็ต่อเมื่อมี
หมอมียา ถ้าไม่ได้เจอพระพุทธ
ศาสนาก็เหมือนกับไม่ได้เจอหมอ
ไม่ได้เจอยา ก็จะไม่มีโอกาสที่
จะรักษาใจให้หายได้ แต่**ชาตินี้**

ภพนี้พวกเราโชคดีได้มาเจอ
พระพุทธศาสนา เหมือนกับได้
มาเจอหมอเจอยา **หมอ**ก็คือ
พระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลาย
ยาก็คือคำสอนของพระพุทธเจ้า
ถ้าเราเอายาที่พระพุทธเจ้ามอบ
ให้กับเรามารับประทาน เราก็จะ
หายจากโรคไม่สบายใจ ยาก็คือ
การทำทาน รักษาศีล นั่งสมาธิ
และเจริญปัญญาขอให้พยายาม
รับประทานยา ๔ ชนิดนี้ให้บ่อยๆ
และมากๆ แล้วต่อไปเรื่องของ
ความไม่สบายใจจะไม่มีอยู่ใน
ใจของเราอย่างแน่นอน

ธรรมะในศาลา

ภารกิจสำคัญ

๗ สิงหาคม ๒๕๕๘

การฟังเทศน์ฟังธรรมเป็นภารกิจสำคัญ
ของพุทธศาสนิกชน พุทธศาสนิกชนนี้
ควรจะรู้คำสอนของพระพุทธเจ้าว่าทรง
สอนให้ปฏิบัติอะไรบ้าง ถ้าไม่ศึกษาจากผู้รู้
ก็อาจจะไม่รู้ หรือถ้าศึกษาจากผู้ที่ไม่รู้
ก็จะไม่ได้ความรู้ที่ถูกต้อง ไม่ได้ นำพา
ไปสู่การปฏิบัติที่ถูกต้อง ไม่ได้ นำพาไป
สู่มรรคผลนิพพานที่เลิศที่ประเสริฐได้

การฟังธรรมเป็นภารกิจที่สำคัญอย่างมาก พระพุทธเจ้าจึงทรงบัญญัติทรงกำหนดวันธรรมสวนะขึ้นมา เดือนหนึ่งให้มี ๔ ครั้ง คือ วันขึ้นแรม ๘ ค่ำ วันขึ้นแรม ๑๔ ค่ำ หรือ ๑๕ ค่ำ ที่เราเรียกว่า**วันพระ** ภาษาพระท่านเรียกว่าวันธรรมสวนะ **ธรรมสวนะ** คือการฟังธรรม การฟังธรรมนี้เป็นหนึ่งในมงคล ๓๘ “**กาเลนะ รัมมัสสะวะนัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง**” การได้ยินได้ฟังธรรมตามกาลตามเวลาเป็นมงคลอย่างยิ่ง

มงคล คืออะไร **ก็คือ** ความสุขความเจริญของจิตใจนั่นเอง จิตใจจะได้รับความสุขความเจริญถ้าได้ฟังเทศน์ฟังธรรมอยู่อย่างสม่ำเสมอ เหมือนต้นไม้ที่ได้รับการดูแลด้วยน้ำด้วยปุ๋ยอยู่อย่างสม่ำเสมอ ต้นไม้ก็จะเจริญเติบโตออกดอกออกผลขึ้นมา จิตใจของพวกเรา

เป็นเหมือนต้นไม้ ถ้าได้รับการทำนุบำรุงด้วยการฟังเทศน์ฟังธรรมด้วยการปฏิบัติธรรม จิตใจของพวกเรา ก็จะออกมรรคออกผลขึ้นมา ออกพระนิพพานขึ้นมา

นี่คือประโยชน์จากการที่เราได้ศึกษาและได้ปฏิบัติตามพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ถ้าเราไม่ศึกษาไม่ปฏิบัติ เราก็จะทำในสิ่งที่พระพุทธเจ้าสั่งไม่ให้ทำ เช่น สั่งไม่ให้ทำบาป เราก็จะไปทำบาปกัน สั่งทำบุญ เราก็จะไม่ทำบุญกันเพราะใจของเรานี้ชอบทำบาป ไม่ชอบทำบุญ จึงพาให้พวกเราต้องกลับมาเกิดแก่เจ็บตาย ทำให้พวกเราต้องไปเกิดในอบายกัน เพราะเราไม่รู้เหตุว่าการที่เราเกิดในภพต่าง ๆ นั้นเกิดจากอะไร เราทำอะไรก็ทำไปตามความอยากของเรา อยากได้อะไรก็หามาโดยวิธีไหนก็ได้ แต่ไม่รู้ว่าจะไปหามาโดยวิธีการกระทำความบาป

ตายไปจะต้องไปรับผลของบาป พวกที่ไม่เชื่อบาปเชื่อบุญก็เพราะคิดว่าร่างกายเป็นส่วนเดียวกับของเขา คิดว่าร่างกายตายไปแล้วตัวเขาก็สูญไปกับร่างกาย แต่ตัวเราตัวเขานี้ไม่ได้สูญไปกับร่างกาย ตัวเราตัวเขานี้อยู่ในใจ **ใจนี้เป็นเหมือนกับร่างกาย** ต่างกันตรงที่**ไม่มีรูปร่างเหมือนร่างกาย** ใจจึงไม่ต้องตายเหมือนร่างกาย ใจเป็นเหมือน**มนุษย์ล่องหน** มนุษย์ล่องหนนี้เราเอาปืนมายิงก็ไม่ตาย เอาระเบิดใส่ก็ไม่ตาย **เอามีดมาฟันก็ไม่ตาย เพราะไม่มีรูปไม่มีร่าง** ใจนี้เป็นผู้ที่สั่งให้ร่างกายทำอะไรต่างๆ สั่งให้ร่างกายทำบุญก็คือใจ สั่งให้ร่างกายทำบาปก็คือใจ และผู้ที่รับผลของบุญและบาปที่ทำก็คือใจ มีผลทั้งปัจจุบันและในอนาคต ผลปัจจุบันก็คือเวลาทำบุญแล้วใจจะสบายมีความสุขอย่างวันนี้ญาติโยมมาทำบุญกัน

มีความสบายอกสบายใจไม่วุ่นวายใจ ไม่เดือดร้อน นี่คือนุญคือความสุขใจ ถ้าบุญสะสมอยู่ในใจมากๆ **ตายไปก็จะพาให้ใจไปเกิดในสวรรค์** **สวรรค์ก็คือความสุข** นั่นเอง ที่ๆ มีแต่ความสุข ไม่มี ความทุกข์ ส่วน**อบาย**ก็คือที่ **เกิดที่ไปของผู้ที่ทำบาป** เวลาทำบาปในปัจจุบันใจก็ร้อน ใจก็จะวุ่นวาย ใจจะเดือดร้อนไม่สงบ ไม่สบาย วิตกกังวลต่างๆ ถ้าไม่เชื่อ คนที่มีสามีมีภรรยาแล้วลองแอบไปมีแฟนดู แล้วจะรู้ว่าเวลาเจอหน้าสามีเจอหน้าภรรยาจะสบายใจหรือไม่ จะต้องหวาดเสียวกลัวว่าเขาอาจจะรู้ เกิดตอนกลางคืนนอนหลับฝันไปๆ เอ่ยชื่อของคนอื่นเข้าสามีได้ยิน ตอนเช้าก็จะถามแล้วว่าเมื่อคืนนี้เธอเรียกใครกันแน่ เราไม่ได้ชื่อย่างนั้น ชื่อย่างนี้สักหน่อย นี่แหละเวลาทำบาปแล้วมันจะทำให้ใจเราไม่สบายใจ ไม่สุขไม่เย็น

ใจจะร้อน เวลาไปลักทรัพย์ ก็เหมือนกัน เวลาไปฆ่าสัตว์ ตัดชีวิตก็เหมือนกัน เวลาไป โกหกหลอกลวงก็เหมือนกัน ใจไม่มีความสุข ใจวุ่นวาย เวลา ตายไปก็ต้องไปเกิดในอบาย ไปเกิดเป็นเดรัจฉานบ้าง เป็น เปรตบ้าง ไปตกนรกบ้าง จนกว่า บาปที่ทำไว้จะหมดกำลังก็จะ กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ แต่ การกลับมาเกิดเป็นมนุษย์จาก การทำบาปนี้ จะมาเกิดเป็นแบบ ผู้ด้อยอาภัพวาสนา เกิดมารูปร่าง หน้าตาไม่สวยงาม อาการ ๓๒ ไม่ครบ มีสติปัญญาทึบ มีอายุสั้น มีโรคภัยเบียดเบียน เกิดมาจะ ยากจนลำบาก เพราะนี่เป็นวิบาก คือผลของบาปที่ทำไว้ยังมีเหลือ ติดตัว เวลาออกจากอบายมา เกิดเป็นมนุษย์ก็จะเป็นมนุษย์ที่ ด้อย

โลกเราจึงมีมนุษย์หลาย แบบด้วยกัน **มนุษย์ที่ต่ำด้อย อาภัพวาสนา** **มนุษย์ที่สูงส่งที่ เต็มไปด้วยบุญวาสนา** **บารมี** ก็เพราะว่ามีการสร้างบุญสร้าง **บารมีไม่เหมือนกันนั่นเอง** ผู้ที่ ไม่สร้างบุญสร้างบารมี สร้างแต่ บาปสร้างแต่กรรม เวลากลับมาจากอบายก็เหมือนคนที่ ติดคุก ออกจากคุกจะไม่มีอะไร ติดตัวมา ออกมาก็ต้องไปเป็น ขอดทาน ไปขอความช่วยเหลือจาก คนนั้นคนนี้ เพราะเงินก็ไม่มี งานก็ไม่มีบ้านก็ไม่มีอยู่ไม่มีอะไร เหมือนคนสิ้นเนื้อประดาตัว นี่คือลักษณะของคนที่เกิดมา เวลาออกมาจากอบายหลังจาก ที่ใช้บาปใช้กรรมไปแล้ว ส่วน พวกที่ทำบุญมาก เวลาตายไปก็ ไปเป็นเทวดา เทวดาก็คือเศรษฐี ทางโลกทิพย์นี่เอง ใจนี้เป็น ร่างทิพย์ เป็นกายทิพย์ เวลาใจ มีบุญก็เหมือนกับมีเงินติดตัวไป

มีทรัพย์ภายในเรียกว่า **อริยทรัพย์** หรือเงินทิพย์ทองทิพย์ ตายไปก็ไปเป็นเศรษฐี พวกเทวดานี้เขาเป็นพวกร่ำรวยกัน อยากจะได้อะไรก็หามาได้ อยากจะดูรูปทิพย์ก็ซื้อมาได้ อยากจะได้ยินเสียงทิพย์ก็ซื้อมาได้ อยู่ในโลกทิพย์ด้วยความสุข พอบุญหมดก็กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ แต่จะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ที่สูงส่งด้วยบุญด้วยวาสนาด้วยบารมี

อย่างพระพุทธเจ้า สมัยที่พระองค์ทรงเป็นพระเวชสันดร พระองค์ทรงทำบุญทำทาน รักษาศีลภาวนา วันพระก็เข้าวัดแล้วก็ปฏิบัติธรรม อย่างที่ญาติโยมมาทำกันแบบนี้ มาทำบุญทำทาน ฆาติศีล ๕ รักษาศีล ๘ กัน แล้วก็ภาวนาฝึกทำใจให้สงบ แล้วก็สอนใจให้ฉลาดให้เห็นว่าทุกอย่างในโลกนี้เป็นของชั่วคราว ไม่ใช่ของเราอย่างแท้จริง จึงไม่หึงไม่หวงทรัพย์สมบัติต่างๆ เพราะ

รู้ว่าเวลาตายไปก็เอาติดตัวไปไม่ได้ แต่สิ่งที่เอาติดตัวไปได้คือทรัพย์ภายใน ทรัพย์ภายในก็เกิดจากการสละทรัพย์ภายนอกให้แก่ผู้อื่นนั่นเอง อย่างญาติโยมวันนี้ก็มาสละทรัพย์ภายนอกเพื่อมาแลกเปลี่ยนเป็นทรัพย์ภายใน ทรัพย์ภายนอกนี้เราเอาไปในโลกทิพย์ไม่ได้ เราต้องเอาทรัพย์ภายใน เราจึงต้องมาทำบุญมาแลกเปลี่ยนเอาทรัพย์ภายนอกมาเปลี่ยนเป็นทรัพย์ภายใน พอเรามีทรัพย์ภายในแล้ว เวลาตายไปเราจะมีทรัพย์ที่จะเอาไปใช้ในโลกทิพย์ เราก็จะเป็นเทวดาแทนที่จะไปเป็นเปรต

เปรต คือพวกที่ไม่ทำบุญ แต่ทำบาป เวลาตายไปก็ไม่มีทรัพย์ภายในติดตัว แต่จะมีบาปติดตัวไป ก็เลยต้องไปเป็นเปรต ต้องไปรอกขอทานขอรับส่วนบุญส่วนกุศลจากผู้ที่มีชีวิตอยู่ อย่างพวกเราเวลาทำบุญ เราก็จะอุทิศ

บุญกุศลให้ ผู้ที่จะรับบุญอุทิศได้
ก็มีพวกเปรตนี้เท่านั้น พวกอื่นๆ
รับไม่ได้ ถ้าไปเกิดเป็นเดรัจฉาน
ก็หากินเองได้ ถ้าเป็นมนุษย์
ก็เหมือนกัน ถ้าเป็นเทวดาก็มี
ทรัพย์ภายในมากจนไม่จำเป็นต้อง
มาขอทานมาขอ
ทรัพย์ภายในจากผู้อื่น

**พวกเปรตนี้เวลามีชีวิตอยู่
ไม่ชอบทำบุญ ชอบทำบาป
โลภมาก ถ้ามาวัดก็เอาของมา
นิดหนึ่ง แต่ขากลับนี้เอาของ
เต็มปิ่นโตกลับไป อย่างนี้ลักษณะ
ของพวกเปรตเข้าใจไหม คือ
เอาแต่ได้อย่างเดียว แล้วเอาโดยวิธี
ไม่ถูกต้องคือไปโกงเขา ไปขโมย
ของๆ เขา คนมาวัดนี้ถ้าเอาของ
กลับ จะเอาไปได้ถ้าเป็นของที่วัด
ให้แล้วพระให้แล้ว อย่างนี้ไม่เป็น
เปรต เป็นเปรตก็ต่อเมื่อเขา
ไม่ได้ให้แล้วก็ไปหยิบของๆ เขา
ไปแย่งของคนอื่นๆ อย่างนี้
ถึงจะเป็นเปรต นี่คือนิยาม**

ของเปรต แต่ถ้าทำบุญทำทาน
**รักษาศีล รับรองได้ว่าตายไป
ไม่ไปเป็นเปรตอย่างแน่นอน
ไปเป็นเทวดาร้อยเปอร์เซ็นต์**
อานิสงส์ของผู้ที่ได้ ทำบุญ
ไม่ทำบาป ตายไปแล้วก็กลับมา
เป็นคนร่ำคนรวย มีรูปร่าง
หน้าตาสวยงาม ผิวพรรณผ่องใส
มีอาภรณ์ครบ ๓๒ มีร่างกาย
สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง มีอายุ
ยืนยาวนาน

นี่คืออานิสงส์ที่เกิดจากการ
ทำบุญ ไม่ทำบาป เกิดจากการ
ได้ศึกษาได้ยินได้ฟังพระธรรม
คำสอนของพระพุทธเจ้าอยู่
เรื่อยๆ ฟังแล้วก็จะได้อำนาจไปทำ
การฟังนี้เป็นการศึกษาแนวทาง
ศึกษาวิธีที่จะพาให้เราไปสู่จุด
หมายปลายทางของพวกเรา
พอฟังแล้วเราต้องปฏิบัติด้วย
ถ้าเราอยากจะไปสวรรค์ก็ทำบุญ
รักษาศีล ถ้าอยากจะไปสวรรค์
ชั้นพรหมก็ต้องรักษาศีล ๘ แล้วก็

นั่งสมาธิทำใจให้สงบ ถ้าอยากจะไปพระนิพพานก็ต้องเจริญปัญญา ต้องพิจารณาให้เห็นไตรลักษณ์ ให้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้เป็นไตรลักษณ์ พิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างว่าไม่เที่ยง ไม่ใช่ของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นทุกข์ เพราะมันจะต้องจากเราไปสักวันหนึ่ง ถ้าเรารู้อย่างนี้แล้วเราจะไม่อยากมีอะไรไม่อยากได้อะไร พอไม่มี

อะไรไม่อยากได้อะไรก็จะมี
ความสุข จะมีความสุขไปตลอด

นี่คือการศึกษาศาสนาของพระพุทธศาสนา คือสอนให้เรารู้วิธีการปฏิบัติที่ถูกต้อง แล้วถ้าเรานำเอาไปปฏิบัติ เราก็จะได้รับผลอย่างเดียวกับที่พระพุทธเจ้าได้รับอย่างแน่นอน

ธรรมะในศาลา ศรัทธา

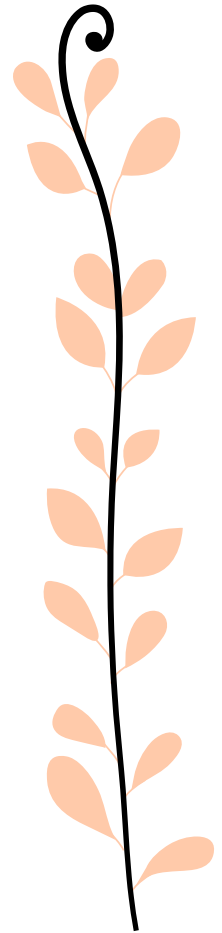
๘ สิงหาคม ๒๕๕๘

วันนี้เป็นวันที่ท่านทั้งหลายได้
ตั้งใจมาวัดด้วยความมีศรัทธา ด้วย
ความเชื่อในพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ ว่าเปรียบเหมือนแสงสว่าง
นำทางในที่มืด

จิตใจของพวกเราตอนนี้เหมือน
อยู่ในที่มืด ไม่ได้มืดเพราะสิ่งต่างๆ
รอบข้าง แต่มืดเพราะใจถูกความหลง
ครอบงำ เหมือนกับคนตาดีแต่ถูก
ผ้าปิดตาไว้ จึงไม่สามารถมองเห็น
อะไรต่างๆ ได้ตามความเป็นจริง

เราจึงต้องอาศัยคนตาดีอย่างพระพุทธเจ้า อย่าง พระอริยสงฆ์สาวก ผู้มีตาดี ผู้เห็นสุขเป็นสุข เห็นทุกข์ เป็นทุกข์ เห็นกงจักรเป็นกงจักร เห็นดอกบัวเป็นดอกบัว แต่พวกเรานี้เป็นพวกตาที่ไม่ดีถูกความหลงครอบงำอยู่ จึงมองไม่เห็นตามความเป็นจริง เห็นสิ่งที่เป็นทุกข์ว่า เป็นสุข เห็นสิ่งที่เป็นสุขว่าเป็นทุกข์ เราจึงเดินหนีความสุข แล้วก็เดินเข้าหาความทุกข์ แล้วเราก็ต้องมาร้องห่มร้องไห้ วุ่นวายใจกันอยู่ทุกวี่ทุกวัน เพราะเราไม่เดินตามทางที่ คนตาดีอย่างพระพุทธเจ้าอย่างพระอริยสงฆ์สาวกเดินกัน เราเดินสวนทางกับท่าน ท่านเดินเข้าหาความสุขที่เป็น ความสุขที่แท้จริงที่ถาวร แต่พวกเราเดินเข้าสู่ความสุขที่เป็น กองสุขปลอม เป็นความสุขที่มีความทุกข์หลบซ่อนอยู่ ความสุขเป็นเปลือกเป็นผิว แต่ความทุกข์นี้เป็นเนื้อ พวกเรากินแต่เปลือกกัน ถ้ากินส้มก็กินแต่เปลือก เนื้อไม่ กิน ถ้ากินทุเรียนก็กินแต่เปลือก เนื้อทุเรียนกินไม่เป็นกัน เราก็เลยไม่ได้เจอความสุขที่แท้จริง เราไปหาความสุขแบบ เปลือกผลไม้ที่มีความทุกข์ซ่อนอยู่ข้างใน เราจึงทุกข์กัน ทุกวันนี้ ทุกข์กับสิ่งที่เราคิดว่าเป็นความสุข

สิ่งใดที่เราคิดว่าเป็นความสุขก็คือ ลาภ ยศ สรรเสริญ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ต่างๆ เวลาพวกเราได้ลาภ ได้ยศ ได้สรรเสริญ ได้เสพรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ต่างๆ เราก็ดีอกดีใจกัน แต่พอเวลาที่เราไม่ได้เสพ ความ ดีใจความสุขใจก็หายไป สิ่งที่มาแทนความสุขใจก็คือ

ความทุกข์ใจ ตราบใดที่เรายังคิดว่าลาภ ยศ สรรเสริญ รูป เสียง กลิ่น รส โภกฐิ์พะ ต่างๆ นี่เป็นสิ่งที่ให้ความสุขกับเรา ตรานั้นเรากียังจะต้องเจอความทุกข์อยู่เสมอ เพราะความจริงสิ่งที่เราคิดว่าเป็นความสุขนั้นเป็นความทุกข์เสียมากกว่า พระพุทธเจ้า พระอริยสงฆ์สาวกทั้งหลาย ท่านได้สัมผัสมาแล้วเหมือนพวกเรา ท่านก็เคยหลงเหมือนพวกเรา เคยชอบเคยอยากได้ลาภ ยศ สรรเสริญ อยากได้ความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย แต่ได้มามากน้อยเพียงไร ไม่ช้าก็เร็วก็ต้องสูญเสียไป หรือไม่เช่นนั้นก็ไม่สามารถที่จะใช้มันได้ พระพุทธเจ้ากับพระอริยสงฆ์สาวกทั้งหลาย ท่านเห็นความทุกข์ในสิ่งเหล่านี้ ท่านจึงเดินถอยออกจากการหาลาภ ยศ สรรเสริญ หาความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย แล้วก็ไปหาความสุขอีกแบบหนึ่ง เรียกว่าความสุข

ที่เกิดจากความสงบของใจ ความสุขที่ได้จากความสงบของใจนี้เป็นความสุขที่แท้จริง ไม่มีความทุกข์ เพราะมันจะไม่หมดไปจากเรา มันจะอยู่กับเราไปตลอด หลังจากที่ร่างกายนี้ตายไปแล้ว ความสุขที่ได้จากความสงบของใจก็ยังคงอยู่กับเราต่อไป เพราะใจของเราไม่มีวันตาย

ถ้าเรามีความสุขภายในใจของเราแล้ว เราไม่ต้องออกไปหาอะไรต่างๆ พระพุทธเจ้า พระอริยสงฆ์สาวก ท่านไม่ต้องออกไปหาอะไรเหมือนพวกเรา หากัน ท่านอยู่ในป่าในเขาสบายหาอย่างมากก็หาอาหารมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเท่านั้นเอง ซึ่งถ้าหาไม่ได้ท่านก็ไม่เดือดร้อน ท่านปล่อยให้ร่างกายตายไปได้ เพราะไม่ช้าก็เร็วมันก็ต้องตายไป การที่ท่านยังเลี้ยงร่างกายของท่านอยู่ก็เพราะว่าท่านยังมีความเมตตา กับพวกเรา ท่านยังสามารถใช้ร่างกายนี้มาสอนมาบอกพวกเรา

ให้มาหาความสุขที่แท้จริงกัน
ให้มาหาความสงบทางใจกัน

การจะทำให้ใจให้สงบได้ เรา
ก็ต้องรักษา **ศีล ๘** ขึ้นไป **รักษา**
ศีล ๘ คือการหยุดการหาความ
สุขทางร่างกายนั่นเอง คนที่
รักษาศีล ๘ จะไม่มีแฟน จะอยู่คน
เดียว จะไม่ร่วมหลับนอนกับแฟน
ไม่ไปเที่ยวกับแฟน แล้วก็จะไม่
หาความสุขจากการรับประทาน
อาหารมากจนเกินไปจะรับประทาน
เพื่อย่อย ไม่ได้รับประทานตาม
ความอยาก คือรับประทาน
วันละมือก็พอ หรือ ๒ มือ แต่จะ
ไม่รับประทานหลังจากเที่ยงวัน
ไปแล้ว ร่างกายไม่ต้องการอาหาร
มากแบบที่พวกเรารับประทานกัน
อยู่ทุกวันนี้ พวกเรารับประทาน
เพื่อความสุขเพราะเกิดความ
อยาก ถ้าไม่ได้รับประทานแล้วก็
จะทุกข์ แต่ที่ทุกข์ไม่ใช่ร่างกาย
ที่ทุกข์คือใจ ถ้าเรากินตามความ
ต้องการของร่างกาย ร่างกาย

จะมีหุ่นที่สวยงาม แต่ถ้า
รับประทานตามตัณหาความ
อยากแล้วมันจะไม่เลือกเวลา
อยากเมื่อไหร่ก็ต้องกินเมื่อนั้น
ร่างกายจึงกลายเป็นตุ่มขึ้นมา
แล้วก็ต้องไปเสียเงินไปเดินแรง
เดินกาตามฟิตเนสต่างๆ เดินไป
เท่าไรมันก็ไม่ลด พอเดินเสร็จ
เหนื่อยก็หิว ก็ออกไปกินใหม่
วิธีที่จะให้หุ่นสวยคือต้องรู้จัก
ประมาณในการรับประทาน
อาหาร รับประทานวันละมือ
สองมือก็พอแล้ว อย่างพระป้านี้
พระพุทธรเจ้าสอนให้รับประทาน
วันละมือก็พอ คือเราต้องยุติการ
หาความสุขทางร่างกายกันแล้ว
เราจะได้มีเวลามาหาความสุข
ทางใจ ถ้าเราไปหาความสุขทาง
ร่างกาย เราจะไม่มีความนั่ง
สมาธิ ทำใจให้สงบ เพราะเราจะ
ต้องไปกินเลี้ยงกินอะไรกัน ไปดู
หนังฟังเพลงกัน ไปดูละคร
ไปร่วมหลับนอนกับแฟนกัน
เวลาที่จะมานั่งทำสมาธิก็จะไม่มี

ดังนั้นถ้าเราอยากหาความสุขที่แท้จริงคือความสุขทางใจ เราต้องเลิกหาความสุขทางร่างกายด้วยการถือศีล ๘ พอเราถือศีล ๘ ได้เราก็จะมีเวลาที่จะมาฝึกใจสอนใจให้สงบได้ แล้วเราจะพบกับความสุขที่พระพุทธเจ้าบอกว่าเป็นความสุขที่ยิ่งใหญ่กว่าความสุขทั้งปวง พอเราได้ความสุขอันนี้แล้วเราก็จะไม่อยากได้อะไร เราก็จะหาแต่ความสุขแบบนี้ จะเอาความสุขที่เกิดจากความสงบ แล้วก็จะเป็นความสงบที่จะอยู่กับเราไปตลอด หลังจากร่างกายนี้ตายไปแล้ว ความสงบนี้ก็จะอยู่คู่กับเราต่อไป

นี่แหละ คือวิถีทางของนักปราชญ์ของผู้ฉลาดอย่างพระพุทธเจ้าและพระอริยสงฆ์สาวกทั้งหลาย พวกเราจึงยึดพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะเป็นที่พึ่ง วิธีที่ยึดก็คือไม่ใช่พูดแต่ปากเปล่าว่า พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สรณัง คัจฉามิ อันนี้เป็น

เพียงแต่การตั้งจิตตั้งเป้าไว้ว่า เราจะเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นที่พึ่ง แต่ที่พึ่งก็ต้องทำตามตัวอย่าง ทำตามตัวอย่างของพระพุทธเจ้า ของพระอริยสงฆ์สาวก พระพุทธเจ้า ท่านเลิกหาความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ท่านถือศีลกัน ท่านถือศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ เราก็ต้องถือศีลแบบท่าน แล้วเราก็ต้องปฏิบัติแบบท่าน ท่านไม่ไปเที่ยว ไม่ไปหาความสุขทางร่างกาย ท่านหาความสุขจากการทำใจให้สงบด้วยการไปอยู่ตาม ที่สงบ เพราะถ้ามีคนมากจะทำให้ใจสงบยาก ต้องไปอยู่ที่ไม่มีคน อยู่เงียบๆ คนเดียว ถ้าไปข้างนอก บ้านไม่ได้ ก็อยู่ในห้องของเรา ก็ได้ ปิดประตูข้างตัวเราไว้ อยู่ในห้อง ไม่ต้องออกไปรับรู้อะไร อยู่ในห้องก็พุทโธ พุทโธ ไปเดียวใจก็สงบได้ สงบแล้วก็จะหายหลง จะรู้ว่าความสุขที่แท้จริงอยู่ในตัวของเราเอง ไม่ได้อยู่

ที่เงินทองไม่ได้อยู่ที่เสื้อผ้า ไม่ได้
อยู่ที่ข้าวของ ไม่ได้อยู่ที่ของกิน
ของดื่มของเคี้ยว แต่อยู่ที่การ
ทำใจให้สงบ อยู่ที่มีการมีสติ มีพุทธ
อยู่กับใจของเรา

ขอให้ลองไปทำดู รับรองได้
ว่าสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนนี้
เป็นสิ่งที่ได้รับการพิสูจน์มาแล้วว่า
เป็นความจริง ผู้ที่นำเอาไปปฏิบัติ
ได้รับผลกันมาแล้วกันทั้งนั้น
อย่างแน่นอน จึงไม่ต้องลังเล
สงสัย ขอให้เราทำกันเท่านั้นเถิด
ถ้าเราไม่ทำ มันก็จะไม่เกิดขึ้น
สิ่งนี้มันจะต้องเกิดจากการกระทำ
ของเรา คนอื่นหยาบยื่นให้กับเรา
ไม่ได้ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์
ท่านหยาบยื่นให้กับเราไม่ได้เราต้อง
หยาบให้กับตัวเราเองด้วยการทำ
ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า คือ
รักษาศีล แล้วก็ไปหาที่สงบอยู่

ตามลำพัง แล้วก็ฝึกพุทธะ พุทธ
ไปเรื่อย ๆ รับรองได้ว่าเดี๋ยวก็ได้

ดังนั้นขอให้เราเอาไปพิสูจน์
ดูว่าคำสอนของพระพุทธเจ้า
เป็นคำสอนที่ถูกต้องหรือเป็น
คำโกหกหลอกลวง รับรอง
ได้ว่าเราจะเห็นว่า**คำสอนของ
พระพุทธเจ้านี้เป็นคำสอนที่
เป็นความจริงทั้งหมด เป็น
สวากขาโต ภคฺวตา ัมโม**
เพราะผู้ที่ได้นำเอาไปพิสูจน์นั้น
ได้เห็นแล้วว่าเป็นความจริง
เหมือนกันหมด จึงไม่ต้องลังเล
สงสัยขอให้เราไปปฏิบัติเท่านั้น
แล้วผลที่พระพุทธเจ้าได้รับก็จะ
เป็นผลที่พวกเราได้รับกัน คือ
การสิ้นสุดของการเวียนว่าย
ตายเกิด สิ้นสุดของความทุกข์
ทั้งปวง มีแต่ความสุขที่เรียกว่า
บรมสุขอยู่ภายในใจไปตลอด
ไม่มีวันสิ้นสุด

คำพูดของพระพุทธเจ้า

มีมากมายก่ายกองขนาดไหนก็ตาม
จะไม่มีคำโกหกอยู่ในคำพูดของพระพุทธเจ้าเลย

#ธรรมะในศาลา

ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่จะมีคุณค่ามีคุณประโยชน์
... เท่ากับพระรัตนตรัย

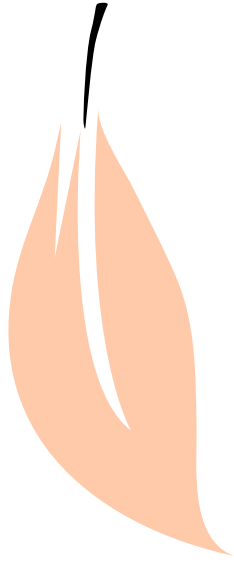
#ธรรมะในศาลา

ธรรมะในศาลา

ความจำเป็น ของการเข้าวัด

๕ สิงหาคม ๒๕๕๘

วันนี้เป็นวันที่ท่านทั้งหลายมีเวลาว่างจากภารกิจการทำงานต่างๆ จึงได้ตั้งใจมาวัดเพื่อมาหาที่พึ่งทางใจ เพราะว่า การทำมาหากินของเรานี้หาที่พึ่งได้เพียงร่างกาย แต่สิ่งที่เราหามาได้ไม่ว่าจะเป็น ทรัพย์สินสมบัติ ข้าวของเงินทอง บุคคลต่างๆ สิ่งของต่างๆ มากน้อยเพียงไรก็ไม่สามารถเป็นที่พึ่งของใจได้ ไม่สามารถมาปกป้องคุ้มครองรักษาใจไม่ให้ทุกข์ ไม่ให้วุ่นวายไปกับเหตุการณ์ต่างๆ ได้

แต่ถ้าพวกเรามีพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง
ทางใจ เราจะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์
คุ้มครองจิตใจของเราไม่ให้ทุกข์
ไม่ให้เดือดร้อนกับเหตุการณ์
ต่างๆ ที่เราจะต้องประสบพบ
เห็นกันในชีวิตนี้ การเข้าวัดจึง
เป็นสิ่งที่จำเป็น

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เข้า
วัดกันอย่างน้อยอาทิตย์ละ ๑ ครั้ง
เพื่อจะได้มาสร้างที่พึ่งทางใจ
มาสร้างพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ ให้เกิดขึ้นมาสู่ในใจ
ของพวกเรา พระพุทธ พระธรรม

พระสงฆ์ ถ้ายังอยู่ข้างนอกใจ
ของเรา ก็ยังไม่สามารถคุ้มครอง
เราได้ เราต้องน้อมเอาพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ เข้ามาสู่ใจ
ของเรา วิธีที่จะน้อมเอาพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ เข้าสู่ใจ
ของเราๆ ก็ต้องศึกษาให้รู้จักว่า
พระพุทธเจ้าคือใคร พระธรรม
คำสอนของพระพุทธเจ้าสอน
อะไร พระอริยสงฆ์สาวกท่าน
ทำตัวอย่างไรถึงได้เป็นพระ
อริยสงฆ์สาวก เพราะการที่จะ
สร้างพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ เข้ามาสู่ใจได้ ต้องสร้าง
ด้วยการปฏิบัติ คือเอาตัวอย่าง

ของพระพุทธเจ้า เอาคำสอน
ของพระพุทธเจ้า เอาตัวอย่าง
ของพระอริยสงฆ์สาวกมาเป็น
แบบฉบับมาเป็นครูเป็นอาจารย์
พอเกิดศรัทธาเห็นการปฏิบัติ
ของพระพุทธเจ้าเป็นที่น่าเลื่อมใส
ศรัทธา ก็จะพยายามปฏิบัติตาม
พอปฏิบัติได้แล้วก็จะได้ที่พึง
ทางใจขึ้นมา

**แบบฉบับการปฏิบัติของ
พระพุทธเจ้าและพระอริยสงฆ์
สาวกท่านปฏิบัติอย่างไร ท่าน
ทำดี คิดดี พูดดี ท่านทำบุญ
ละบาปชำระใจให้สะอาดบริสุทธิ์
พวกเราก็ต้องทำแบบท่าน** อย่าง
วันนี้เรามาทำบุญ เอาข้าวของ
เงินทองต่างๆ มาแบ่งปันให้แก่
ผู้ที่ไม่มี เช่น พระภิกษุสามเณร
ต้องอาศัยการทำทานการทำบุญ
จากพวกท่านๆ จึงจะมีอาหาร
มีที่อยู่อาศัย มียารักษาโรค
มีเครื่องนุ่งห่มไว้สวมใส่ การที่เรา
แบ่งปันของต่างๆ ให้แก่ผู้อื่นนี้

เป็นการทำบุญ ทำบุญแล้วก็จะ
ทำให้ใจของเรามีความสุข ถ้าไม่
ทำบุญใจของเราจะไม่มีความสุข
เหมือนกับไม่ได้รับประทานยา
ถ้าไม่ได้รับประทานยาใจของเรา
จะกระวนกระวายจะกระสับกระส่าย
อยู่ไม่เป็นสุข เพราะมีความอยาก
ต่างๆ คอยมารบกวนใจของเรา
อยากได้สิ่งนั้นอยากมีสิ่งนี้ อยาก
จะไปที่นั้นอยากจะทำที่นี่อยากจะ
ไปเที่ยวอยากจะทำอะไรต่างๆ
แต่ถ้าเรามาทำบุญนี้ การทำบุญ
จะเข้าไปกำจัดความอยากต่างๆ
จะทำให้ใจของเรามีความสุข
ความอิ่ม ความพอ ทำให้เรา
ไม่ต้องไปดิ้นรนไปหาสิ่งต่างๆ
มาให้ความสุขกับเรา นี่คือการ
ทำความดีที่เกิดจากการทำทาน

การทำความดีอย่างอื่นก็มี
เช่น การรับใช้หรือช่วยเหลือ
ผู้อื่น รับใช้บิดามารดา ปู่ย่า
ตายาย ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณ
ของพวกเรา ถ้าเราสละเวลา

แทนที่จะเอาเวลาไปเที่ยวไปเล่นตามความอยาก เราเอาเวลานี้มาดูแลผู้มีพระคุณของพวกเราไปเยี่ยมเยียนท่าน มีข้าวมีของอะไรก็ซื้อติดไม้ติดมือไป ไปถึงแล้วถ้ามีอะไรที่จะช่วยท่านได้ก็ช่วย เช่น ช่วยกวาดบ้าน ช่วยถูบ้าน ช่วยซักผ้า ช่วยทำอะไรต่างๆ ที่คนสูงอายุจะทำได้ หรือทำลำบาก ทำแล้วเราจะมีความสุขมากกว่าการไปเที่ยวไปเล่นไปทำอะไรต่างๆ นี่คือการของการทำความดี จะทำให้เรามีความสุขใจและจะทำให้เราไม่วุ่นวายใจไปกับความอยากต่างๆ

นอกจากนั้นก็ทรงสอนให้เราไม่กระทำบาป ไม่กระทำสิ่งที่ไม่ดี **บาป คือ ๑. การฆ่าสัตว์ ๒. การลักทรัพย์ ๓. การประพฤติผิดประเวณี ๔. การพูดปดโกหก หลอกลวง ๕. การเสพอบายมุข คือสุรายาเมา เที่ยวกลางคืน**

เล่นการพนัน คบคนไม่ดีเป็นมิตร ความเกียจคร้าน นี่คือการไม่ดีที่เราควรระวัง ถ้าเรามีความเกียจคร้าน เราจะต้องเอาความขยันเข้ามาทำลาย อย่าอยู่เฉยๆ นั่งอยู่เฉยๆ อย่าปล่อยให้ความอันมีค่าของชีวิตของเราผ่านไปโดยไม่ได้ทำประโยชน์ เราสามารถทำประโยชน์ได้ตลอดเวลาให้กับชีวิตของเรา ถ้าเราอยู่เฉยๆ ไม่รู้จะทำอะไร ก็ดูสิว่าในบ้านนั้นสกปรกหรือเปล่า เสื้อผ้าสกปรกหรือเปล่าเรียบร้อยหรือเปล่า มาซักเสื้อผ้า กวาดบ้านถูบ้าน มาจัดบ้านให้สะอาดเรียบร้อย บ้านที่สะอาดเรียบร้อยก็จะน่าอยู่ จะได้ไม่ต้องออกไปเที่ยวข้างนอกกัน ที่เราอยู่บ้านไม่ติดเพราะเห็นบ้านแล้วมันรกรุงรัง เต็มไปด้วยข้าวของต่างๆ แล้วเราไม่มีเวลามาจัดการมาจัดระเบียบให้มันดูสวยงามน่าอยู่กัน เราจึงอยากออกไปข้างนอกไปตามร้านค้าต่างๆ ที่เขามีการ

จัดข้าวของให้เป็นระเบียบ ถ้าเรา
มาจัดบ้านเราให้เป็นระเบียบ เราก็
จะมีความสุขอยู่กับบ้านของเรา
เราก็ไม่ต้องออกไปนอกบ้าน

ถ้าเราจัดบ้านเสร็จแล้วยัง
ไม่รู้จะทำอะไร ก็ให้มาฟังเทศน์
ฟังธรรมก็ได้ หาหนังสือธรรมะ
มาเปิดอ่านก็ได้ หรือถ้าเราอยาก
จะปฏิบัติธรรมก็นั่งสมาธิไปได้
ฝึกเจริญสติ พุทฺโธ ๆ ไปอย่าปล่อย
ให้ใจคิดเรื่องราวต่างๆ เพราะคิด
แล้วก็จะเกิดอารมณ์เกิดความ
อยากต่างๆ ขึ้นมา พอเกิดความ
อยากก็ต้องเดือดร้อนไปทำตาม
ความอยาก ทำตามความอยากก็
ต้องใช้เงินใช้ทองทำกัน เงินทอง
ก็จะร่อยหรอไปเรื่อยๆ พอเงิน
หมดก็ต้องเดือดร้อน ต้องไปกู้
หนี้ยืมสินถ้าหาเองไม่ได้ หรือ
ไม่เช่นนั้นก็ต้องไปลักขโมยไปทำ
บาปทำกรรม เพราะเราไม่รู้จักวิธี
ใช้เวลาของเราใช้เงินทองของเรา
ให้เกิดประโยชน์ ถ้าเราใช้เงินทอง

ตามความอยากนี้ มีเท่าไรก็ไม่
พอใช้ เพราะเห็นอะไรก็อยากได้
ไปหมด เห็นรองเท้า เห็นเสื้อผ้า
เห็นกระเป๋า เห็นของเล่น เห็น
โทรศัพท์มือถือ เห็นอะไรก็ปาละ
ก็อยากได้ไปหมด ทั้งๆ ที่ได้มา
แล้วมันก็ไม่ได้ทำให้เราดีขึ้นแต่
อย่างใด ไม่ได้ทำให้เรารวยขึ้น
แต่กลับทำให้เราจนลงไปเรื่อย ๆ
ดังนั้นเราต้องระมัดระวังเรื่อง
ของการใช้เงิน อย่าไปใช้ตาม
ความอยาก ให้ใช้ตามความ
จำเป็น ถ้าเราอยากจะได้อะไร
ก็ให้ถามว่าถ้าไม่ได้มาแล้ว
จะตายหรือไม่ ถ้าไม่ตายก็
แสดงว่าไม่จำเป็น ก็อย่าไปซื้อ
เก็บเงินไว้ดีกว่า เพราะเวลา
เกิดจะต้องซื้ออะไรที่จำเป็นจะ
ได้มีเงินซื้อ ไม่ต้องไปขอยืมเงิน
หรือไปขอกทานจากผู้อื่น ถ้าเรา
รู้จักควบคุมการใช้เงิน ไม่ใช่ตาม
ความอยาก เราจะเป็นเศรษฐี
ขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว พวกเราที่
ไม่ได้เป็นเศรษฐีกันก็เพราะว่า

หยุดใช้เงินไม่เป็น ใช้เงินเก่งแต่หาเงินไม่เก่ง ถ้าเรารู้จักควบคุมการใช้จ่ายเงินทอง ชีวิตของเรานี้จะไม่เดือดร้อน จะมีเงินทองไว้จับจ่ายใช้สอยกับสิ่งที่จำเป็นเสมอ แล้วก็จะมีเงินทองเหลือมาทำบุญ

นี่คือสิ่งที่พระพุทธเจ้าและพระอริยสงฆ์สาวกท่านได้ประพจน์ได้ปฏิบัติมาจนท่านมีที่พึ่งทางใจ **ที่พึ่งทางใจเกิดจากการกระทำ ๓ ประการ คือ ทำบุญ ละเอียด แล้วก็กำจัดความอยากต่างๆ ด้วยการไม่ทำตามความอยาก** อยากไปเที่ยวก็เปลี่ยนใจอยู่บ้านดีกว่า อยู่บ้านแล้วมานั่งสมาธิทำใจให้สงบ จะได้ความสุขมากกว่าออกไปเที่ยวนอกบ้านการทำตามความอยากนี้ไม่เรียกว่าเป็นการชำระจิตใจ แต่เป็นการทำให้จิตใจสกปรกมากขึ้น สิ่ง

ที่ทำให้จิตใจของเราสกปรกก็คือความโลภ ความอยาก ความโกรธ ความหลง พอใจสกปรกก็ทำให้ใจคิดไม่ดี พูดไม่ดี ทำไม่ดี พอคิดไม่ดี พูดไม่ดี ทำไม่ดี ใจก็มีแต่ความทุกข์ แต่ถ้าใจได้รับการชำระอยู่เรื่อยๆ ด้วยการฝึกไม่ทำตามความอยากต่างๆ เวลาอยากจะทำอะไรก็ไม่ทำ ความอยากก็จะน้อยลงไป และเวลาทำใจให้สงบ ความอยาก ความโลภ ความโกรธ ความหลง ก็จะสงบตัวลงไป เหลือแต่ความสะอาดของใจ

เหมือนกับน้ำ สมัยก่อนนี้เวลาเขาจะใช้น้ำ เขาจะต้องไปตักน้ำจากในแม่น้ำ ซึ่งแม่น้ำนั้นน้ำไม่สะอาด ก่อนจะใช้น้ำได้เขาต้องใช้สารส้มแกว่งมันก่อน พอแกว่งสารส้มแล้วสิ่งสกปรกก็จะตกตะกอนแยกออกจากน้ำ ทำให้

น้ำที่พุ่งนั้นใสขึ้นมา **จิตใจของ**
พวกเราทุกวันนี้ก็พุ่งมั่วด้วย
ความโลภ ความโกรธ ความหลง
ความอยากต่างๆ แต่พอเรา
เอาสารส้มคือการนั่งสมาธิ
การเจริญสติ บริกรรมพุทโธ
พุทโธ นี่มาแฉ่งในใจเรา
เดี่ยวไม่นานกิเลสตัดหาความ
โลภ ความโกรธ ความหลง ก็จะ
ตกตะกอนแยกออกจากใจ
ทำให้ใจนี้ใสสะอาด บริสุทธิ์
มีความสุขยิ่งสะอาดเท่าไร
ยิ่งมีความสุขมากเท่านั้น

นี่แหละ**ความสุขที่แท้จริง**
อยู่ที่ความสะอาดของใจ ไม่ได้
อยู่ที่ความร่ำรวย มีข้าวของ
เงินทองมีสิ่งนั้นสิ่งนี้มีบุคคลนั้น
มีบุคคลนี้ พวกเรามีกันหมดแล้ว
แล้ววิเศษไหม ใจของเรามีความ
สุขไหม หรือกลับวุ่นวายมากขึ้น
มีอะไรก็ต้องวุ่นวายกับสิ่งที่เรามี

มีลูกก็ต้องวุ่นวายกับลูก มีสามี
มีภรรยาก็ต้องวุ่นวายกับสามีกับ
ภรรยา มีทรัพย์สมบัติข้าวของ
เงินทองก็ต้องวุ่นวายไปกับทรัพย์
สมบัติข้าวของเงินทอง สู้ไม่มี
ดีกว่า อยู่เฉยๆ ทำใจให้สงบ ทำให้
กิเลสตัดหาตกตะกอนลงไป
ดีกว่า วิธีแยกตะกอนออกจากน้ำ
คือใช้ปัญญาคอยสอนใจเตือนใจ
ว่าอย่าทำตามความอยาก อย่าทำ
ตามความโลภ ความโกรธ ความ
หลง เพราะจะทำให้ใจพุ่งมั่ว
พอเรามีปัญญา เราก็จะแยกใจ
ของเราให้ออกจากตะกอนที่ทำ
ให้จิตใจเราพุ่งมั่วได้ พอปัญญา
กำจัดตะกอนแยกใจออกจาก
กิเลสตัดหาได้หมดแล้ว ใจก็จะ
สะอาดบริสุทธิ์ไปตลอด มีความ
สุขไปตลอดไม่มีวันสิ้นสุด ถึงแม้
ร่างกายนี้ตายไปใจก็มีความสุข
ต่อไป เพราะใจไม่มีวันตายไม่ตาย
ตามร่างกายนั่นเอง ความสะอาด

บริสุทธิ์ของใจนี้ที่เราเรียกว่า
นิพพาน **พระนิพพาน** ก็คือ
ความสะอาดบริสุทธิ์ของใจ
ใจที่ปราศจากกิเลสตัณหา
ความโลภ ความโกรธ ความอยาก
ต่าง ๆ นี่คือใจของพระพุทธเจ้า
ใจของพระอริยสงฆ์สาวกทั้งหลาย
เป็นแบบนี้ ถ้าพวกเราเอา
พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์

มาเป็นแบบเป็นฉบับแล้วปฏิบัติ
ตามได้ ต่อไปใจของพวกเรานี้
จะมีแต่ความสุขไปตลอด จะไม่มี
ความทุกข์ พอร่างกายนี้ตายไป
เราก็ไม่ต้องไปหาร่างกายอันใหม่
ถ้าใจเราสะอาดบริสุทธิ์ เราไม่ต้อง
กลับมาแก่ มาเจ็บ มาตายใหม่
เหมือนอย่างที่เราเป็นกันอยู่

ธรรมะในศาลา

วิธีทดแทนบุญคุณ ต่อบิดามารดา

๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๘

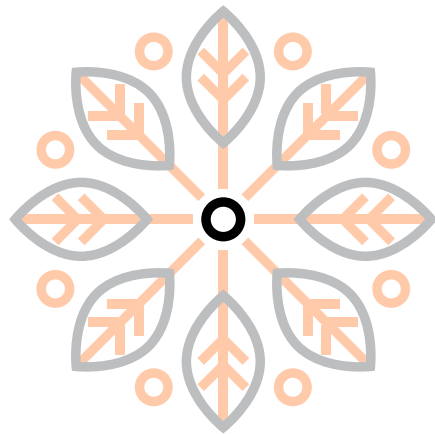
วันนี้เป็นวันพุธที่ ๑๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘ เป็นวันสำคัญของพวกเราทุกคนเพราะเป็นวันแม่แห่งชาติ เป็นวันที่พวกเราจะมานอบน้อมคารวะต่อผู้มีพระคุณที่สูงสุดของพวกเราก็คือ บิดาและมารดา เพราะบิดามารดาเป็นผู้ให้ชีวิตให้ร่างกายนี้กับพวกเรา ถ้าเราไม่มีบิดามารดา เราจะไม่มีย่างกายอันนี้ เมื่อเราไม่มีร่างกายอันนี้เราจะไม่สามารถทำอะไรต่างๆ ที่เรากำลังทำกันอยู่ในปัจจุบันนี้ได้

พระคุณของบิดามารดาจึงเป็นบุญคุณที่ล้นฟ้าที่พวกเราไม่สามารถจะทดแทนได้ **ต่อให้เราเลี้ยงดูบิดามารดาอย่างดีที่สุด อุ้มท่านแบกท่านไว้บนบ่าบนไหล่ให้ท่านอุจจาระปัสสาวะรดใส่ตัวเรา เราก็คงยังไม่สามารถที่จะทดแทนบุญคุณที่บิดามารดาให้กับพวกเราได้** นอกจากการจะทำให้ท่านได้เป็นพระอริยบุคคลเท่านั้นถึงจะสามารถทดแทนบุญคุณของท่านได้

การเป็นพระอริยบุคคล เช่น การเป็นพระโสดาบัน จะทำให้พ่อแม่ไม่ต้องไปใช้กรรมในอบายอีกต่อไป ต่อให้เคยทำบาปทำกรรมมามากน้อยเพียงไรก็ตาม พระโสดาบันนี้จะไม่ไปเกิดในอบายอีกต่อไป และเหลือภพชาติที่จะต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกไม่เกิน ๗ ชาติเป็นอย่างมาก ก็จะบรรลุถึงพระนิพพานเป็น

พระอรหันต์ ยุติการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่เป็นกองทุกข์อันใหญ่โตที่พวกเราต้องแบกกันมาซึ่งนับไม่ได้ว่ามากน้อยเพียงไรแล้ว

ถ้าอยากรู้จำนวนภพชาติของพวกเรานี้ว่ามีมากน้อยเพียงไร พระพุทธเจ้าทรงยกตัวอย่างให้เราเปรียบเทียบดูตอนที่เรากิดมานี้ เราต้องร้องห่มร้องไห้กับความทุกข์ต่างๆ ถ้าเราสะสมน้ำตาที่เราหลั่งออกมารวมกันเอาไว้ในทุกภพทุกชาติ มันจะมีมากยิ่งกว่าน้ำในมหาสมุทรเสียอีก คิดดูก็แล้วกันว่าเราต้องมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย กันกี่ครั้งถึงจะ

สามารถหลั่งน้ำตาให้ได้มากกว่า
น้ำในมหาสมุทร นั่นแหละคือ
ความทุกข์ของพวกเรา แล้ว
จะเป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ถ้าเรา
ไม่ได้มาพบกับพระพุทธศาสนา
ไม่ได้มาศึกษาพระธรรมคำสอน
ของพระพุทธเจ้า แล้วน้อมนำ
เอาคำสอนของพระพุทธเจ้า
ไปปฏิบัติจนได้บรรลุเป็นพระ
อริยบุคคลชั้นต่างๆ

ถ้าเราบรรลุเป็นพระอริย
บุคคลได้แล้ว การที่จะสอนให้
ผู้อื่น เช่น บิดามารดา ก็จะไม่
ใช่ของยากเย็นอะไร ฉะนั้น
พระพุทธเจ้าของพวกเราก็คือ
อย่างนั้น พระพุทธเจ้าพอได้
ตรัสรู้แล้ว เป็นพระอรหันตสัมมา
สัมพุทธเจ้าแล้ว พระองค์สามารถ
สั่งสอนผู้อื่นให้เป็นพระโสดาบัน
เป็นพระสกิทาคามี เป็นพระ
อนาคามี และเป็นพระอรหันต์
ได้อย่างง่ายดาย พระองค์ทดแทน
พระคุณแก่พระพุทธรูปที่ทรง
ให้กำเนิดแก่พระองค์ แม้จะทรง

เสด็จสวรรคตไป ๗ วันหลังจาก
ที่ได้ทรงประสูติเจ้าชายสิทธัตถะ
ออกมา หลังจากเจ้าชายสิทธัตถะ
ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว
ทรงรำลึกถึงพระคุณของพระพุทธร
ูปมารดาถึงแม้ว่าจะไม่ได้ทรงเลี้ยงดู
แต่ทรงให้กำเนิด ทรงให้ร่างกาย
ที่ทำให้พระองค์สามารถนำเอา
ไปปฏิบัติธรรมจนได้ตรัสรู้เป็น
พระพุทธเจ้าขึ้นมา พระองค์
จึงได้ทรงส่งกระแสจิตไปบน
สวรรค์ไปหาพระพุทธรูปมารดา
เมื่อพบแล้วก็ทรงแสดงธรรมให้
พระพุทธรูปมารดาอยู่ ๑ พรรษา
แล้วก็ทำให้พระพุทธรูปมารดาได้
บรรลุเป็นพระโสดาบัน ไม่ต้อง
กลับไปเกิดในอบายอีกต่อไป
นี่คือการทดแทนบุญคุณของ
บิดามารดาให้หมดไปได้เลย
เพราะถ้าบิดามารดายังไม่ได้เป็น
พระโสดาบัน บิดามารดาก็ยังจะ
ต้องกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย
ในภพน้อยภพใหญ่อีกต่อไป

นี่แหละคือความพิเศษของพระพุทธศาสนาที่ไม่มีศาสนาใดที่ไม่มีคำสอนใดในโลกนี้จะสามารถกระทำได้ คือทำให้สัตว์โลกอย่างพวกเราทั้งหลายได้หลุดพ้นจากวัฏฏะแห่งการเกิด แก่ เจ็บ ตายได้ พระคุณของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จึงยิ่งใหญ่กว่าสูงกว่าพระคุณของบิดามารดา แต่ท่านก็บอกว่าเวลาที่เราได้ตอบแทนบุญคุณของบิดามารดานั้นเท่ากับได้ตอบแทนบุญคุณของพระอรหันต์ ทำบุญกับบิดามารดานี้ ท่านเปรียบว่า ได้ทำบุญกับพระอรหันต์ ได้บุญ

ได้อานิสงส์เท่ากัน และในทางตรงกันข้าม ถ้าเกิดไปฆ่าบิดามารดา ก็เหมือนกับการไปฆ่าพระอรหันต์ โทษของการฆ่าบิดามารดา ฆ่าพระอรหันต์ นี่เป็นโทษที่ร้ายแรงที่สุด เรียกว่าเป็น **อนันตริยกรรม เป็นบาปที่หนักที่สุด** ถ้าเปรียบเทียบกับสมัยปัจจุบันนี้ก็เท่ากับโทษประหารชีวิต

นี่คือคุณค่าของบุคคลที่ต่างกัน ถ้าเราฆ่าคนที่ไม่ใช่บิดามารดาของเรา โทษจะไม่เท่ากัน โทษน้อยกว่า ถ้าเราฆ่าสัตว์

เดรัจฉาน โทษก็น้อยกว่าลงไป
โทษจะเกิดขึ้นมาน้อยขึ้นอยู่
ที่บุญคุณของบุคคลที่เราฆ่า
ถ้าบุคคลที่เราฆ่าเป็นบุคคลที่
มีคุณมีประโยชน์มาก โทษจะ
เกิดมาก บาปก็จะหนัก ถ้าฆ่า
บุคคลหรือเดรัจฉานที่มีคุณ
น้อยมีประโยชน์น้อย บาปก็น้อย
แต่ก็ยังมีบาปอยู่ ทางที่ดีก็
ไม่ควรฆ่าเลย แต่นี่เพียงพูด
เปรียบเทียบให้รู้ให้ฟังสังวร
อย่างมากว่าเราต้องเคารพบิดา
มารดาของเราเสมอ ต้องอดทน
อดกลั้นเวลาที่เรายู่ต่อหน้า
บิดามารดา ขอให้ถือว่าเหมือน
อยู่กับหน้าพระอรหันต์ เวลา
ท่านพูดอะไร ท่านสอนอะไร
ขอให้ถือว่าพระอรหันต์กำลัง
สั่งสอนเรา เพราะสิ่งที่บิดามารดา
สั่งสอนพวกเรานี้เป็นสิ่งที่มีความ
มีประโยชน์กับพวกเรา เวลาพ่อแม่
สั่งสอน เราห้ามเถียงห้ามโต้แย้ง
ถึงแม้ว่าสิ่งที่ท่านพูดอาจจะไม่
ถูกก็ได้ แต่ไม่ใช่หน้าที่ของเรา

ที่จะโต้แย้ง เหมือนญาติโยม
ตอนนี้ฟังเทศน์อยู่ ไม่ใช่หน้าที่
ของญาติโยมจะมาโต้แย้งว่า
พูดผิดหรือพูดถูก เราฟังแล้ว
เราเอาไปพิจารณาดู ถ้าไม่ถูก
ก็ไม่ต้องทำตาม ก็เท่านั้นเอง
ไม่เห็นมีปัญหาอะไรเลย ถ้าถูก
ก็นำเอาไปทำตาม

ดังนั้นขอให้เราพยายาม
รำลึกถึงพระคุณของบิดามารดา
อยู่เรื่อย ๆ เพื่อที่เราจะได้ทำ
หน้าที่ของลูกอย่างถูกต้อง **หน้าที่
ของลูกจะต้องปฏิบัติต่อบิดา
มารดามีอะไรบ้าง ๑. ต้องให้
ความเคารพนับถือ ยกย่อง
สรรเสริญ บิดามารดา ไม่ด่า
ไม่ว่าบิดามารดาโดยเด็ดขาด
ไม่ว่าท่านจะพูดหรือทำอะไร
ที่ไม่ถูกหรือถูกก็ตาม ๒. ต้อง
เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่
เสมอ ถ้าเป็นคำสอนที่ผิด
ไม่ถูก ไม่ต้องทำตามก็ได้
แต่ไม่ต้องไปเถียง ไม่ต้อง**

ไปว่าพ่อแม่สอนผิด บางครั้ง
พ่อแม่ก็อาจจะมีความรู้ไม่มาก
พอที่จะสอนทุกสิ่งทุกอย่างให้
ถูกต้องได้ แต่ถ้าเรารู้ว่าผิดก็
ไม่ต้องทำตามก็ได้ **๓. ต้อง
ทดแทนบุญคุณให้แก่พ่อแม่
เวลาพ่อแม่เจ็บไข้ได้ป่วยหรือ
ชราภาพ** ก็ต้องเป็นหน้าที่ของ
เราจะต้องดูแลเลี้ยงดูท่านไป
จนวันตาย ตายไปแล้วก็ต้อง
ทำพิธีจัดงานศพให้สมเกียรติ
แล้วก็อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้
พ่อแม่ไปอีก ทุกครั้งที่เรารำลึก

ถึงพ่อแม่ก็ทำบุญอุทิศไปให้ท่าน
นี่คือการตอบแทนบุญคุณได้
ในระดับหนึ่งของลูกที่เรียกว่า
ลูกกตัญญูเป็นอย่างนี้ การแสดง
ไมตรีจิต ความเมตตา ความเคารพ
ต่อบิดามารดา ควรกระทำอยู่
อย่างเนืองๆ ควรกระทำอย่าง
สม่ำเสมอ แล้วบิดามารดาจะ
มีความสุข แล้วเราเองก็จะมี
ความสุข ใครเห็นเขาก็จะยกย่อง
สรรเสริญว่าเราเป็นคนมีความ
กตัญญูกตเวที

ธรรมะในศาลา

มงคลของชีวิต

๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๘

ท่านทั้งหลายได้ตั้งใจมาวัดเพื่อมาเสริมความเป็นสิริมงคลให้แก่ชีวิตด้วยการกระทำสิ่งที่เป็นมงคลตามที่พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนไว้ในมงคล ๓๘ ประการ ถ้าพวกเราสามารถปฏิบัติตามได้ครบทั้ง ๓๘ ข้อ พวกเราจะไปถึงพระนิพพานกันอย่างแน่นอน แต่ก่อนที่เราจะถึงนิพพาน ก่อนที่เราจะสามารถทำมงคลทั้ง ๓๘ ข้อให้ได้ครบถ้วน เราต้องเริ่มทำทีละข้อสองข้อไป เราก็จะก้าวหน้าขึ้นไปตามลำดับ ทางสู่พระนิพพานนี้ก็จะผ่านสวรรค์ชั้นต่าง ๆ สวรรค์ชั้นเทพ สวรรค์ชั้นพรหม สวรรค์ชั้นพระอริยเจ้า ไปจนถึงสวรรค์พระนิพพานที่เป็นสวรรค์ชั้นสูงสุดซึ่งเกิดจากการกระทำที่เป็นมงคลทั้ง ๓๘ ประการ

มงคลนี้คืออะไร มงคล ก็คือ ความร่มเย็นเป็นสุข อายุยืน วัณยุยืน มีความสุขกายสบายใจ ปราศจากทุกข์ภัยอันตรายทั้งหลาย นี่คือการความหมายของความเป็นสิริมงคล ถ้าพวกเราอยากจะได้ความเป็นสิริมงคล เราต้องสร้างเหตุที่ทำให้เกิดผล เหตุที่จะทำให้เกิดความเป็นสิริมงคลก็คือการกระทำมงคลทั้ง ๓๘ ข้อ ในวันนี้จะฝากไว้ ๓ ข้อแรก คือ **อะเสวะนา จะ พาลานัง ปิณทิตานัญญจะ เสวะนา ปุชา จะ ปุชะนียานัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง** ข้อที่ ๑. คือการไม่คบคนพาลคนไม่ดี เป็นมิตร ๒. การคบบัณฑิตคนดี เป็นมิตร ๓. การบูชาบุคคลที่

สมควรแก่การบูชา นี่คือสิ่งที่พวกเราควรจะต้องทำกันให้ได้ ถ้าทำได้แล้วจะได้รับมงคลสามข้อแรกไป

ข้อที่ ๑. ไม่ให้คบคนพาล

คนไม่ดี อะไรคือคนพาลคนไม่ดี คือ คนที่ไม่รักษาศีล คนที่ไม่ทำบุญทำทาน คนที่ไม่เข้าวัด ไม่ศึกษาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นคนที่ชอบทำบาป ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ลักทรัพย์ ประพฤติผิดประเวณี พุดปดเสพสุรายาเมาเล่นการพนัน เที่ยวกลางคืน คบคนพาลคบคนไม่ดีเป็นมิตร และมีความเกียจคร้าน นี่คือนิสัยลักษณะของคนพาล คนพาลก็คือคนโง่ คนไม่ฉลาด คนที่ไม่รู้ว่าอะไรดีอะไรชั่ว ไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ ไม่รู้จักนรกสวรรค์ ถ้าเราไปคบกับคนโง่ คบกับคนพาล เขาก็ชวนเราไปในทางที่ไม่ดี เขาชอบเล่นการพนัน เขาก็จะชวนเรา

ไปเล่นการพนัน ชอบดื่มสุรายาเมาก็จะชวนไปดื่ม ชอบเที่ยวก็จะชวนไปเที่ยว ชอบความเกียจคร้านก็จะชวนให้เราเกียจคร้านไปกับเขา การกระทำเหล่านี้ไม่ได้นำมาซึ่งความสุข ความเจริญ ไม่ได้นำมาซึ่งลาภยศ สรรเสริญ สุข แต่อย่างใด ดังนั้นเราต้องหลีกเลี่ยงบุคคลเหล่านี้ ถ้าเรารู้ว่าเขาชอบเล่นการพนันชอบทำบาปชอบเสพสุรายาเมา อย่าเข้าไปใกล้ถ้าไม่จำเป็น

ข้อที่๒. ให้คบบัณฑิตให้คบคนฉลาดคนดี เพราะคนดีคนฉลาดเขาจะดึงเราไปในทางที่ดีที่ฉลาด บัณฑิตที่สูงส่งก็คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าเราเข้าพบกับพระพุทธเจ้าได้ เข้าพบกับพระอริยสงฆ์สาวกได้ เข้าพบกับพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าได้ เราจะได้รับแต่สิ่งดีๆ ที่จะนำพาชีวิตของเราให้ไปพบกับความสุขความเจริญ

ให้เราอยู่ห่างไกลจากความทุกข์ ความวุ่นวายใจต่างๆ ความเสื่อมเสียต่างๆ **บัณฑิตคนดีคือพระพุทธเจ้า พระอริยสงฆ์สาวก รองลงมาก็คือพระภิกษุที่เคร่งครัดในธรรมวินัย แล้วรองลงมาก็คณธรรมดาสามัญที่มีศีลมีสัตย์ ก็อย่างน้อยก็ต้องมีศีล ๕** ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดประเวณีไม่พูดปด ไม่เสพสุรายาเมาไม่เล่นการพนัน ไม่เที่ยวกลางคืน ไม่คบคนไม่ดี เป็นมิตร ไม่มีความเกียจคร้าน มีแต่ความขยันหมั่นเพียร

บัณฑิตและคนพาลนี้ยังแบ่งเป็น ๒ พวก จำพวกภายนอกกับจำพวกภายใน จำพวกภายนอก คือ พวกคนต่างๆ ที่เราคบค้าสมาคมด้วย ในที่บ้านก็ดี ในที่โรงเรียนก็ดี ที่ทำงานก็ดี บุคคลเหล่านี้เราเรียกว่าบัณฑิตภายนอก คนพาลภายนอก แต่เรายังมีบัณฑิตภายในและคนพาล

ภายในอีกด้วย คือคนพาลและ
บัณฑิตที่มีอยู่ในใจเรานี้แหละ
ได้แก่ความคิดต่างๆ ของเรานี้
ถ้าคิดไปในทางบาป แสดงว่าเรา
กำลังมีคนพาลเป็นมิตร ถ้าเรา
คิดไปในทางบุญก็แสดงว่าเรามี
บัณฑิตเป็นมิตร ดังนั้นเราต้อง
พยายามทำลายคนพาลที่มีอยู่ใน
ใจของเราอยู่ในตัวของเรา และ
พยายามสร้างบัณฑิตที่ไม่มีอยู่
ในใจของเราให้เกิดขึ้น

วิธีที่จะทำลายคนพาลและ
สร้างบัณฑิตก็คือเราต้องควบคุม
ใจของเรา ต้องรู้จักควบคุมความ
คิดของเรา เวลาใจของเราคิดไป
ในทางที่ไม่ดี คิดไปในทางของ
คนพาล เราต้องยับยั้ง ต้องหยุด
วิธียับยั้งวิธีหยุดก็คือต้องใช้
สติ ใช้คำบริกรรมพุทโธ พุทโธ
หรือใช้การสวดมนต์ หรือใช้
ปัญญาคำสอนของพระพุทธเจ้า
ที่สอนให้เราอย่าคบคนพาล ให้
คบบัณฑิต พอคคนพาลไหลขึ้นมา
พระพุทธเจ้าบอกว่าต้องหยุด

อย่าไปทำตาม เราก็ต้องยับยั้ง
ถ้าเราหยุดไม่ได้ก็ต้องใช้พุทโธ
ช่วย ท่องพุทโธๆ ไปเรื่อยๆ เดี่ยว
ความอยากความคิดเหล่านั้น
ที่ไม่ดีก็จะหายไป

ถ้าเราไม่มีบัณฑิตอยู่ในตัว
ของเรา เราก็ต้องไปหาบัณฑิต
ข้างนอก คือไปหาพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ ไปฟังเทศน์
ฟังธรรม ฟังคำสอนวิธีที่จะให้
ตัวเราเป็นบัณฑิตนั้นทำอย่างไร
เมื่อเราได้รับคำสอนมาแล้ว เราก็
นำเอามาสร้างบัณฑิต วิธีสร้าง
บัณฑิตก็คือการสร้างสติ บัณฑิต
นี้ต้องมีสติเป็นผู้นำ ถ้าไม่มีสติจะ
ไม่สามารถนำความคิดที่ดีต่างๆ
ออกมาได้ จะถูกความคิดที่ไม่ดี
ต่างๆ ออกมาแทน แต่ถ้าเรามีสติ
เราจะสามารถยับยั้งความคิด
ไม่ดีที่ไหลออกมา แล้วความคิด
ที่ดีที่ยังไม่ไหลขึ้นมา เราก็ใช้
การศึกษาพระธรรมคำสอนของ
พระพุทธเจ้าอยู่เรื่อยๆ หมั่นฟัง

เทศน์ฟังธรรมอยู่เรื่อย ๆ แล้วความคิดที่ดีต่าง ๆ จะฝังเข้ามาในใจของเรา แล้วต่อไปใจของเราก็จะคิดไปในทางที่ดี เราก็จะมีบัณฑิตภายในเป็นมิตร เราจะไม่มีคนพาลภายในเป็นมิตร

ระหว่างบัณฑิตกับคนพาลภายใน กับบัณฑิตกับคนพาลภายนอก อย่างไหนจะร้ายแรงกว่ากัน อันตรายกว่ากัน ก็คือบัณฑิตภายในและคนพาลภายในนี่เอง ถึงแม้จะไม่มีบัณฑิตหรือคนพาลภายนอก เรายังสามารถที่จะสร้างคนพาลหรือบัณฑิตภายในขึ้นมาได้ ดังนั้นเราต้องระมัดระวังให้มากคือคนพาลภายใน อย่าปล่อยให้เกิดขึ้นมา เวลาที่มีความคิดไม่ดีนี้ ต้องรีบทำลายด้วยสติด้วยปัญญาที่พระพุทธเจ้าทรงสอน ส่วนความคิดที่ดีเราก็นพยายามปลูกขึ้นมา ความคิดที่ดีก็มีหลายอย่างด้วยกัน เช่น คิดทำบุญ ไม่คิดทำบาป คิดกำจัด

กิเลสตัดหาความโลภ ความโกรธ ความหลงต่าง ๆ ที่มีอยู่ในใจของเราให้หมดไป

นี่คือเรื่องของการไม่คบคนพาล การคบบัณฑิต ที่จะทำให้เกิดเป็นมงคลแก่เรา **พระพุทธเจ้าบอกว่าถ้าเราไม่สามารถหาคนดีหาบัณฑิตคบได้ ก็สู้อยู่คนเดียวดีกว่า อย่างน้อยก็ไม่ขาดทุนไม่กำไร ถ้าอยู่กับคนพาลแล้วเดียวเขาจะดึงเราไปทำในสิ่งที่จะเกิดความเสียหายขึ้นมา** นี่คือเรื่องของมงคลสองข้อแรก คือการไม่คบคนพาลและการคบบัณฑิตเป็นมงคลอย่างยิ่ง

ข้อที่ ๓. คือการบูชาบุคคลที่สมควรแก่การบูชา บุคคลที่สมควรแก่การบูชาก็คือบุคคลที่มีพระคุณกับพวกเรานั้นเอง ผู้ใดที่มีพระคุณกับเรา เราควรจะให้ความเคารพนับถือยกย่องสรรเสริญ ไม่ควรที่จะทอดทิ้ง ไม่ให้ความเคารพ ไม่ควรดูถูก

ดูแคลนดูหมิ่นผู้ที่มีพระคุณกับเรา เพราะผู้ที่มีพระคุณนี้เขาทำแต่คุณทำแต่ประโยชน์ให้กับเรา เช่น บิดามารดาของเรา เป็นต้น ดังนั้นเราต้องรู้จักบูชาบุคคลที่สมควรแก่การบูชา คือ บิดามารดาของพวกเรา และสำคัญกว่าบิดามารดาของพวกเรา ก็คือการบูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพราะการบูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี้จะทำให้เราดีขึ้นสูงสุดเลย คือจะทำให้เราได้ไปเป็นพระอรหันต์ ทำให้เราไม่ต้องกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไป

การบูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นั้นบูชาด้วยอะไร ก็บูชาด้วยการปฏิบัติบูชา ด้วยการศึกษาศาสนธรรมคำสอนของ

พระพุทธเจ้า แล้วก็นำเอาไปปฏิบัติตามคำสอน พระพุทธเจ้าสอนให้เราทำบุญ ละบาป ชำระใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์ ถ้าเราปฏิบัติตามได้ เราจะได้มงคลอันสูงสุด ก็คือจะได้ไปถึงพระนิพพาน ไปสู่ที่ไม่มีการเวียนว่ายตายเกิด อีกต่อไป เมื่อไม่มีการเวียนว่ายตายเกิด ก็จะไม่มีความทุกข์ จะมีแต่ความสุขเพียงอย่างเดียว

นี่คือเรื่องของการสร้างมงคล ให้แก่ชีวิตของเราสามประการ คือ ๑. ไม่คบคนพาล ๒. คบบัณฑิต ๓. บูชาบุคคลที่พึงต่อการบูชา ถ้าพวกเราสามารถทำสามข้อนี้ได้ ชีวิตของเราจะมีแต่ความสุขและความเจริญตามมาอย่างแน่นอน

ธรรมะในศาลา

วิธีสร้างความสุข ความเจริญ ที่แท้จริง

๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๘

ท่านทั้งหลายได้ตั้งใจมาวัดเพื่อ
มาสร้างความสุขสร้างความเจริญ
ที่แท้จริง ความสุขความเจริญนี้
มีอยู่สองแบบด้วยกัน คือ แบบ
ถาวร และแบบชั่วคราว

ความสุขความเจริญที่ถาวรนี้
เป็นของจริง เพราะจะไม่มีวันหาย
ไม่มีวันหมดไป แต่ความสุขความ
เจริญที่มีเจริญแล้วเสื่อมหมดไป
ไม่ถือว่าเป็นความสุขความเจริญ
ที่แท้จริง เช่น สุขความเจริญ
ทางลาภ ยศ สรรเสริญ ทางรูป
เสียง กลิ่นรส โภภะ ความสุข
เหล่านี้เป็นความสุขที่ไม่ยั่งยืน
ได้มาแล้วก็หมดไป แม้แต่โลกนี้
ที่เราอาศัยกันอยู่ สักวันหนึ่งมัน
ก็ต้องหมดสภาพไป มันหมด
กำลังที่จะหมุน หรือดวงอาทิตย์
ที่เราอาศัยอยู่ก็อาจจะหมดไฟไป
แสงสว่างของดวงอาทิตย์ก็จะ
หมดไป ความร้อนของดวงอาทิตย์
ก็จะหมดไป โลกนี้ก็จะกลายเป็น

เป็นโลกน้ำแข็ง มนุษย์เราก็จะ
สามารถอยู่กันต่อไปได้ ก็ต้อง
ไปอยู่โลกใหม่ ไปอยู่โลกที่มี
ดวงอาทิตย์ หรือโลกที่ยังสามารถ
รองรับชีวิตของมนุษย์ของสัตว์
เดรัจฉานได้ พวกเราก็โยกย้าย
อพยพกันไป ซึ่งโยกย้ายมาไม่รู้
กี่โลกแล้ว

พวกเรามีวาสนาที่ได้มาพบกับ
ผู้ที่พบกับความสุขความเจริญ
ที่แท้จริงก็คือพระพุทธเจ้า ที่เรา
กราบไหว้บูชากันจนถึงทุกวันนี้
ก็เพราะว่าท่านเป็นคนเดียว
ในโลกนี้ที่ค้นพบความสุขความ
เจริญที่แท้จริงที่ถาวรที่จะมี
อยู่กับพวกเราไปตลอด แล้ว

ท่านก็สอนพวกเราให้มาสร้าง
ความสุขความเจริญที่แท้จริง
ที่ถาวรกันด้วยการปฏิบัติตาม
คำสอนของท่าน ท่านสอนให้เรา
สละทรัพย์สมบัติที่เป็นสมบัติ
ปลอมไปเพื่อแลกเอาสมบัติจริง
สมบัติจริงของพวกเราคืออะไร
ก็คือบุญกุศล บุญกุศลนี้แหละ
จะเป็นตัวพัฒนาจิตใจของพวก
เราให้เจริญขึ้นไปตามลำดับจน
เจริญถึงขั้นสูงสุดก็คือขั้นพระ
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือ
ขั้นพระอรหันตสาวก บุญกุศลนี้
จะเป็นตัวส่งให้จิตใจของพวก
เราเจริญขึ้นมีความสุขขึ้นไป
ตามลำดับจนถึงความสุขที่เต็ม
เปี่ยมภายในหัวใจ ซึ่งเกิดจาก
การทำทาน เกิดจากการรักษาศีล
เกิดจากการบำเพ็ญจิตภาวนานี้คือ
เครื่องมือหรือบันไดที่พวกเรา
จะใช้ในการก้าวขึ้นสู่ความสุข
ความเจริญที่แท้จริงที่ถาวร

ดังนั้นพวกเราจึงไม่ควรจะไป
เสียเวลากับการพัฒนาความสุข

ความเจริญปลอมกัน คือทาง
ร่างกาย ทางลาภ ยศ สรรเสริญ
ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย เพราะ
เป็นความสุขที่เราไม่สามารถเอา
ติดตัวไปได้เวลาที่ร่างกายนี้ตาย
ไปแล้ว เราไม่สามารถเอาทรัพย์
สมบัติข้าวของเงินทองไปได้
ไม่สามารถเอาสามีภรรยาไปได้
ไม่สามารถเอาลูกเอาหลานไปได้
ไม่สามารถเอายศเอาตำแหน่ง
ต่างๆ ไปได้ ถ้าเราไม่มาพัฒนา
ไม่มาสร้างบุญสร้างกุศล เราก็
จะไปแบบขอทาน ไปแบบคน
ที่ไม่มีทรัพย์สมบัติติดตัวไป
แต่ถ้าเราเชื่อพระพุทธเจ้าแล้ว
มาทำตามที่พระพุทธเจ้าทรง
สั่งสอน คือให้ทำทาน รักษาศีล
แล้วภาวนาปฏิบัติธรรม ทำใจ
ให้สงบ ทำใจให้ฉลาด ถ้าเรา
กระทำได้ เราจะมีทรัพย์ติดตัวไป
เรียกว่าทรัพย์ภายใน เรียกว่า
อริยทรัพย์ เรียกว่าบุญ เรียกว่า
กุศล นี่แหละเป็นสมบัติที่แท้
จริงของพวกเราที่จะส่งให้จิตใจ

ของพวกเรานั้นเจริญรุ่งเรือง
มีความสุขแบบที่ไม่มีวันสิ้นสุด
อย่างพระพุทธเจ้า พระอรหันต
สาวกทั้งหลาย ท่านได้พัฒนาจิตใจ
ของท่านให้ขึ้นถึงขั้นสูงสุดแล้ว
ขั้นสูงสุดนี้เราเรียกว่าพระนิพพาน
ผู้ที่ได้พระนิพพานแล้วก็จะได้
บรมสุข **ปรมมิ่ง สุขขัง** คำว่า บรมสุข
ก็คือเป็นความสุขที่ถาวรนั่นเอง
ไม่มีวันเสื่อม ไม่มีวันหมดไป

วันนี้พวกเราได้มาวัด ได้มา
ฟังเทศน์ฟังธรรม ได้ยินได้ฟัง
แล้วว่าความสุขที่แท้จริงนี้เกิด
จากการสร้างบุญสร้างกุศลต่าง ๆ
นั่นเอง **การทำทาน**เป็นการ
สร้างบุญสร้างกุศลในระดับต้น

ในระดับอนุบาล หรือในระดับ
ประถม **การรักษาศีล**นี้ก็เปรียบ
เหมือนการสร้างบุญสร้างกุศล
ในระดับกลาง ระดับมัธยม
ส่วน**ขั้นการภาวนา** คือ สมถ
ภาวนาและวิปัสสนาภาวนา
เรียกว่าเป็นการสร้างบุญสร้าง
กุศลขั้นอุดมศึกษา ขั้นระดับ
มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี
โท เอก ถ้าจบปริญญาเอกก็
ถือว่าจบหลักสูตร เป็นผู้ที่มี
ความรู้ที่สูงสุด มีความสุขมาก
ที่สุด ถ้าเป็นทางโลก ผู้ที่จบ
ปริญญาเอกนี้ เขาก็จะได้รับ
การยกย่องว่าเป็นผู้ที่มีความรู้
ความฉลาดมากที่สุด

ถ้า มี ส ม มา ทิ ฏ ฐิ
ก็จะคิดถูก พูดยถูก ผลก็จะเป็นผลถูก

#ธรรมะในศาลา

ถ้าต้องการที่จะดับความทุกข์ใจ
ต้องไม่ทำบาป
โดยเด็ดขาด

#ธรรมะในศาลา

ธรรมะในศาลา

วิธีกำจัด ความทุกข์ภายในใจ

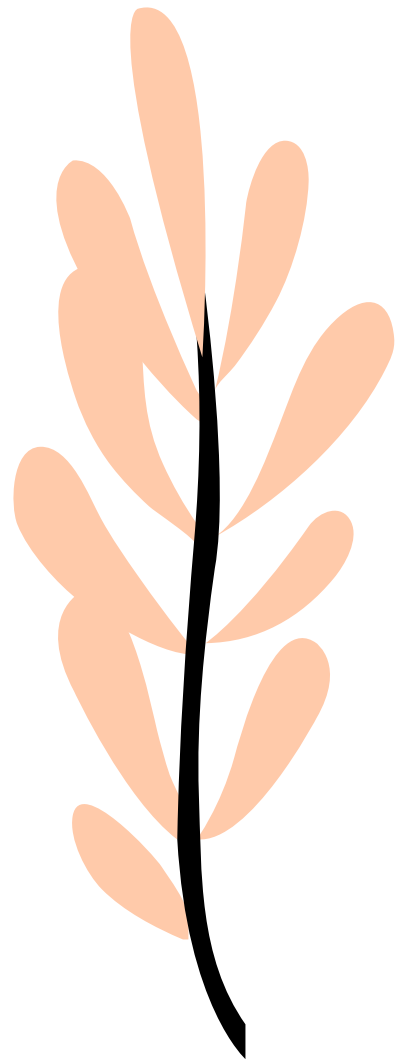
๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๘

พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
เป็นคำสอนอันประเสริฐที่ไม่มีใคร
สามารถจะนำเอามาเผยแพร่สั่งสอนได้
นอกจากพระบรมศาสดาพระอรหันต
สัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเราไม่ได้มาพบ
กับพระพุทธศาสนา ไม่ได้มาพบกับ
คำสอนของพระพุทธเจ้า พวกเราจะ
ไม่รู้จักวิธีที่จะกำจัดความทุกข์ต่าง ๆ
ที่มีอยู่ภายในใจของพวกเราให้หาย
ไปหมดและหายอย่างถาวรได้

แต่ถ้าเราได้มาฟังเทศน์ฟังธรรมแล้วเราเอาไปปฏิบัติ เราจะสามารถกำจัดความทุกข์ทั้งหลายที่มีอยู่ในใจของเราให้หมดไปได้ การฟังเทศน์ฟังธรรมจึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างมาก เพราะถ้าเราไม่รู้จักวิธีการดับทุกข์ เราจะไม่สามารถดับทุกข์ได้ และแทนที่จะดับทุกข์ เรากลับสร้างความทุกข์ให้เพิ่มมากขึ้นไปเรื่อย ๆ เพราะเราไม่รู้สาเหตุของความทุกข์ว่าเกิดจากอะไร แทนที่จะตัดหรือลดละสาเหตุที่ทำให้เกิดความทุกข์ขึ้นมา เรากลับเพิ่มสาเหตุของความทุกข์ให้มากยิ่งขึ้น

ดังนั้นเราจึงควรฟังเทศน์ฟังธรรมกันอยู่เรื่อย ๆ เพราะ**ธรรมของพระพุทธเจ้านี้เป็นสิ่งที่หาฟังได้ยาก และมีคนที่รู้จักธรรมของพระพุทธเจ้าไม่มาก** ถ้าเราไม่มาวัด เราจะได้ไม่ได้มาพบกับบุคคลที่รู้จักคำสอนของพระพุทธเจ้า เราก็จะเหมือนกับคนตาบอดที่ไม่มีคนนำทาง แต่ถ้าเรามาวัดมาฟังเทศน์ฟังธรรม เราก็จะเป็นเหมือนคนตาบอดที่จะมีคนนำทางพาเราไปสู่จุดหมายปลายทางที่ปรารถนา กัน ก็คือสภาพที่มีแต่ความสุข ไม่มี**ความทุกข์**

ตอนนี้พวกเรายังมีความทุกข์กันอยู่เพราะเรายังถูกความไม่รู้ความมืดบอดความหลงครอบงำจิตใจของพวกเรา หลอกให้พวกเราเห็นผิดเป็นชอบ

เห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นทุกข์
ว่าเป็นสุข เห็นว่าการกระทำเหตุ
ที่ทำให้เกิดทุกข์เป็นการกระทำ
ที่ทำให้เกิดสุข เราจึงต้องผิ่หวัง
กันอยู่เรื่อย ๆ จนมาถึงปัจจุบันนี้
สิ่งที่เราคิดว่าจะให้ความสุข
ทำไปทำมากกลับกลายมาให้ความ
ทุกข์กับเรา เพราะเราไม่รู้ว่า
เขาเป็นความทุกข์นั่นเอง ของ
ทุกอย่างที่พวกเราแสวงหากัน
มันเป็นเหมือนเหรียญ ๒ ด้าน
มีทั้งสุขและมีทั้งทุกข์ แต่เรามัก
จะไม่มองด้านทุกข์กัน เราจะมอง
เพียงแต่ด้านสุข ก็เลยคิดว่าจะ
ได้รับความสุขจากสิ่งต่างๆ ที่เรา
หากัน แต่พอได้มาแล้วไม่นาน
สิ่งที่เราได้มานั้นก็จะเปลี่ยนไป
เสื่อมไป หรือหมดไปจากเราไป
พอเวลาที่เขาเปลี่ยนไปเสื่อมไป
จากเรา เวลานั้นความสุขก็หายไป
ความทุกข์ก็เข้ามาแทนที่ทันที
ถ้าเราไม่ระมัดระวัง ความทุกข์นี้
อาจจะรุนแรงมากจนถึงกับไม่
สามารถที่จะอยู่ต่อไปได้ ต้องฆ่า

ตัวตายไป เพราะมันทนกับความ
ทุกข์ที่เกิดขึ้นมาไม่ได้

นี่คือสิ่งที่พวกเราไม่เคย
คิดกัน เราไม่เคยคิดถึงความ
ไม่เที่ยงแท้แน่นอนของทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่เราได้อยู่หรือสิ่งที่เรา
กำลังหาอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่างในโลก
นี้พระพุทธเจ้าทรงตรัสสอนไว้แล้ว
ว่าเป็น **อนิจจัง คือไม่แน่นอน**
ไม่เที่ยงแท้ไม่เหมือนเดิม แล้วก็
ไม่ถาวร ได้มาแล้วก็ต้องเปลี่ยนไป
จากดีก็กลายเป็นไม่ดี จากของ
ใหม่ก็กลายเป็นของเก่า แล้วใน
ที่สุดก็ต้องมีการพลัดพราก
จากกัน นี่คือส่วนที่เราไม่ดูกัน
ไม่มองกัน เราคิดว่าเราได้อะไร
มาแล้วเขาจะอยู่กับเราไปตลอด
เหมือนเดิม คงเส้นคงวา ไม่มี
การเปลี่ยนแปลง เราจึงไม่กลัว
ความทุกข์ที่จะตามมาทัน เพราะ
คิดว่าเขาจะต้องไม่เปลี่ยนแปลง
เราไม่เห็นว่ามันเป็นอนิจจัง
เรากลับไปเห็นว่ามันเป็นนิจัง
พอเห็นว่ามันเป็นนิจังคือถาวร

ก็เลยคิดว่ามันเป็นสุขจัง มันจะให้
ความสุขกับเราไปเสมอ แล้วก็
คิดว่าจะเป็นของเราไปอยู่เรื่อยๆ
นิจจัง สุขัง อัตตา ความคิดแบบ
นี้เรียกว่าเป็นความเห็นผิด เป็น
มิจฉาทิฏฐิ เห็นสิ่งที่ไม่เที่ยง
ว่าเที่ยง เห็นสิ่งที่ทุกข์ว่าสุข เห็น
สิ่งที่ไม่ใช่ของเราว่าเป็นของเรา

นี่คือสิ่งที่เราควรจะศึกษา
และควรที่จะเตือนใจสอนใจอยู่
เรื่อยๆ ว่าเรามาตัวเปล่าๆ เดี่ยว
เราก็ต้องไปตัวเปล่าๆ เราไม่ใช่
ร่างกาย ร่างกายเป็นเพียงที่อยู่
อาศัยชั่วคราว เราคือผู้รู้ผู้คิด
ที่เราเรียกว่าใจ ใจนี้แหละเป็น
ผู้ที่มาเกิดมาได้ร่างกายในขณะที่
ที่ตั้งอยู่ในท้องของแม่ พอเจริญ
เติบโตเต็มที่ก็คลอดออกมา
พอคลอดออกมาเราก็สั่งให้
ร่างกายทำอะไรต่างๆ ให้กับเรา
แล้วร่างกายก็จะแก่ลงไป เจ็บไข้
ได้ป่วย แล้วในที่สุดก็ตายไป
พอตายไปเราก็ไม่สามารถที่จะ

อยู่ในร่างกายนี้ได้ต่อไป เราก็
ต้องไปหาร่างกายอันใหม่ กลับไป
เริ่มต้นใหม่เหมือนกับที่เรามา
เริ่มต้นในชาตินี้ เรามาเริ่มต้น
ในท้องแม่แล้วเราก็ก่อมาจาก
ท้องแม่ แล้วเราก็ก่อจากดิน
มาร่ำเรียนหนังสือหาวิชาความรู้
ต่างๆ แล้วเราก็ก่อมาหาเงินหาทอง
หาสิ่งต่างๆ ที่เราคิดจะให้
ความสุขกับเรา แต่สิ่งต่างๆ
เหล่านั้นให้ความสุขเราได้ก็เป็น
ชั่วคราวเท่านั้น พอไม่ช้าก็เร็ว
ก็ต้องมีการเปลี่ยนไป มีการ
พลัดพรากจากกันไป เราเหนื่อย
ไปเปล่าๆ ชีวิตของเราทุกวันนี้
หาความสุขซึ่งในที่สุดก็กลายเป็น
ความทุกข์ไป เพราะว่าเรา
ไม่รู้จักหาสิ่งที่เป็นความสุขที่
แท้จริง สิ่งที่เป็นของเราอย่าง
แท้จริง สิ่งที่จะอยู่กับเราไปตลอด

ถ้าเราไม่ฟังเทศน์ฟังธรรม
เราจะไม่รู้ว่าสิ่งที่เป็นของแท้
ของจริงเป็นความสุขที่ถาวรที่
จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ไม่มีวัน

จากเราไปนั้นอยู่ที่ไหน แต่ถ้าเรา
มาฟังเทศน์ฟังธรรมแล้วเราจะรู้
พระพุทธเจ้าบอกว่าอยู่ในตัว
ของเราอยู่ในใจของเรานี่เอง
ไม่ได้อยู่ที่ไหนเลย คือหาความสุข
จากการทำใจให้สงบ ถ้าใจสงบ
แล้วใจจะมีความสุข แล้วเราจะ
สามารถที่จะรักษาความสงบ
รักษาความสุขนี้อยู่กับเราไป
ตลอด เพราะว่าใจของเราไม่ได้
แก่ เจ็บ ตาย ไปกับร่างกาย แล้ว
ความสงบที่เราได้สร้างขึ้นม
าก็จะไม่เสื่อมหมดไปเหมือนกับ
สิ่งต่างๆ ทั้งหลายในโลกนี้

ถ้าเราอยากจะหมดทุกข์
อยากจะได้ความสุข เราต้องเชื่อ
พระพุทธเจ้า และปฏิบัติตามที่
พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนให้หยุด
การหาความสุขภายนอกเสีย
อย่าไปหาความสุขจากสิ่งต่างๆ
ทั้งหลายในโลกนี้เพราะเป็น
ความสุขชั่วคราว พอร่างกายเรา
ตายไป เราก็เอาความสุขเหล่านี้
ไปไม่ได้ ให้เรามาหาความสุขที่
เราเอาติดตัวไปได้ก็คือความสุข
ที่เกิดจากความสงบ แล้วเราก็จะ
ได้พบกับความสุขที่แท้จริง

ธรรมะในศาลา

ฟังตนเอง

๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๘

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้พวกเราสร้างกัน
ขึ้นมาก็คือ **อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ**
แปลว่า **ตนเป็นที่พึ่งของตน** สอนให้
เราพึ่งตนเอง อย่าพึ่งผู้อื่นมากเกินไป
ตอนต้นถ้าเรายังพึ่งตนเองไม่ได้ก็ต้อง
พึ่งผู้อื่นไปก่อน แต่พอเราสามารถจะ
พึ่งตนเองได้แล้วก็ควรที่จะเลิกพึ่งผู้อื่น
เพราะว่าผู้อื่นหรือสิ่งต่างๆ ที่เราพึ่งพา
อาศัยนั้นไม่อยู่กับเราไปตลอด เราก็
ไม่อยู่กับเขาไปตลอด ไม่ช้าก็เร็ว
สักวันหนึ่งเราก็ต้องพลัดพรากจากกัน

แต่ตัวเราไม่มีวันที่จะพลัดพราก
จากเรา ตัวเรานี้จะอยู่กับเราไป
ตลอดไม่ว่าจะไปอยู่แห่งหนใด
ตำบลใด ภูผาใดเขาใด ตัวเรา
นี้จะอยู่กับเราไปเสมอ ตัวเราไม่มี
วันตาย

ตอนนี้ตัวเราไม่สามารถเป็น
ที่พึ่งของตัวเราได้ เพราะไม่มีใคร
สอนให้รู้ว่าตัวเรานี่แหละเป็นที่
พึ่งที่แท้จริง เป็นที่พึ่งที่ถาวรที่จะ
อยู่คู่กับเราไปตลอด บุคคลอื่น
สิ่งอื่นนั้นเป็นที่พึ่งได้ เพียง
ชั่วคราว เพราะว่าเราอยู่ในโลก
ของอนิจจัง คือความไม่ถาวร
ความไม่แน่นอน ทุกสิ่งทุกอย่าง
มีเจริญแล้วก็ต้องเสื่อมไป เช่น
ตอนเราเป็นเด็กเล็ก เราก็ต้อง
อาศัยพ่อแม่เลี้ยงดูเราก่อน เพราะ
ตอนนั้นเรายังไม่สามารถเลี้ยงดู
ตัวเราเองได้ แต่พอโตแล้วเรา
สามารถเลี้ยงดูตัวเองได้ เราก็
ไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ นี่เป็นเพียง
ที่พึ่งทางร่างกายที่ยังถือว่าเป็น

ที่พึ่งชั่วคราว เพราะร่างกายที่
เราใช้เป็นที่พึ่งในที่สุดก็ต้องแก่
ต้องเจ็บ และต้องตายไป เราจึง
พึ่งร่างกายไม่ได้อย่างแท้จริง

สิ่งที่เราพึ่งได้นั้นคือตัวเรา

ตัวเราคือใคร ก็คือใจนี้แหละ

ใจเป็นผู้ที่กระทำอะไรต่างๆ แล้ว
ก็รับผลต่างๆที่เกิดจากการกระทำ
ของใจเองใจทำดีใจก็ได้ความสุข
ใจทำไม่ดี ใจก็ได้ความทุกข์
ถ้าเราอยากจะมีแต่ความสุข มีแต่
ความเจริญ ปราศจากความทุกข์
ปราศจากภัยอันตรายต่างๆ เราก็
ต้องมาทำความดีกัน มาละการ
กระทำบาปกัน แล้วถ้าเราไม่
อยากจะกลับมาพึ่งสิ่งต่างๆ
ซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างที่เรากำลัง
ทำกันอยู่นี้ เราก็ต้องชำระกิเลส
ตัณหาที่มีอยู่ภายในใจของเรา
ให้หมดไป เพราะการที่เราต้อง
มาเกิด ต้องมาพึ่งร่างกาย ต้องมา
พึ่งพ่อแม่ ต้องมาพึ่งปัจจัย ๔ ต้อง
มาพึ่งสิ่งต่างๆ นั้นก็เป็นเพราะ

ว่าเรายังมีความโลภความอยาก
อยู่ภายในใจ พอร่างกายของเรา
ตายไปใจของเราที่ยังมีความโลภ
ความอยากอยู่ก็จะไปเกิดใหม่
ไปหาร่างกายอันใหม่ไปฟุ้งร่างกาย
อันใหม่ไปฟุ้งพ่อแม่คนใหม่ แต่ก็
ฟุ้งได้เพียงชั่วคราว เดี่ยวร่างกาย
ก็ต้องแก่ เจ็บ ตาย แล้วก็ต้อง
ไปเกิดใหม่ ไปฟุ้งใหม่อยู่เรื่อยๆ
ไม่มีวันสิ้นสุด

การเกิดแต่ละครั้งก็ไม่ใช่ว่า
เป็นสิ่งที่ดี เพราะเกิดแล้วก็ต้อง
มาทุกข์กับการเลี้ยงปากเลี้ยง
ท้อง ทุกข์กับการป้องกันภัย
อันตรายต่างๆ ทุกข์กับความแก่
ทุกข์กับความเจ็บไข้ได้ป่วย
ทุกข์กับความตาย ทุกข์กับการ
พลัดพรากจากของรักของชอบ

นี่คือปัญหาของพวกเรา เพราะเรา
ยังไม่สามารถชำระใจให้สะอาด
บริสุทธิ์ได้ ถ้าเราชำระใจของ
เราให้สะอาดบริสุทธิ์ได้ เราก็
ไม่ต้องฟุ้งอะไร เพราะใจของเรา
จะมีความสุขตลอดเวลา มีความ
อิ่มมีความสุขตลอดเวลา เมื่อเรา
มีความสุขอิ่มความพอ เราก็ไม่
ต้องการอะไร เราก็ไม่ต้องมาเกิด
มาแก่ มาเจ็บ มาตาย นี่คือวิธี
ฟุ้งตัวเราเองตามหลักพระธรรม
คำสอนของพระพุทธเจ้า

ดังนั้นในเบื้องต้นก่อนที่
เราจะเป็น **อตฺตา** **หิ** **อตฺตโน**
นาโถ เป็นที่ฟุ้งของเราได้ เราต้อง
ฟุ้ง **พุทฺธัง** **ธมฺมัง** **สังฆัง** **สรณัง**
คัจฉามิ เป็นที่ฟุ้งก่อน เพราะว่า
เรายังไม่รู้วิธีที่จะสร้างที่ฟุ้งของ

เราขึ้นมา เราจึงต้องศึกษาจาก
พระพุทธเจ้า ศึกษาจากพระธรรม
คำสอน ศึกษาจากพระอรหันต
สาวก ผู้ที่ได้เป็นที่พึ่งของตนแล้ว
ว่าท่านทำอะไรท่านจึงได้เป็น
ที่พึ่งของตนเอง พอเรามาศึกษา
ได้ยินได้ฟังพระธรรมคำสอน
เราก็จะรู้วิธีทำตัวของเราให้เป็นที่
พึ่งของเรา **วิธีที่พระพุทธเจ้าทรง
สั่งสอน** ก็คือ ๑. ให้ทำความดี
ทั้งหลายให้ถึงพร้อม ๒. ให้ละ
การกระทำบาปทั้งปวง ๓. ให้
ชำระใจให้สะอาดบริสุทธิ์ นี่คือ
วิธีการที่เราจะสร้างที่พึ่งขึ้นมา
ที่เราจะเป็น **อตฺตา หิ อตฺตโน
นาโถ** ถ้าเราสามารถปฏิบัติตาม

คำสอนของพระพุทธเจ้าได้ทั้ง
๓ ข้อนี้ เราจะเป็นที่พึ่งของเราได้

การที่เราจะชำระใจของเราให้
สะอาดบริสุทธิ์ ปราศจากความ
โลภ โกรธ หลง ความอยากต่างๆ
เราก็ต้องเจริญจิตภาวนาหรือ
การปฏิบัติธรรม ต้องถือศีล ๘
แล้วก็ไปอยู่วัดที่มีความสงบที่
เอื้อต่อการบำเพ็ญสมณภาวนา
และวิปัสสนาภาวนา

จึงขอให้พวกเรา มีศรัทธา
และความพยายามเท่านั้น
รับรองได้ว่าผลที่พระพุทธเจ้า
พระอรหันตสาวกได้รับ จะเป็น
ผลที่เราได้รับเช่นเดียวกันอย่าง
แน่นอน

ธรรมะในศาลา

การสิ้นสุดของ การเกิด แก่ เจ็บ ตาย

๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๘

เวลาที่ร่างกายเราตายไป เวลานั้นใจของเรา
จะมีบุญและบาปมาดึงให้ไปทางใดทางหนึ่ง
ถ้าบุญของพวกเรามีมากกว่าบาป บุญก็จะ
ดึงเราไปทางสวรรค์ ถ้าบาปมีมากกว่าบุญ
ก็จะดึงใจของเราไปอบาย ดึงไปจนกว่าบาปกับ
บุญมีกำลังเท่ากัน คือไม่สามารถดึงใจของเรา
ให้อยู่ในอบายหรือดึงให้ไปสวรรค์ได้ เวลานั้น
ใจของเราก็จะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่
เกิดมาทำบุญทำบาปใหม่ กลับมาแก่ มาเจ็บ
มาตาย มาทุกข์ใหม่

จิตใจของพวกเราเป็นอย่างนี้ จนกว่าพวกเราจะได้มาพบกับ พระพุทธศาสนา มาพบกับพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า เราจะ รู้จักวิธีที่จะสามารถส่งจิตส่งใจ ของเราให้ไปอยู่ในชั้นที่ไม่ต้อง กลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไป ไม่ต้องกลับไปเกิดใน อบาย ไม่ต้องไปเป็นเดรัจฉาน เป็นเปรต ไม่ต้องไปตกนรก มีพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว ที่รู้จักวิธีจะช่วยเหลือจิตใจของ เราให้หลุดพ้นจากวัฏฏะแห่งการ เวียนว่ายตายเกิดได้

จำนวนภพชาติของพวกเรา ที่ได้มาเกิด แก่ เจ็บ ตาย นี้ นับไม่ถ้วน ถ้าอยากจะรู้ว่ามาก น้อยเพียงไร ท่านบอกมาให้ เอน้ำตาที่เราหลั่งในแต่ละภพ แต่ละชาตินี้มารวบรวมเอาไว้ น้ำตาของเราที่ร้องไห้ร้องไห้ กันนี้ ท่านบอกว่ามีมากกว่า น้ำในมหาสมุทรเสียอีก คิดดูก็

แล้วกันว่าเราต้องกลับมาเกิดเป็น มนุษย์มาร้องไห้ร้องไห้เศร้าโศก เสียใจกันกี่ครั้งถึงจะได้ขนาด น้ำตามากกว่าน้ำในมหาสมุทร นั้นแหละคือจำนวนของภพชาติ ของพวกเรา คือจำนวนของการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ของพวกเรา แล้วยังจะต้องเป็นอย่างนี้ต่อไป เรื่อยๆ จนกว่าเราจะได้มาพบ กับพระพุทธศาสนา มาพบกับ คำสอนของพระพุทธเจ้าที่จะบอก วิธีให้พวกเราไม่ต้องกลับมาเกิด มาแก่ มาเจ็บ มาตาย อีกต่อไป นี่แหละคือความประเสริฐของ พระพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้า

การเกิด แก่ เจ็บ ตาย นี่มัน ไม่ดี พวกเราทุกวันนี้ที่ทุกข์กัน ก็ทุกข์กับอะไร ก็ทุกข์กับการเกิด เกิดมาแล้วก็ต้องดิ้นรน เวลา อยู่ในท้องแม่ไม่ต้องหายใจ ไม่ต้องหากิน เพราะมีอาหารให้ รับประทานตลอดเวลา ไม่ต้อง ขับถ่ายไม่ต้องถ่าย แต่พอออกมา

จากท้องแม่แล้วต้องหายใจเอง
ต้องหาอาหารกิน ต้องกินเอง
ต้องดื่มเอง แล้วก็ต้องขับถ่าย
แล้วก็ต้องต่อสู้กับภัยต่างๆ ภัย
ที่เกิดจากเชื้อโรคทำให้เจ็บไข้
ได้ป่วย ภัยที่เกิดจากสิ่งต่างๆ
รอบด้านซึ่งเป็นความทุกข์ตลอด
เวลาที่พวกเรามองไม่เห็นกัน
พอโตขึ้นมาก็ต้องแก่ แก่แล้วก็
ต้องเจ็บไข้ได้ป่วย เจ็บไข้ได้ป่วย
แล้วก็ต้องตายไป นี่คือสิ่งที่เราจะ
ได้รับจากการมาเกิด ถ้าเราไม่มา
เกิด เราก็ไม่ต้องรับกับสิ่งเหล่านี้

ถ้าเราเปรียบเทียบดูแล้ว
เราจะเห็นว่าการไม่มาเกิดนี้มัน
แสนจะสบายกว่า เหมือนกับเด็ก
ที่อยู่ในท้องแม่ไม่ต้องเดือดร้อน

ไม่ต้องกังวล มีอาหารรับประทาน
ตลอดเวลา มีแม่คอยเลี้ยงดู
ตลอดเวลา แต่อยู่ได้ไม่นาน
เพียง ๘ เดือนก็ต้องออกมา แต่
ถ้าเราไปถึงพระนิพพานแล้ว เรา
จะอยู่ได้ตลอด ไม่ต้องออกมา
เกิด ไม่ต้องมาแก่ มาเจ็บ มาตาย
ไม่ต้องมาเสียอกเสียใจเวลาที่เรา
สูญเสียสิ่งที่เรารักสิ่งที่เราชอบ
พวกเราทุกคนนี้สักวันหนึ่งก็ต้อง
จากกันไป เพราะว่าไม่มีใครอยู่
ในโลกนี้ได้นานเกินไป ๑๒๐ ปีนี้
ก็หมดสภาพ อยู่ต่อไปไม่ไหวแล้ว
ดังนั้นเราควรที่จะเกิด ความ
หวาดกลัวกับความเกิด แก่ เจ็บ
ตาย อย่าไปคิดว่ามันเป็นสิ่งที่ดี
มันเหมือนกับอยู่ในกองไฟ
กองไฟนี้มันดีไหม กองไฟนี้มัน

ร้อน มันเผาเรา ฉันทใด **การมาเกิด**
แก่ เจ็บ ตาย ก็เหมือนกับการมา
อยู่ในกองไฟ เพราะเราจะต้อง
เจอกับทุกข์ต่างๆ ตลอดเวลา

ทุกวันนี้เราเจอกับความ
ทุกข์กัน เช่น ทุกข์กับความหิว
ตื่นขึ้นมาก็หิวข้าวหิวน้ำ แล้วถ้า
ไม่มีข้าวไม่มีน้ำก็ยิ่งจะทุกข์ใหญ่
แล้วพอข้าวหมดน้ำหมดก็ต้อง
ทุกข์กับการไปหาข้าวหาน้ำ ต้อง
ไปทำงานหาเงินหาทองมาซื้อ
กับข้าวกับปลา ซื้อข้าวของอะไร
ต่างๆ เพื่อที่จะมาเลี้ยงดูร่างกาย
นี่ก็เป็นความทุกข์ แทนที่จะอยู่
เฉยๆ ไม่ต้องทำงาน ก็อยู่ไม่ได้
เพราะถ้าไม่ทำงานก็ไม่มีเงิน

พอไม่มีเงินก็ไม่มีข้าวกิน ไม่มี
เสื้อผ้าใส่ ไม่มีที่อยู่อาศัย เราจึง
ต้องทุกข์ไปเรื่อย ๆ ทุกข์ไปจนถึง
วาระสุดท้าย พอตายไปแล้วก็
ต้องกลับมาเกิดใหม่อีกถ้าเรา
ไม่ได้ปฏิบัติตามคำสอนของ
พระพุทธเจ้า

ถ้าเราไม่อยากจะกลับมาเกิด
อีก ก็ต้องศึกษาว่าพระพุทธเจ้า
สอนให้เราทำอะไรกัน พระพุทธเจ้า
สอนให้เรา ๑. ให้ทำบุญ ๒. ให้ละ
บาปไม่ให้ทำบาป ๓. ให้มาชำระใจ
ของเราให้สะอาด นี่คืองานที่เรา
ต้องทำถ้าเราไม่อยากจะกลับมา
เกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไป

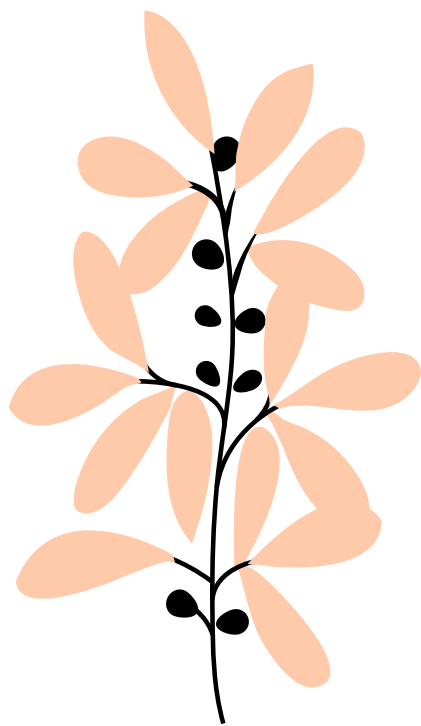

ธรรมะในศาลา

พระรัตนตรัย

๕ กันยายน ๒๕๕๘

วันนี้เป็นวันที่ท่านทั้งหลายมีเวลาว่าง
จากภารกิจการทำงานต่างๆ จึงได้ตั้งใจมาวัด
เพื่อเข้าหาสิ่งที่มีคุณค่ายิ่งกว่าสิ่งต่างๆ
ทั้งหลายในโลกนี้ ก็คือ **พระรัตนตรัย** รัตนะ
แปลว่า เพชร เป็นเพชรนิลจินดา เป็นสิ่ง
ที่มีค่า แต่รัตนะในรัตนตรัยนี้มีค่ายิ่งกว่า
รัตนะเช่นเพชรพลอยต่างๆ หลายล้านเท่า
ด้วยกัน

เพราะพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสิ่งที่ดับความทุกข์ได้ หยุดการเวียนว่ายตายเกิดได้ แต่เพชฌัญญูจินดาต่างๆ ในโลกนี้ไม่สามารถที่จะดับความทุกข์ได้ ไม่สามารถที่จะยุติการเกิด แก่ เจ็บ ตายได้ ถ้าพวกเราเบื่อกับการเกิด แก่ เจ็บ ตาย เบื่อกับความทุกข์ที่เราต้องแบกกันอยู่ทุกภพทุกชาติ เราก็ต้องเข้าหาพระรัตนตรัย เข้าหาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพราะท่านเป็นผู้รู้จักวิธีที่จะดับทุกข์ รู้จักวิธีที่จะยุติการเวียนว่ายตายเกิด การเกิด แก่ เจ็บ ตาย ได้

เรื่องของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเหมือนโรคของใจ ชีวิตของเรามี ๒ ส่วนด้วยกัน มีร่างกายและมีใจ ใจนี้เป็นอีกส่วนหนึ่งนอกเหนือจากร่างกาย ร่างกายเป็นส่วนที่ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย ส่วนใจนี้เป็นส่วน

ที่มาหลงยึดติดกับร่างกายก็เลยต้องทุกข์ไปกับความแก่ ความเจ็บ ความตาย ถ้าเราเอาใจคือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เข้ามาสู่ใจของเรา ใจของเราก็จะหายทุกข์ จะไม่ต้องมาเกิด มาแก่ มาเจ็บ มาตาย อีกต่อไป นี่คือพระรัตนตรัยที่มีคุณค่าเพราะสามารถรักษาโรคภัยไข้เจ็บของใจได้ **ในโลกนี้ไม่ว่าจะเป็นหมอ จะเป็นยา จะเป็นทรัพย์สมบัติข้าวของเงินทอง ก็ไม่สามารถจะรักษาโรคของใจคือความทุกข์ที่เกิดจากความเกิด แก่ เจ็บ ตายได้ มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เท่านั้นที่จะรักษาให้หายได้**

พอใจของเราได้รักษาจนหายขาดจากโรคเกิด แก่ เจ็บ ตาย แล้ว ไม่ได้หมายความว่าใจของเราได้หายไปไหน ใจของพวกเราก็ยังมีอยู่เหมือนเดิม มีอยู่เหมือนตอนที่พวกเรามีอยู่ในขณะนี้

ใจของเรานี่คือผู้คิด ผู้รู้ คือรับรู้เรื่องราวต่างๆ ไม่ใช่ร่างกาย ร่างกายเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่รับข้อมูลต่างๆ ส่งไปให้ใจอีกครั้งหนึ่ง ร่างกายของเรามีหน้าที่รับรูปผ่านทางตา รับเสียงผ่านทางหู รับกลิ่นผ่านทางจมูก รับรสผ่านทางลิ้น และรับสัมผัสหนาวเย็น ร้อนนึ่งแข็งผ่านทางร่างกาย แต่ร่างกายไม่รู้เรื่องราวเหล่านี้ เพียงแต่รับไปแล้วส่งไปให้ใจอีกทีหนึ่ง ใจเป็นผู้รับรู้ เหมือนกับกล้องถ่ายรูป เขาถ่ายรูป แต่กล้องเขาไม่รู้ว่าเขาถ่ายอะไร เป็นรูปหญิง รูปชาย หรือเป็นรูปอะไร กล้องถ่ายรูปไม่รู้ กล้องถ่ายรูปเพียงทำหน้าที่ถ่ายรูปให้กับคนถ่ายเท่านั้น คนถ่ายเป็นคนเลือกว่ารูปที่กล้องถ่ายรูปถ่ายนี้เป็นรูปอะไร ร่างกายคือตานี้ ก็เหมือนกับกล้องถ่ายรูปดีๆ นี่เอง ตานี้ไม่รู้ว่าการกำลังดูอะไรกำลังเห็นอะไร ผู้ที่รู้ ผู้ที่เห็นรูปนี้ไม่ใช่ตาแต่เป็นใจ หูก็เป็นเหมือนไมโครโฟน ปากก็

เหมือนลำโพง ผู้ที่ได้รับร่างกายนี้มาจากพ่อจากแม่แล้ว ก็เอามาทำหน้าที่รับข้อมูลต่างๆ ผ่านทางตา หู จมูก ลิ้น กาย แล้วก็ส่งไปที่ใจ คือผู้ที่รับรู้รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ เวลาร่างกายตายไป ใจนี้ไม่ได้ตายไปกับร่างกาย ใจนี้แหละที่ยังอยู่

ถ้าเราได้มาพบกับพระพุทธศาสนา ได้มาพบกับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราจะได้เรียนรู้วิธีที่เราจะไม่ต้องแบกร่างกายอันนี้และไม่ต้องแบกร่างกายอันใหม่อีกต่อไป แต่เราจะได้ไม่ได้หายไปไหน ใจของเราจะอยู่เหมือนเดิม และอยู่อย่างมีความสุขมากกว่าตอนที่เรายู่กันตอนนี้

ใจที่ไม่มีความทุกข์อยู่ในใจ มีแต่ความสุขเพียงเดียว เรียกว่า **ปรมมัง สุขัง เป็นความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ไม่มีความสุขอันใดในโลกนี้จะมาเสมอเท่าได้**

เป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าได้ทรงค้นพบ
แล้วก็นำมาสอนพวกเรากัน
ถ้าพวกเราเชื่อแล้วพวกเรา
ปฏิบัติตาม เราก็จะได้สิ่งเดียว
กับที่พระพุทธเจ้าได้รับ มีผู้ที่
เชื่อพระพุทธเจ้าและปฏิบัติตาม
พระพุทธเจ้ากันเป็นจำนวนมาก
จนได้รับผลที่พระพุทธเจ้า
ได้รับ ท่านเหล่านี้เราเรียกว่า
พระอรหันตสาวก ท่านเป็น
เหมือนพระพุทธเจ้าทุกอย่าง
พระพุทธเจ้าไม่ต้องกลับมา
เกิด แก่ เจ็บ ตาย ท่านเหล่านั้นก็
ไม่ต้องกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย
เช่นเดียวกัน เวลาร่างกายของ
พระพุทธเจ้าตายไป กระดูก
ก็กลายเป็นพระธาตุ เวลาพระ
อรหันตสาวกตายไป กระดูก
ของพระอรหันตสาวกก็กลายเป็น
พระธาตุเหมือนกัน นี่เป็น
เครื่องยืนยันว่าได้หลุดพ้นจาก
การเกิด แก่ เจ็บ ตาย แล้วถ้า
ใครตายไปแล้วกระดูกนี้กลายเป็น
พระธาตุ ก็เชื่อได้เลยว่า

ใจของท่านนั้นไม่ต้องกลับมา
เกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไป

พระธาตุนี้มีไว้เพียงแค่เป็น
เครื่องยืนยันให้รู้ว่าพวกเรา
ทุกคนนี้สามารถยุติการเวียน
ว่ายตายเกิดได้ ถ้าพวกเราเชื่อ
พระพุทธเจ้าและปฏิบัติตามที่
พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน พระธาตุ
นี้ไม่ได้มีให้พวกเราเก็บไว้เพื่อ
ทำให้เราร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐี
ไม่ได้ทำให้เราเรียนเก่ง ไม่ได้
ทำให้สามัคคีรักกันมากขึ้นไป
แต่อย่างใด อย่าไปทำความคิด
อย่างนั้นเพราะจะเสียใจ เดี่ยวจะ
มาบ่นว่ามีพระธาตุแล้วทำไมสามิ
ทั้งเราได้ ทำไมภรรยาทั้งเราได้
ทำไมเราจึงล้มละลายได้ มันไม่
เกี่ยวกัน หน้าที่ของพระธาตุมี
ไว้เพื่อยืนยันว่ากระดูกของผู้ใด
กลายเป็นพระธาตุ จะไม่ต้อง
กลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย อีก
แล้วเท่านั้น เป็นเครื่องยืนยันว่า
เป็นสิ่งที่มีความค่ายิ่งกว่าการมี

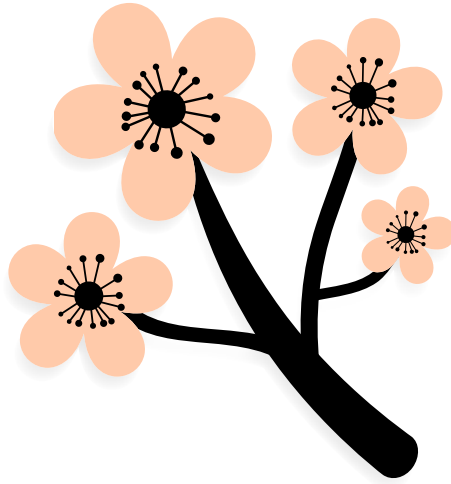
ทรัพย์สมบัติข้าวของเงินทอง ถ้าเราไปหาหมอล้วนแล้วเขามีใบประกาศติดไว้ว่าหมอคนนี้รักษาโรคได้หายนี้เราอยากจะรักษาใหม่ หรือไปรักษากับหมอที่ไม่มีใบประกาศรับรอง เราจะเลือกเอาคนไหนดี

นี่แหละพระธาตุก็เหมือนกับใบประกาศนียบัตรว่า ผู้ใดปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าที่เป็นเหมือนหมอรักษาโรคของความทุกข์ใจ โรคของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ถ้าใครมารักษากับหมอคนนี้แล้วรับรองได้ว่าหายอย่างแน่นอน ไม่ต้องกลับมาเกิดมาแก้มาเจ็บมาตายอย่างแน่นอน นี่แหละคือความหมายของพระธาตุ ความหมายของการสร้างพระเจดีย์ขึ้นมา

พระเจดีย์นี้เขาสร้างขึ้นมาเพื่อบรรจุ**พระธาตุ**เพื่อให้เรารู้ว่า**มีพระอรหันต์มีพระพุทธเจ้า**ปรากฏขึ้นมาในโลกนี้ ถึงแม้ว่า

จะตายไปนานแล้วก็ตาม แต่**พระธาตุ**ของท่านยังอยู่ และเป็น**เครื่องที่จะมารับรองว่า** ถ้าเราปฏิบัติตามคำสอนของ**พระพุทธเจ้า**ตามคำสอนของ**พระอรหันตสาวก** เราก็จะได้**กระดุกที่กลายเป็นพระธาตุ**ต่อไปอย่างแน่นอน เราจะได้**ไม่ต้องกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย อย่างแน่นอน**

นี่คือเหตุผลของการสร้างพระเจดีย์เพื่อให้อนุชนรุ่นหลังลูกหลานเหลนของพวกเราที่เวลาเขาเกิดแล้วเห็นพระเจดีย์เขาจะได้ถามพ่อถามแม่ว่าพระเจดีย์นี้เป็นอะไร มีความสำคัญอย่างไร แต่สมัยนี้พ่อแม่ก็เป็นเหมือนกับคนไม่รู้ เพราะไม่เคยศึกษาไม่เคยสนใจ ลูกถามว่าเจดีย์นี้มีไว้ทำไม ก็บอกไม่รู้ เพราะไม่เคยสนใจที่จะศึกษาเด็กก็เลยไม่รู้ความสำคัญของพระเจดีย์ว่าเป็นที่บรรจุพระธาตุ

ของพระพุทธเจ้า ของพระอรหันตสาวก แต่ถ้าเรารู้ความหมายของพระเจดีย์ เวลาเขาถามว่าพระพุทธเจ้าเป็นใคร พระอรหันตสาวกเป็นใคร เราก็จะได้บอกเขาว่าท่านเป็นผู้ที่ได้รับความทุกข์ต่าง ๆ แล้ว แต่พวกเรานี้ยังไม่ได้รักษา พวกเราจึงต้องทุกข์กัน เวลาที่หนูร้องห่มร้องไห้นั้นแหละเป็นเวลาที่หนูทุกข์ เพราะว่าหนูยังไม่ได้รักษาใจของหนูให้หายจากโรคภัยของใจนั่นเอง แต่ถ้าหนูเชื่อพระพุทธเจ้าและทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ต่อไปหนูจะไม่ต้องมาร้องห่มร้องไห้

หนูก็จะได้หลุดพ้นจากการเกิด แก่ เจ็บ ตาย และจะได้กระตุกที่กลายเป็นพระธาตุ

นี่แหละคือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ของพวกเรา เป็นสิ่งที่เลิศประเสริฐสุดยิ่งกว่าสิ่งต่างๆ ในโลกนี้ ดังนั้นถ้าอยากจะทำอะไร ก็ให้สร้างเจดีย์ดีกว่า สร้างพระอรหันต์กันดีกว่า ตอนต้นเราก็ต้องสร้างตัวเราให้เป็นพระอรหันต์ก่อน เมื่อเราเป็นพระอรหันต์แล้ว เดียวก็จะมีคนสร้างเจดีย์เอาอัฐิธาตุของเราไปเก็บไว้ในเจดีย์ แล้วอนุชนรุ่นหลังก็จะได้เรียนรู้ได้ศึกษา

**และได้ปฏิบัติตามได้ประโยชน์
จากการปฏิบัติของพวกเขา**
ถ้าพวกเราทุกคนปฏิบัติเหมือน
ที่พระพุทธเจ้าปฏิบัติ พวกเราก็
จะได้กลายเป็นพระอรหันต์กัน
ทุกคน แล้วต่อไปลูกหลานเหลน
ของพวกเราจะได้กลายเป็นพระ
อรหันต์เหมือนกัน

ดังนั้นขอให้พวกเราจงเห็น
คุณค่าของพระรัตนตรัย ขอให้
พยายามศึกษาประวัติของ
พระพุทธเจ้า ประวัติของพระ

อรหันตสาวก ศึกษาคำสอนของ
ท่านเพื่อที่เราจะได้นำมา
ปฏิบัติ เมื่อเราปฏิบัติแล้ว เราก็จะ
ได้รับประโยชน์สูงสุดที่ไม่มีอะไร
ในโลกนี้จะสามารถให้กับเราได้
นอกจากพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ นี่เท่านั้น แล้วเราก็จะ
ได้หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวง
ยุติการเวียนว่ายตายเกิด ยุติการ
เกิด การแก่ การเจ็บ การตาย ได้
พบกับความสุขที่แท้จริงที่ถาวร
ที่ไม่มีวันสิ้นสุดต่อไป

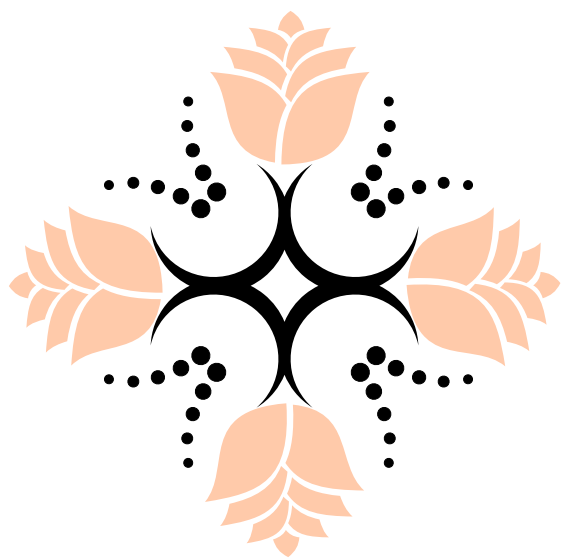

ธรรมะในศาลา

กรรมลิขิต

๖ กันยายน ๒๕๕๘

คุณประโยชน์ของพระพุทธศาสนา
ของพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
ถ้าผู้ใดนำเอามาศึกษา ชีวิตของผู้นั้น
จะก้าวหน้าจะเจริญ จะมีแต่ความสุข
ปราศจากความทุกข์ความวุ่นวายใจต่างๆ
พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้านี้
ทรงสอนให้รู้มีเจ็ดหัวข้อใหญ่ๆ ถ้ารู้เจ็ด
หัวข้อใหญ่ๆ แล้วสามารถปฏิบัติตามได้
ชีวิตจะมีแต่ความสุขความเจริญ

ความรู้เจ็ดข้อนี้ คือ ข้อที่ ๑. ให้รู้เหตุ ข้อที่ ๒. ให้รู้ผล ข้อที่ ๓. ให้รู้ตน ข้อที่ ๔. ให้รู้บุคคล ข้อที่ ๕. ให้รู้สังคม ข้อที่ ๖. ให้รู้กาลเทศะ และ ข้อที่ ๗. ให้รู้ประมาณ นี่คือ สิ่งที่เราควรจะต้องรู้และปฏิบัติให้ถูกต้องตามความเป็นจริง เพราะถ้าเราไม่ปฏิบัติให้ถูกต้อง ผลเสียหายก็จะเกิดขึ้นกับเรา

คำว่า **เหตุ** คือให้รู้ว่าเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดผลขึ้นมา และการรู้ **ผล** คือรู้ว่าเป็นสิ่งที่เกิดจากเหตุ เหตุคืออะไรที่ทำให้มีผลกระทบ

กับชีวิตของเรา เหตุที่มีผลกระทบกับชีวิตของเราก็คือการกระทำของเรานั้นเอง การกระทำของเราทางกาย ทางวาจา และทางใจ การคิด การพูด การกระทำต่างๆ ด้วยร่างกาย ทำแล้วจะเกิดผลขึ้นมา ผลที่เราปรารถนาและผลที่เราไม่ปรารถนา ผลที่เราปรารถนาก็คือความสุขความเจริญ ผลที่เราไม่ปรารถนาก็คือความทุกข์ ความเสื่อมเสียต่างๆ แต่มันเป็นผลที่จะเกิดจากการกระทำของเราเอง เราจึงต้องศึกษาเหตุคือ

การกระทำของเราว่ามีอะไรบ้าง พระพุทธเจ้าทรงค้นพบว่า การกระทำของเรามี ๓ รูปแบบด้วยกัน คือ **๑. การกระทำดี** **๒. การกระทำบาปหรือการกระทำไม่ดี** และ **๓. การกระทำที่ไม่ดีและไม่บาป** คือเป็นการกระทำกลางๆ การกระทำทั้ง ๓ ทางนี้จะทำให้เกิดผล ๓ อย่างขึ้นมามีการกระทำดีก็จะได้รับความสุข ความเจริญ การกระทำไม่ดีการกระทำบาปก็จะได้รับความทุกข์ ความเสื่อมเสีย และการกระทำที่เป็นกลางๆ ไม่ดีไม่ชั่ว ก็จะไม่มีความผลอย่างใดเกิดขึ้น นี่คือเหตุและผลที่จะเป็นตัวกำหนดชะตาชีวิตของพวกเรา

ชะตาชีวิตของพวกเรา
ไม่มีใครมาลิขิตให้กับเราได้
ไม่ใช่พรหมลิขิต แต่เป็นกรรม
ลิขิต กรรม แปลว่าการกระทำ การที่พวกเราเกิดเป็นมนุษย์ เป็นหญิงเป็นชาย มีความสามารถ

ต่างกัน มีรูปร่างหน้าตาต่างกัน มีฐานะการเงินการทองต่างกัน ก็เป็นผลจากการกระทำของเราในอดีตชาติในอดีตเราเคยมีร่างกายแบบนี้ และเราเคยทำบุญบ้าง ทำบาปบ้าง สลับกันไป มากน้อยสุดแต่แต่ พอเราเกิดชาตินี้ ผลการกระทำของเราในอดีตชาติ ก็เป็นตัวที่ส่งให้เรามาเกิดเป็นมนุษย์ที่มีความสูงต่ำไม่เหมือนกัน ไม่เท่ากัน ทำไมบางคนถึงมาเกิดเป็นผู้หญิง ทำไมถึงมาเกิดเป็นผู้ชาย และทำไมมาเกิดแบบไม่ใช่เป็นผู้หญิงไม่ใช่เป็นชาย ก็เพราะกรรมคือการกระทำที่เราได้ทำมาในอดีตนั่นเอง ส่งผลให้เรามาเกิดเป็นผู้หญิงเป็นชาย เป็นคนจนเป็นคนรวย เป็นคนฉลาดเป็นคนโง่ เป็นอะไรที่แตกต่างกันไป ไม่ได้เป็นเหตุบังเอิญที่ทำให้เรามาเป็นอะไรต่างๆ กัน แต่เป็นเพราะการกระทำของเรา มีการกระทำที่ต่างกัน บางคนทำบุญมากทำบาปน้อย

บางคนทำบาปมากทำบุญน้อย
บางคนเกียจคร้าน บางคนขยัน
บางคนชอบศึกษาหาความรู้
บางคนไม่ชอบศึกษาหาความรู้
การกระทำต่างๆ เหล่านี้ทำให้เรา
เกิดมามีความแตกต่างกัน และ
การกระทำของเราในภพนี้ชาตินี้
ก็จะเป็นตัวที่จะทำให้เราไปเกิด
ต่างกัน ในภพหน้าชาติหน้าต่อไป

ดังนั้นสำหรับภพหน้า
ชาติหน้าหรือสำหรับพรุ่งนี้
เราสามารถที่จะกำหนดชะตา
ชีวิตของพวกเราได้ ถ้าเราอยาก
ให้ชีวิตเราดีขึ้นกว่าเดิม วันนี้เรา
ควรทำความดีให้มากขึ้นกว่าเดิม
งดการกระทำบาปให้น้อยลงไป
กว่าเดิม โดยเริ่มนับตั้งแต่พรุ่งนี้ไป
ผลก็จะดีขึ้นกว่าวันนี้ และจะดี
ขึ้นไปตามลำดับ ดีขึ้นไปเรื่อยๆ
ถ้าเราพยายามกระทำแต่ความดี
ไม่กระทำบาป ชีวิตของเราก็จะ
มีความสุขความเจริญเพิ่มขึ้น
ไปตามลำดับ แล้วเวลาที่เรา

ตายไป เราก็จะไปสู่สถานภาพ ที่ดีกว่าที่เราเป็นอยู่

ทางศาสนาท่านสอนไว้ว่า
ถ้าเราทำบุญ เราไม่ทำบาป เวลา
ตายไปเราจะได้ไปเป็นเทพไป
เป็นเทวดาชั้นต่างๆ และถ้าเรา
ทำบุญเพิ่มขึ้นอีกชั้นหนึ่ง คือบุญ
ที่เกิดจากการทำใจให้สงบ เช่น
การไหว้พระสวดมนต์ การนั่ง
ทำใจให้สงบ นั่งทำสมาธิ ถ้าเรา
ทำใจให้สงบได้ ใจของเราก็จะ
ขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งคือชั้นของ
พรหมโลก ได้ไปเกิดบนสวรรค์
ชั้นพรหม สวรรค์ชั้นเทพ แต่
สวรรค์ชั้นพรหมนี้เป็นสวรรค์
ชั่วคราวเพราะว่าหลังจากบุญ
ที่เราได้ทำไว้หมดไป เหมือน
กับน้ำมันรถยนต์ที่เราเติมไว้
ในถัง พอเราขับไปเรื่อยๆ น้ำมัน
ก็จะหมด พอน้ำมันหมด เราก็
ต้องหาสถานีบริการเพื่อจะได้
เติมน้ำมันต่อและจะได้เดินทาง
ต่อไปได้ ฉะนั้น บุญที่เกิดจาก

การทำบุญ บุญที่เกิดจากการ
ไม่ทำบาป บุญที่เกิดจากการ
ทำใจให้สงบ ก็จะส่งให้เรา
ขึ้นไปสู่สวรรค์ชั้นเทพ สวรรค์
ชั้นพรหม แล้วพอบุญที่ส่งให้
หมดลงไป เราก็จะกลับลงมา
เติมบุญใหม่ กลับมาเกิดเป็น
มนุษย์ใหม่ **การมาเป็นมนุษย์นี้**
เป็นภพเดียวที่จะสามารถทำให้
เราสร้างบุญหรือสร้างบาปได้
ถ้าเราไปเกิดบนสวรรค์ชั้นเทพ
หรือบนสวรรค์ชั้นพรหม เราจะ
ไม่สามารถที่จะไปเติมบุญได้
เพราะเป็นที่เราไปรับรางวัล เวลา
ที่เราไปเกิดเป็นเทวดาไปเกิด
เป็นพรหม เป็นเวลาที่เราไปใช้
บุญของเราที่ได้ทำกันไว้ในขณะ
ที่เป็นมนุษย์ พอเราใช้บุญหมด
เราก็ต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์
มาสร้างบุญกันใหม่ เหมือนกับ
การไปเที่ยว เราก็เอาเงินไปเที่ยว
เอาไปใช้กัน พอเงินหมดเราก็
ต้องกลับมาทำงานมาหาเงินใหม่
เพื่อที่เราจะได้ไปเที่ยวกันอีก

ฉันใด บุญนี้ก็เหมือนเงินที่
เราจะสามารถเอาติดตัวไปกับ
เราได้ เวลาที่เราตายจากโลกนี้
ไปแล้ว เราก็จะได้ไปสวรรค์ชั้น
ต่าง ๆ แล้วพอหมดเราก็กลับมา
เกิดเป็นมนุษย์ใหม่ ที่นี้การกลับ
มาเกิดเป็นมนุษย์แต่ละครั้งนี้มัน
ก็ไม่แน่นอนว่าเราจะมาเกิดมา
พบใครบ้าง ถ้าเรามาพบคนไม่ดี
เขาก็จะสอนให้เราไปทำกรรมที่
ไม่ดี สอนให้เราไปทำบาป สอน
ให้เราไม่ไปทำบุญ เช่น เราไปเกิด
ในครอบครัวของคนใจบาป เขาก็
จะสอนให้เราทำบาป ให้อิงนก
ตกปลา ให้ดื่มสุรายาเมา ให้เล่น
การพนัน ให้คบคนไม่ดีเป็นมิตร
ถ้าเราเป็นคนใจอ่อน เขาสอน
อะไรเราก็ทำตามเขา แทนที่เรา
จะกลับมาเพิ่มบุญมาต่อบุญ
เรากลับมาทำบาป ที่นี้พอเรา
ทำบาปแล้ว พอเราตายไป แทนที่
เราจะได้กลับไปบนสวรรค์ เรา
ก็ต้องไปใช้กรรมในอบาย
ต้องไปเกิดเป็นเดรัจฉานบ้าง

ไปเกิดเป็นเปรตไปตกนรกบ้าง เพราะเหตุที่พาให้เราไปเกิดก็คือ การกระทำความบาป คือ การฆ่าสัตว์ การลักทรัพย์ การประพฤติดิฉิน ประเวณี การพูดปดมดเท็จ การ เสพสุรายาเมาและอบายมุขต่างๆ นี่คือการกระทำความบาป การกระทำ ที่จะส่งผลให้จิตของเราเสื่อมลง ไปจากมนุษย์กลายเป็นเดรัจฉาน กลายเป็นเปรต กลายเป็นสัตว์ นรกไป เป็นต้นตั้งแต่ในขณะที่มี ชีวิตอยู่แต่ใจได้กลายพันธุ์ไปแล้ว กลายพันธุ์จากการเป็นมนุษย์ไป เป็นเดรัจฉานไปเป็นเปรตไป

ถ้าอยากจะรักษาพันธุ์ของ มนุษย์ไว้ก็ต้องไม่ทำบาป ถ้าไม่ ทำบาปและไม่ได้ทำบุญก็ถือว่าเป็นมนุษย์ มนุษย์นี้ถือว่าเป็น กลางๆ บาปก็ไม่ได้ทำ บุญก็ไม่ได้ทำ จึงได้เป็นมนุษย์ แต่ถ้าบาป ไม่ทำและทำบุญก็ได้เป็นเทพ ถ้าบาปไม่ทำแล้วทำบุญแล้วก็ ทำใจให้สงบได้ก็จะเป็นพรหม

ถ้าเราอยากที่จะขึ้นไปแบบไม่ กลับลงมา เราก็ต้องทำกรรม อีกระดับหนึ่งคือปฏิบัติธรรม ที่เรียกว่า ปัญญา หรือ วิปัสสนา คือการสร้างปัญญาขึ้นมา ปัญญา นี้จะเป็นผู้มาทำลายต้นเหตุของ การที่เราต้องไปเวียนว่ายตาย เกิดกัน ถ้าเรามีปัญญา เราจะเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้มันเป็น ทุกข์ ไม่ใช่เป็นสุข ทำไมถึงเป็น ทุกข์ เพราะว่ามันไม่เที่ยง มันไม่ ถาวร เราได้อะไรมาให้ความสุข กับเรา แต่ไม่นานสิ่งที่เราได้มาก็ ต้องเสื่อมหมดไป พระพุทธเจ้า ทรงสอนให้เรามองความทุกข์ที่ มันตามมากับความสุขที่เราคิด ที่เราเห็น ไม่ว่าจะเป็นอะไรที่เรา เห็นว่าเป็นความสุข ไม่ช้าก็เร็ว มันจะต้องกลายเป็นความทุกข์ไป ถ้ามีปัญญาต้องมองให้เห็นว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราคิดว่าให้ ความสุขกับเราเนี่ยมันเป็นความสุข ชั่วคราวเท่านั้น เพราะมันจะต้อง มีวันหมดไปนั่นเอง ได้อะไรมา

ไม่ช้าก็เร็วก็ต้องจากกัน เขาไม่
จากเราไป เราก็ต้อจากเขาไป
เวลาจากกันนี้มีใครยิ้มแย้ม
แจ่มใสหัวเราะร่าเริงหรือไม่
เห็นมีแต่ร้องไห้ร้องไห้กันทั้งนั้น
ไม่เชื่อไปดูงานศพต่างๆ ดูเวลา
เขาเผาศพกัน มีคนหัวเราะร่าเริง
ยิ้มแย้มแจ่มใสกันหรือเปล่า มีแต่
หน้าเครียด หน้าซีมเศร้า น้ำตา
หลังร้องไห้กัน เพราะไม่เห็นว่
มันเป็นความทุกข์นั่นเอง

การมาเกิดก็เหมือนกัน
ก็คิดว่าดี เกิดแล้วจะได้มีร่างกาย
ไปทำอะไรต่างๆ ได้ แต่พอเจอ
ความแก่ ความเจ็บ ความตาย
เข้ามาก็ร้อง โอ๊ย ไม่ไหวแล้ว
ไม่อยากจะกลับมาเกิดแล้ว ถ้าไม่
อยากจะกลับมาเกิดจริงก็ต้องทำ
ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนให้
สอนใจอยู่เรื่อย ๆ ว่าการมาเกิดนี้
ไม่ดี เป็นทุกข์ ไม่เป็นสุข การจะ
ทำอะไรต่างๆ ด้วยร่างกายนี้ไม่ดี
เพราะว่าร่างกายนี้จะทำได้เพียง

ชั่วคราว ไม่นานมันก็ต้องตาย
ดังนั้นถ้าเราไม่อยากจะกลับ
มาเกิด เราต้องหยุดตัวที่ทำให้
เรามาเกิด **ตัวที่ทำให้เรามาเกิด**
ก็คือความอยากต่างๆ นี้เอง
อยากดู อยากฟัง อยากดื่ม อยาก
รับประทาน อยากไปเที่ยว อยาก
มีสามีอยากมีภรรยาอยากเป็นใหญ่
เป็นโต อยากร่ำอยากรวย อยาก
ไม่แก่ อยากไม่เจ็บ อยากไม่ตาย
ความอยากเหล่านี้แหละเป็นตัว
ที่ทำให้เรามาเกิดกัน ถ้าเราอยาก
จะหยุดความอยากก็ต้องสร้าง
ปัญญาขึ้นมา พระพุทธเจ้าก็ใช้
ปัญญาสอนใจว่าอย่าไปอยากได้
อะไร อย่าไปอยากมีอะไร อย่าไป
อยากเป็นอะไร เพราะได้มาแล้ว
เป็นมาแล้วมีแล้ว มันจะต้องเสื่อม
หมดไป เวลามันเสื่อมหมดไปก็
จะต้องทุกข์ทรมานใจ อยู่แบบ
ไม่มีดีกว่า อยู่กับความสงบที่ได้
จากการทำใจให้สงบ มันจะเป็น
ความสุขที่จะอยู่กับเราไปตลอด
ไม่มีวันเสื่อมไปจากเรา

นี่แหละสิ่งที่พระพุทธเจ้า
ทรงสอนให้พวกเราทำกัน คือ
สร้างเหตุที่ดีกัน เหตุที่ดีก็คือ
การทำบุญ การไม่ทำบาป การทำ
ใจให้สงบ และการทำใจให้ฉลาด
ถ้าเราสามารถทำเหตุต่างๆ เหล่านี้
ได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ เราก็
จะได้รับผลที่ดีตามลำดับ ตั้งแต่
การได้ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นเทพ
สวรรค์ชั้นพรหม และได้หลุดพ้น
จากการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ในที่สุด

ตอนนี้เรามีครูมีอาจารย์
มีพระพุทธเจ้าเป็นพระบรม

ศาสดาที่จะสอนเหตุที่ดีให้กับ
พวกเรา ถ้าพวกเราเชื่อแล้ว
น้อมนำเอาไปปฏิบัติ เราก็จะได้
ผลที่พระพุทธเจ้าได้รับคือได้ไป
ถึงพระนิพพานได้ไปสู่สวรรค์ชั้น
สูงสุดที่ไม่มีวันเสื่อมไม่มีวันหมด
เป็นสวรรค์ที่มีความสุขเต็มเปี่ยม
ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มีความทุกข์
เข้าไปผสมอยู่ด้วยเลย และเป็น
ความสุขที่ถาวร นี่แหละคือเหตุ
ที่พวกเราควรจะทำกันเพื่อ
ผลอันเลิศอันประเสริฐที่จะ
ตามมา

ธรรมะในศาลา

เสบียงใจ

๑๒ กันยายน ๒๕๕๘

วันพระ วันธรรมสวนะ วันสร้างบุญสร้างกุศล
ตามที่พระพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ให้สาธุชน
พุทธบริษัทมีเวลาปล่อยวางจากภารกิจการ
งานต่างๆ เพื่อจะได้มาทำภารกิจของจิตใจที่
จะต้องมีการเดินทางต่อไปหลังจากที่ร่างกาย
นี้ตายไปแล้ว จิตใจที่ไม่ได้ตายไปกับร่างกาย
ก็ต้องออกเดินทาง เวลาจะเดินทางถ้า
ไม่ได้เตรียมเสบียง ไม่ได้เตรียมข้าวของ
เงินทอง เวลาไปก็จะไปด้วยความทุกข์ยาก
ลำบาก ถ้าเตรียมข้าวของเงินทอง เตรียม
เสบียง เตรียมอะไรต่างๆ ไป ก็จะไปอย่าง
สะดวกอย่างสบาย

เวลาที่ร่างกายของเราแตกดับไปแล้ว เปรียบเหมือนบ้านที่ไฟไหม้พังไปแล้ว ใจก็ต้องไปหาที่อยู่ใหม่ การจะไปของใจก็อยู่ที่การเตรียมตัวของใจในปัจจุบันนี้ ถ้าเราเชื่อพระพุทธเจ้า แล้วมาทำตามทีพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน อย่างน้อยอาทิตย์ละ ๑ ครั้ง ให้มาสร้างบุญสร้างกุศล ซึ่งเป็นเหมือนกับเสบียงเป็นเหมือนกับเงินทองที่เราสามารถจะเอาติดตัวไปได้ ถ้าเราสร้างบุญสร้างกุศลไว้มาก มีเงินทองมาก มีเสบียงมาก เวลาไปเราก็จะไปแบบเศรษฐี เหมือนกับเวลาที่เราไปเที่ยวต่างประเทศ ถ้าเรามีเงินทองติดตัวไปมาก เราก็สามารถไปอยู่ตามโรงแรมราคาแพงๆ ได้ โรงแรมระดับ ๕ ดาว ร้านอาหารระดับ ๕ ดาว เที่ยวแบบ ๕ ดาว ใจของเราถ้ามีบุญมีกุศลมาก ก็จะไปสู่สวรรค์ชั้นที่มีความสุขมาก ถ้ามีบุญน้อยคือสร้างบุญสร้างกุศลน้อย ก็จะไปอยู่สวรรค์ชั้นต่ำ สวรรค์ชั้นประหยัด มีความสุขไม่เท่ากับความสุขชั้นสูง

สวรรค์ก็มีหลายระดับด้วยกัน ระดับเทวโลก ระดับพรหมโลก และระดับโลกุตระ คืออยู่เหนือโลก เป็นความสุขชั้นสูงสุด ความสุขหรือสวรรค์ชั้นสูงสุดนี้เป็นที่ไปของพระพุทธเจ้าและพระอรหันตสาวกทั้งหลาย ผู้ที่ยังไม่ได้ตรัสรู้ยังไม่ได้บรรลुธรรมก็จะไปได้แค่ระดับสวรรค์ชั้นเทวโลก

และสวรรค์ชั้นพรหมโลก แล้วยังต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่อีกหลังจากที่ได้ใช้บุญใช้กุศลหมดไป เหมือนกับเวลาเราไปเที่ยวต่างประเทศ พอเงินหมดเราก็ต้องกลับบ้านกลับมาหาเงินหาทองใหม่เพื่อที่เราจะได้ไปเที่ยวใหม่ ฉะนั้นใด เวลาที่เรามาเกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นเวลาที่เรามาหาเงินใหม่ เงินของโลกทิพย์คือบุญกุศลที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้พวกเรากระทำกัน ก็คือการทำทานการรักษาศีลการภาวนา ทำให้ใจให้สงบ นี่คือนบุญกุศลที่จะพาให้เราได้ไปสู่สวรรค์ชั้นต่างๆ หลังจากที่เราสร้างกายนี้ตายไปแล้ว

ถ้าเราไม่เชื่อพระพุทธเจ้า ไม่ทำบุญ ไม่รักษาศีล ไม่ภาวนา ทำแต่บาปกรรม เสพอบายมุขต่างๆ เวลาสร้างกายตายไป ใจก็ไม่ได้อะไรไปสวรรค์เพราะไม่มีเสบียง ไม่มีเงินติดตัว ไม่มีตัวเครื่องบิน ไม่มีวีซ่า แต่ต้องไปที่เขาไม่ต้อง

ใช้วีซ่าก็คือไปที่คุกที่ตะรางนี้เอง คุกตะรางของดวงวิญญานของจิตใจก็คืออบายนี้เอง

อบายนี้มีอยู่ ๔ ช่องช่องแรกเรียกว่า **เดรัจฉาน** ช่องที่สองเรียกว่า **เปรต** ช่องที่สามเรียกว่า **อสุรกายหรือผี** และช่องที่สี่เรียกว่า **นรก** นี่คือนรกสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อพระพุทธเจ้า ผู้ที่ไม่ทำบุญให้ทาน ไม่รักษาศีล ไม่ภาวนา และหลังจากที่ได้ไปใช้กรรมใช้บาปหมดแล้วก็กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ แต่ผู้ที่กลับมาเกิดจากอบายนี้จะเป็นผู้ที่อภัพวาสนา เกิดมายากจน รูปร่างหน้าตาไม่สวยงาม ผิวพรรณไม่ผ่องใส สติปัญญาไม่ฉลาด อายุไม่ยืนยาวนาน มีโรคภัยเบียดเบียน อากาโรนไม่ครบ ๓๒ เพราะอานิสงส์ของบาปที่ทำไว้ยังติดมากับใจอยู่

แต่ผู้ที่ได้ไปสวรรค์ชั้นเทพ ไปสวรรค์ชั้นพรหม พอกลับมา

เกิดเป็นมนุษย์ ก็จะเป็นมนุษย์
ที่มีบุญมีวาสนา เกิดมาใน
ครอบครัวของคนร่ำรวย หรือ
เกิดมามีความรู้ ความฉลาด
ความสามารถ สามารถหาเงินหา
ทองเป็นมหาเศรษฐีได้ มีรูปร่าง
หน้าตาที่สวยงาม ผิวพรรณ
ผ่องใส มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง
อาการครบ ๓๒ และอายุยืน
ยาวนาน นี่คือการานิสงส์ของผู้ที่เชื่อ
พระพุทธเจ้าและทำบุญปฏิบัติ
ธรรมไปถึงขั้นสมถภาวนาคือ
ขั้นสมาธิ ซึ่งเป็นขั้นที่ยังไม่สูงสุด
ถ้าอยากจะไปสูงกว่านี้ คือไปแบบ
ไม่กลับ ไปอยู่บนสวรรค์ตลอดเวลา
ไม่ต้องมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่ต้อง
มาหาเงินหาทอง ไม่ต้องมาสร้าง
บุญสร้างกุศลอยู่เรื่อย ๆ ก็ต้อง
ปฏิบัติธรรมขั้นสูงสุดให้ได้ คือ
ขั้นวิปัสสนาภาวนา

ตอนต้นเราก็มาทำทานก่อน
เพราะว่ามันเป็นเหมือนกับขั้น
บันไดหรือเหมือนกับการเรียน

หนังสือ ก่อนที่เราจะเรียนจบ
ปริญญาได้ เราก็ต้องเริ่มต้นที่
ชั้นอนุบาลก่อน พอเราเรียนจบ
ชั้นอนุบาล เราก็ขึ้นสู่ชั้นประถม
จากชั้นประถมก็สู่ชั้นมัธยม
จากชั้นมัธยมก็สู่ชั้นอุดมศึกษา
ชั้นปริญญาตรี โท เอก ตามลำดับ
ต่อไปได้ ฉะนั้น การสร้างบุญ
สร้างกุศลสร้างสวรรค์ที่พวกเรา
จะไปอยู่กันในอนาคตหลังจาก
ที่ร่างกายนี้ตายไปแล้วก็ต้องทำ
เป็นขั้นๆ เหมือนกัน เพราะมัน
มีความยากง่ายต่างกัน ขั้นที่ ๑
มันง่ายกว่าขั้นที่ ๒ ขั้นที่ ๒
ง่ายกว่าขั้นที่ ๓ ขั้นที่ ๓ ง่ายกว่า
ขั้นที่ ๔ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า
คนที่เกิดมาในโลกมนุษย์นี้
จะต้องเริ่มต้นที่ขั้นที่ ๑ ใหม่
ถ้าเคยทำขั้นที่ ๑ ได้แล้วก็ทำ
ขั้นที่ ๒ ได้เลย ถ้าทำขั้นที่ ๒ ได้
ก็ทำขั้นที่ ๓ ต่อไปได้เลย
เพราะการทำตามคำสอนของ
พระพุทธเจ้านี้มันติดอยู่กับใจ
มันไม่หายไปเหมือนกับทรัพย์

**สมบัติข้าวของเงินทองหรือ
วิชาความรู้ทางโลก** ถึงแม้เรา
จะจบปริญญาเอก ถ้าเรากลับมา
เกิดใหม่ เราก็ต้องกลับมาเริ่ม
เรียนอนุบาลใหม่ เรียน ป.๑
ป.๒ ใหม่ แต่อาจจะเรียนเร็วกว่า
คนอื่น อย่างพวกเด็กอัจฉริยะ
พวกนี้บางทีเขาสามารถเรียนจบ
ปริญญาด้วยอายุเพียง ๑๐ ขวบ
๑๒ ขวบ นั่นก็เป็นเพราะว่า
ในอดีตเขาเรียนมามากแล้ว
เขาจำได้ พอเขามาเรียนใหม่
เขาก็เรียนได้อย่างรวดเร็วอย่าง
ง่ายดาย ฉันทิ การปฏิบัติตาม
คำสอนของพระพุทธเจ้าก็เป็น
อย่างนั้น ถ้าเราทำบุญทำทานอยู่
เรื่อย ๆ จนชำนาญแล้ว สมมุติว่า
เราตายไป เรากลับมาเกิดใหม่
เราก็สามารถทำขั้นที่ ๒ ต่อไป
ได้เลย ก็คือทำขั้นศีล ขั้นศีล
เราก็มี ๒-๓ ขั้น ๆ ศีล ๕ ขั้นศีล ๘
ขั้นศีล ๑๐ ขั้นศีล ๒๒๗ คนที่
เคยทำมาแล้ว พอกลับมาเกิด

ก็รักษาศีลได้เลย บางคนก็รักษาศีล
๕ ได้เลย บางคนก็รักษาศีล
๘ ได้เลย บางคนก็บวชเป็นพระ
ได้เลย บางคนก็บวชตั้งแต่เป็น
เณรตั้งแต่เป็นเด็กได้เพราะเขา
เคยทำมาแล้วในอดีต แต่คนที่ไม่
เคยทำนี่จะรู้สึกยาก จะให้
รักษาศีล ๕ ก็รู้สึกว่ายาก จะรักษาศีล
๘ ก็ยิ่งยากใหญ่ จะให้มาบวช
เป็นพระนี่ยิ่งบอกว่าไม่เอาเลย
ไม่ไหว เพราะอะไร เพราะในอดีต
ไม่เคยทำมา แต่ถ้าไม่เคยทำ เราก็
ต้องบังคับตัวเรา ของพวกนี้
มันจะยากอย่างไรถ้าเรามีความ
พยายาม ที่มันยากเพราะเรา
ไม่เคยทำเท่านั้นเอง เหมือนกับ
เราไม่เคยใช้มือซ้าย เราถนัด
มือขวา พอมือขวาเราเสีย
เราต้องใช้มือซ้าย เราก็จะรู้สึก
ว่ามันยาก แต่ถ้าเราพยายามฝืน
หัดทำไปเรื่อย ๆ หัดใช้มือซ้าย
ไปเรื่อย ๆ ต่อไปมือซ้ายก็จะถนัด
จะใช้มือซ้ายได้เหมือนกับมือขวา

ฉันใด การปฏิบัติตามคำสอนของ
พระพุทธเจ้าเป็นสิ่งที่ยากเพราะ
ว่าเราไม่ค่อยปฏิบัติกัน เพราะ
ใจของเรานั้นชอบไปทำบาปกัน
มากกว่า ไม่ชอบทำบุญ ชอบไป
เสพอบายมุขกันมากกว่าชอบไป
วัดกัน พอต้องมาทำบุญทำทาน
มาวัดมารักษาศีล ก็ารู้สึก
ว่ายาก แต่ถ้าเราบังคับตัวเราให้
มาอยู่เรื่อยๆ ใหม่ๆ ก็ารู้สึก
ยากหน่อย แต่พอเราทำไปเรื่อยๆ
เราก็จะเกิดความชำนาญชำนาญ
ขึ้นมา แล้วก็จะรู้สึกว่าง่าย

นี่แหละคือวิธีที่จะทำให้เรา
ไม่ต้องกลับมาเกิด มาแก่ มาเจ็บ
มาตาย อีกต่อไป เป็นวิธีที่จะทำ
ให้เรามีความสุขตลอดเวลาอย่าง
ที่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต
สาวกทั้งหลายได้มีได้พบกัน
ท่านจึงนำวิธีที่ท่านได้พบความสุข
แบบนี้มาสอนพวกเรา ถ้าพวกเรา
พยายามปฏิบัติตามให้ได้ รับรอง
ว่าเราจะได้พบกับความสุขอย่าง
เดียวกับที่พระพุทธเจ้าและ
พระอรหันตสาวกทั้งหลายได้พบ
เราจะไม่พบกับความทุกข์เลย
ไม่ว่ากับสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น

ธรรมะในศาลา

สร้างที่พึงถาวร ให้แก่จิตใจ

๑๕ กันยายน ๒๕๕๘

ที่พึงทางใจคืออะไร ก็คือที่หลบภัย
อันเกิดจากความทุกข์ต่างๆ ของใจ
ของต่างๆ ในโลกนี้เป็นที่พึงของ
ร่างกายเท่านั้น เช่น เรามีบ้านอยู่
มีอาหารรับประทาน มีเครื่องนุ่งห่ม
มียารักษาโรค สิ่งเหล่านี้เป็นที่พึงทาง
ร่างกาย แต่ไม่สามารถเป็นที่พึงทาง
ใจได้ ไม่สามารถป้องกันความทุกข์ใจ
ให้เกิดขึ้นได้ และไม่สามารถทำลาย
ความทุกข์ใจต่างๆ ให้หมดไปจากใจได้

มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่สามารถทำได้ก็คือพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ได้ทรงค้นพบพระธรรมอันเลิศอันประเสริฐที่ทำให้พระพุทธเจ้านั้นได้หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวง หลังจากพระองค์ได้ทรงหลุดพ้นแล้วพระองค์ก็ได้้นำเอาความจริงอันนี้วิธีดับทุกข์นี้มาเผยแผ่สั่งสอนให้แก่สัตว์โลกอย่างพวกเราผู้มีจิตศรัทธามีความศรัทธาเชื่อมั่นนำไปปฏิบัติก็สามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ได้เช่นเดียวกับที่พระพุทธเจ้าได้ทรงหลุดพ้น ท่านก็กลายเป็นพระอรหันตสาวก แล้วท่านก็ช่วยพระพุทธเจ้าเผยแผ่สั่งสอนวิธี

ของการดับทุกข์นี้ให้แก่ผู้อื่นต่อไป ผู้อื่นเมื่อมารับฟังนำไปปฏิบัติก็สามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ได้เป็นพระอรหันตสาวกขึ้นมาได้เช่นเดียวกัน แล้วก็นำเอาคำสอนนี้มาเผยแผ่ต่อ นี่คือการสืบทอดพระพุทธศาสนาทำมาตั้งแต่วันแรกที่พระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสรู้ แล้วก็ทำกันมาอย่างต่อเนื่องจนมาถึงปัจจุบันนี้พระพุทธศาสนา คือพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าจึงยังอยู่ในโลกนี้ได้

การรักษาถาวรวัตถุต่าง เช่น โบสถ์ เจดีย์ วิหาร พระพุทธรูปต่างๆ นี่เป็นสิ่งที่เราไม่สามารถรักษากันได้ เพราะว่าถาวรวัตถุต่างๆ นี่เป็นอนิจจัง เป็นของชั่วคราว มีการสร้างขึ้นมาแล้วก็ต้องมีการพังทลายเสื่อมไปได้ แต่การเสื่อมของถาวรวัตถุต่างๆ นี่ไม่ได้เป็นการเสื่อมของพระพุทธศาสนา การเจริญของถาวรวัตถุต่างๆ ก็ไม่ได้เป็นการเจริญ

ของพระพุทธศาสนา **การเจริญ หรือการเสื่อมของพระพุทธศาสนาอยู่ที่พระธรรมคำสอน** ของพระพุทธเจ้าว่ายังมีอยู่ใน โลกนี้หรือไม่ ยังมีผู้สามารถ น้อมนำเอาไปปฏิบัติและได้รับ ผลจากพระธรรมคำสอนจาก พระพุทธเจ้าหรือไม่

ดังนั้นถ้าพวกเราอยากจะ รักษาพระพุทธศาสนาให้อยู่ไป นานๆ พวกเราก็ต้องรักษาด้วย วิธีการศึกษา ด้วยวิธีการปฏิบัติ ด้วยวิธีการบรรลุผล ด้วยวิธี การนำเอาผลที่ได้บรรลุแล้วนี้ มาเผยแผ่สั่งสอนให้แก่ผู้อื่น ต่อไป ถ้ามีพระธรรมอยู่ในใจ ของพุทธศาสนิกชน ก็ไม่มีใคร สามารถที่จะทำลายได้ ไม่มีอะไร ที่จะทำให้เสื่อมได้ แต่**เรื่องของถาวรวัตถุ** ต่อให้เราสร้างขึ้น มามากน้อยเพียงไรก็ตามก็จะ ต้องเสื่อมหมดไป และถาวรวัตถุ ก็ไม่สามารถเป็นที่พึ่งทางใจได้

เช่น โบสถ์ เจดีย์ ศาลา วิหาร กุฏิ สิ่งเหล่านี้เป็นที่พึ่งทางร่างกาย เพราะผู้ที่ศึกษาผู้ที่ปฏิบัติธรรม จำเป็นจะต้องมีสถานที่หลบแดด หลบฝนหลบภัยต่างๆ จึงมีการ สร้างโบสถ์ สร้างเจดีย์ สร้างศาลา สร้างกุฏิ อันนี้มีไว้สำหรับร่างกาย ของผู้ศึกษาของผู้ปฏิบัติ แต่ไม่ได้ มีไว้เพื่อรักษาพระธรรมคำสอน ของพระพุทธเจ้า

พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ได้อยู่ในโบสถ์ ไม่ได้อยู่ในเจดีย์ ไม่ได้อยู่ในศาลา ไม่ได้อยู่ในกุฏิ ไม่ได้อยู่ในพระพุทธรูป ไม่ได้อยู่ในพระธาตุ ที่พวกเรากราบไหว้บูชากัน แต่อยู่ที่พระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า ดังที่ ทรงตรัสไว้ว่า **ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา ผู้ที่เห็นเราก็คือผู้ที่เห็นธรรม ผู้ที่จะสามารถเห็นเราเห็นธรรมได้ ก็คือพระอริยสงฆ์สาวกทั้งหลาย** นี่แหละคือแก่น

**คือศาสนาที่แท้จริง อยู่ที่พระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ อันเกิดจาก
การศึกษา เกิดจากการปฏิบัติ
เกิดจากการบรรลุธรรม และ
เกิดจากการเผยแผ่ธรรมให้แก่
ผู้อื่นต่อไป**

สมัยพระพุทธกาลนี้ พระ
พุทธเจ้าไม่ได้สร้างวัดแม้แต่
วัดเดียว พระพุทธเจ้าสร้างแต่
พระอรหันตสาวก พระอรหันตสาวก
สมัยที่พระพุทธเจ้าทรงมีชีวิต
อยู่นี้มีจำนวนเป็นหมื่นเป็นแสน
แต่สมัยนี้หาพระอรหันต์แต่ละ
องค์นี้แทบจะหาไม่ได้กัน มีแต่
วัดเต็มไปหมด มีแต่โบสถ์ มีแต่
เจดีย์ มีแต่กุฏิ มีแต่ศาลา มีแต่
พระพุทธรูปเต็มไปหมด นั่นก็
เป็นเพราะว่าชาวพุทธเราหลง
ทางกันแล้ว แทนที่จะมาสร้าง
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
ให้เกิดขึ้นมาภายในใจ เรากลับมา
สร้างพระพุทธรูปไว้ประดิษฐานใน
ศาลาในโบสถ์กัน และคิดว่าเป็น

ที่พึ่งของพวกเรา พวกเรามาศาลา
มาโบสถ์มากราบพระพุทธรูปกัน
ตลอดเวลาแล้วความทุกข์ภายในใจ
ของพวกเรานี้มันลดน้อยถอยไป
บ้างหรือเปล่า หรือมีอยู่เหมือนเดิม
หรืออาจจะมีเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม
เพราะ **พระพุทธรูปนี้ไม่ใช่
พระพุทธเจ้า ไม่ใช่พระธรรม
คำสอน ไม่ใช่เป็นที่พึ่งทางใจ
เป็นเพียงที่เตือนสติเท่านั้น
ที่เรียกว่า พุทธานุสติ**

การที่เรามากราบพระพุทธรูป
พระพุทธรูป นี่เป็นการให้เรา
รำลึกถึงองค์แท้ของพระพุทธเจ้า
ที่ได้ตรัสรู้ธรรมและได้ประกาศ
พระธรรมคำสอน และได้สร้าง
พระอรหันตสาวกให้เป็นตัวแทน
ในการนำเอาพระธรรมอันเลิศ
อันประเสริฐนี้มาให้กับพวกเรา
พวกเรากราบพระพุทธรูปเพื่อ
ให้เรารำลึกถึงพระธรรมคำสอน
ของพระพุทธเจ้า ให้เรารำลึก
ถึงหน้าที่ของเราที่เป็นชาวพุทธ

ถ้าเราอยากจะต้องการที่พึงทางใจ ต้องการดับความทุกข์ต่างๆ ที่มี อยู่ภายในใจให้หมดไป เราต้อง ศึกษาพระธรรมคำสอนและต้อง ปฏิบัติตามพระธรรมคำสอนของ พระพุทธเจ้าจนกว่าเราจะบรรลุ ธรรม เมื่อบรรลุธรรมแล้ว เราจะ มีธรรมไว้ปกป้องคุ้มครองรักษา ใจของเราไม่ให้ความทุกข์เข้ามา สร้างความวุ่นวายสร้างความ เดือดร้อนให้แก่ใจของพวกเรา อันนี้แหละคือหน้าที่ของพระ พุทธรูป

พระพุทธรูปไม่ได้มีหน้าที่มา ให้พรกับพวกเรา ให้สิ่งนั้นสิ่งนี้ กับพวกเรา วันที่ลือตเตอรืออก ก็มาโบสถ์มาวัดกัน จุฑรูปเทียน ๓ ดอก แล้วก็นั่งขอबारมีของ พระพุทธเจ้าให้ส่งเลขตัวเด็ดๆ มาให้เพื่อที่จะได้ไปแทงหวยแทง ลือตเตอรืเพื่อจะได้ไม่ต้องทำ มาหากินให้เหนื่อยยากให้ลำบาก ถึงวันก็ไปแทงหวยแทงลือต-

เตอรืกัน แล้วเงินทองก็จะไหล มาเทมา ถ้ามันเป็นอย่างนี้ ปานนี้คนไทยเราได้เป็นมหา เศรษฐีกันเต็มบ้านเต็มเมืองกัน ไปหมดแล้ว ลือตเตอรืก็คงจะเจ๊ง เพราะที่ไม่มีรางวัลที่จะมาจ่าย ให้คนที่ถูกหวยกันได้ แต่มัน ไม่ได้เป็นอย่างนั้น เพราะมันไม่ ได้เป็นหน้าที่ของพระพุทธรูป พระพุทธรูปไม่มีความสามารถ ที่จะให้หวยให้เลขให้เบอร์กับ พวกเราได้ไม่สามารถที่จะให้เรา ร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐีขึ้นมาได้ **หน้าที่ของพระพุทธรูปมีเพียง** แต่ให้เราเข้าหาพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้าให้เรา ศึกษาและให้เราปฏิบัติ ถ้าเรา ศึกษาและเราปฏิบัติแล้วเรา จะกลายเป็นมหาเศรษฐีขึ้นมา อย่างแน่นอน

มหาเศรษฐีที่แท้จริงนี้ เป็นอย่างไร ก็คือผู้ที่มีความพอ นั้นเอง ตราบใดที่ยังไม่มีความพอ

จะไม่เรียกว่าเป็นมหาเศรษฐี เพราะยังอยากได้เพิ่มขึ้น แสดงว่า ยังรวยไม่พอ ยังอยากจะได้เงินทองมากขึ้นไปเรื่อย ๆ ต่อให้มีเงินเป็นหมื่นล้านแสนล้าน แต่ถ้ายังอยากได้เพิ่มขึ้นไปอีก ก็ถือว่า ยังไม่ได้เป็นมหาเศรษฐี แต่ผู้ที่มีธรรมอยู่ในใจนี้ จะมีความพอ จะไม่อยากจะอะไรในโลกนี้ จะไม่ อยากได้เงินทองข้าวของต่าง ๆ จะไม่อยากจะลาภ ยศ สรรเสริญ จะไม่อยากจะความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย เพราะมีทรัพย์ ภายใน คือ อริยทรัพย์ มีมรรคผล นิพพานเป็นสมบัติ **ผู้ใดมีมรรค ผลนิพพานเป็นสมบัติ ผู้นั้นจะมี ความพอตลอดเวลา ผู้นั้นแหละ เป็นเศรษฐีที่แท้จริง** และมีอะไร มากน้อยเพียงใดก็สามารถยกให้ แก่ผู้อื่นได้หมดเลย ไม่มีความคิด ที่อยากจะเก็บเอาไว้เลย เพราะมี ก็เหมือนกับไม่มี เพราะใจไม่ได้ มีความสุขจากสิ่งที่ได้มา ใจมี ความสุขจากการบรรลุธรรม ใจมี

ความสุขจากมรรคผลนิพพาน นี่แหละคือเศรษฐีที่แท้จริง คือ พระพุทธเจ้าและพระอรหันต สาวกทั้งหลาย

สมบัติที่แท้จริงนี้อยู่ข้างในใจ ไม่ได้อยู่ข้างนอก สมบัติข้างนอก ต่อให้มีมากน้อยเพียงใดจะไม่สามารถทำให้ใจเกิดความอึด เกิดความพอได้ แต่กลับจะทำให้ เกิดความหิวเกิดความอยากเพิ่ม มากขึ้นไปเรื่อย ๆ ดังในสุภาษิตที่ มีพูดเอาไว้ว่า พอได้คืบก็อยาก จะได้ศอก พอได้ศอกก็อยากจะได้ว่า ได้เท่าไรรก็ไม่มี ความอึด ไม่มีความพอ เพราะว่าตัณหา คือ ความอยากนี้มันไม่มีขอบไม่มีฝั่ง ไม่เหมือนกับมหาสมุทรที่กว้าง ใหญ่ไพศาลขนาดไหนก็ตามก็ยัง มีขอบมีฝั่ง แต่ตัณหาความอยาก นี้ไม่มีขอบไม่มีฝั่ง ได้มาเท่าไร จะไม่มีวันพอ เป็นพลทหารก็ อยากจะเป็นนายสิบ เป็นนายสิบ ก็อยากจะเป็นจ่า เป็นจ่าก็อยาก จะเป็นนายร้อย เป็นนายร้อยก็

อยากจะเป็นนายพัน เป็นนายพัน
ก็อยากจะเป็นนายหมื่นเป็น
นายพล เป็นเท่าไรก็ไม่มี
ความพอ เพราะความอยากมัน
ไม่มีวันหมดไปด้วยการได้มา
ได้มามากเท่าไรก็ยิ่งเกิด
ความอยากได้มากขึ้นเท่านั้น
ถ้าเกิดความอยากก็ไม่ต่างจาก
ขอทาน ขอทานมันก็มีความ
อยากเหมือนกับมหาเศรษฐี
มหาเศรษฐีร้อยล้านพันล้านก็
ยังอยากได้เป็นหมื่นล้านเป็น
แสนล้าน ขอทานมันไม่มี มันก็
อยากจะได้วันละ ๕๐ อยากจะ
ได้วันละ ๑๐๐ มันก็ดีใจ มันก็
ไม่ต่างกัน ต่างกันตรงจำนวนเงิน
ที่มีเท่านั้นเองว่ามีมากมีน้อย
แต่ความอยากนี้มีเหมือนกัน
ถ้าเป็นมหาเศรษฐีมีความอยากอยู่
มันก็ไม่ต่างจากขอทานที่มีเงิน

เพียง ๑๐ มีเงินเพียง ๑๐๐ แต่
ใจเหมือนกัน ใจเป็นขอทาน
เหมือนกัน ไม่ได้เป็นมหาเศรษฐี
แต่ใจที่มีความพอนี้แหละคือใจ
ที่เป็นมหาเศรษฐีที่แท้จริง ต่อให้
ใครให้มาเท่าไรก็ไม่ยินดี ต่อให้
สูญเสียไปเท่าไรก็ไม่เสียใจ
เพราะว่าสิ่งที่มีอยู่ในใจคือความ
พอนี้ไม่มีใครสามารถเอาไป
จากใจได้ นี่แหละคือที่พึงที่
แท้จริงของใจคือพระธรรมของ
พระพุทธเจ้า ถ้าเราสามารถน้อม
เอาเข้ามาประดิษฐานภายในใจ
ของเราได้ ก็จะทำให้ใจของเรา
มีความสุขตลอดเวลา เป็น **ปรมมัง
สุขัง** ตลอดเวลา ไม่เหมือนกับ
มหาเศรษฐีที่มีความอยากใน
เงินหมื่นล้านแสนล้าน ก็จะมีแต่
ปรมมัง ทุกขัง ตลอดเวลา

ธรรมะในศาลา

ความสุขที่ มหัศจรรย์

๒๐ กันยายน ๒๕๕๘

การมาฟังเทศน์ ฟังธรรมนี้มีคุณ
มีประโยชน์มาก ดังที่พระพุทธเจ้าได้ทรง
ตรัสไว้ว่าเป็นมงคลอย่างยิ่ง เพราะจะได้
รับประโยชน์ถึง ๕ ประการด้วยกัน คือ
๑. จะได้ยินได้ฟังเรื่องราวที่เราไม่เคยได้ยิน
ได้ฟังมาก่อน ๒. เรื่องราวที่เราได้ยินได้ฟัง
แล้ว พอเราฟังซ้ำอีกก็จะเกิดความเข้าใจดีขึ้น
จนสามารถบรรลุธรรมขึ้นมาได้ ๓. จะกำจัด
ความลังเลสงสัยต่างๆ ให้หมดไปได้ ๔. จะทำ
ให้มีสัมมาทิฐิ มีความเห็นที่ถูกต้องคือมี
ปัญญา ๕. จะทำให้ใจสงบผ่องใส มีความสุข
นี่คืออานิสงส์ที่จะได้รับ ๕ ประการ

การที่จะได้รับอานิสงส์นี้ ผู้ฟังต้องฟังด้วยกาย วาจา ใจ ที่สงบ เพราะถ้ากาย วาจา ใจ ไม่สงบ จะไม่สามารถรับธรรม เข้าไปสู่ใจ และจะไม่สามารถ รับประโยชน์จากการได้ยินได้ ฟังธรรมอย่างเต็มที่ ดังนั้นเวลา ที่เราฟังธรรม เราไม่ควรทำภารกิจ อะไรต่างๆ ควรนั่งเฉยๆ เรียกว่า **สงบกาย** แล้วก็ไม่คุยกัน เรียกว่า **สงบวาจา** สงบกาย สงบวาจา ก็คือการถือศีลนั่นเอง ส่วนความ สงบใจ ก็คือใจตั้งใจฟัง ไม่ไปคิด เรื่องราวต่างๆ ให้คิดอยู่กับเรื่อง ที่ได้ยินได้ฟัง อย่างนี้ก็เรียกว่า **สงบใจ** เป็นสมาธิ ถ้านั่งฟังธรรม แล้วกาย วาจา ใจ ไม่สงบ ผลจะ ไม่ได้รับเท่าที่ควร เช่น บางท่าน คิดว่าเปิดธรรมะฟังที่บ้านแล้วก็ ทำภารกิจอะไรไปควบคู่ด้วย เช่น กวาดบ้าน ถูบ้าน ล้างถ้วยล้างชาม ทำงานอะไรต่างๆ ในบ้าน แล้ว ก็เปิดธรรมะฟังไป การฟังแบบนี้ จะไม่ได้ประโยชน์เท่ากับการ

นั่งเฉยๆ ฟัง เพราะเวลาทำงาน ใจจะต้องแบ่งไปคิดเกี่ยวกับเรื่อง งานที่กำลังทำอยู่ แล้วธรรมที่เข้ามาในใจก็จะไม่ได้รับรู้ ช่วงใดที่ไป คิดอยู่กับเรื่องงาน ช่วงนั้นเรื่องของธรรมะก็จะไม่เข้าสู่ใจ และธรรมะนี้เป็นเรื่องของเหตุของผล เป็นเรื่องที่จะต้องฟังอย่างต่อเนื่อง เหมือนกับดูภาพยนตร์ ถ้าเรา ดูภาพยนตร์ไป ๑๐ นาที แล้วก็ เดินเข้าห้องน้ำไป พอกลับมาดูต่อ ก็จะไม่รู้ว่าเรื่องไปถึงไหนแล้ว อันนี้ก็เหมือนกันเวลาฟังธรรมแล้ว เราไปทำนู่นทำนี่ ไปคิดเรื่องนั้น คิดเรื่องนี้ พอกลับมาฟังใหม่ ก็ฟังไม่รู้เรื่องแล้วเพราะว่ามัน ไม่ต่อเนื่อง

ถ้าเราตั้งใจตั้งใจฟังอย่างต่อเนื่อง ไม่ไปคิดอะไร ไม่ไปทำ อะไร ธรรมที่เข้ามาสัมผัสก็จะ เข้าไปสู่ใจได้ แล้วเมื่อเข้าสู่ใจก็ จะทำให้เกิดประโยชน์ได้ ๒ อย่าง ประโยชน์อย่างแรกคือทำให้เกิด

ความเข้าอกเข้าใจ เรียกว่าเกิดปัญญา ถ้าฟังแล้วไม่เข้าอกเข้าใจ แต่ยังตั้งใจฟังอยู่ ไม่ไปคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ ก็จะทำให้ใจสงบเป็นสมาธิได้ ดังนั้นบางท่านเวลาที่นั่งสมาธิแล้วไม่สามารถควบคุมใจให้อยู่กับลมหายใจได้ ไม่สามารถควบคุมให้อยู่กับบริกรรมพุทโธได้ ก็ให้ใช้การฟังธรรมไปก่อน อาศัยการฟังเสียงธรรมเป็นตัวกล่อมใจให้เข้าสู่ความสงบ พอฟังเสร็จแล้วใจสงบก็สามารถควบคุมหายใจต่อไปได้ บริกรรมพุทโธต่อไปได้ แล้วใจก็จะเข้าสู่ความสงบลึกเข้าไปอีก

การฟังธรรมจะได้ความสงบในระดับต้นๆ ยังไม่ถึงระดับสูงสุด แต่จะทำให้ไม่วุ่นวายไม่ฟุ้งซ่าน ฟังแล้วพอใจหายฟุ้งซ่านไม่วุ่นวาย ก็สามารถที่จะควบคุมหายใจต่อไปได้ ถ้าควบคุมหายใจต่อไปได้ ไม่ช้าก็เร็วใจก็จะรวมเข้าสู่ความสงบ พอเข้าสู่ความ

สงบก็จะได้พบกับสิ่งมหัศจรรย์ที่เราไม่สามารถจะพบได้จากสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้ นั่นคือความสงบ **พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า** ความมหัศจรรย์ของความสงบนี้เหนือกว่าความมหัศจรรย์ทั้งปวง ผู้ใดได้สัมผัสกับความมหัศจรรย์ของความสงบแล้วจะไม่สนใจกับสิ่งต่างๆ ในโลกนี้อีกต่อไป จะอยากได้ความสงบนี้เพียงอย่างเดียว เพราะเป็นความสุขที่เหนือกว่าความสุขทั้งปวง อันนี้แหละคือสิ่งที่พระพุทธเจ้าต้องการให้พวกเราได้มาพบได้มาสัมผัส เพราะถ้าเรามีความสงบแล้ว เราจะสามารถดับความทุกข์ใจต่างๆ ให้หมดไปได้เลย ความทุกข์ใจที่เกิดจากความวิตกกังวลห่วงใย ความทุกข์ใจที่เกิดจากความหวาดกลัวกับภัยต่างๆ เช่น หวาดกลัวกับความแก่ ความเจ็บ ความตาย ทุกข์ที่เกิดจากการจะต้องพลัดพรากจากสิ่งที่เรารักเราชอบ จากบุคคลที่

เรารักเราชอบ ความทุกข์ต่างๆ เหล่านี้จะหายไปหมดเลยในเวลา ที่ใจของเราเข้าสู่ความสงบ

ดังนั้นขอให้พวกเราจงเห็นคุณค่าของความสงบ และพยายามแสวงหาพยายามเข้าพบกับความสงบนี้ให้ได้ เพราะเป็นเหมือนทรัพย์ที่แท้จริง และจะเป็นสิ่งที่จะปกป้องดูแลรักษาใจให้อยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุขให้มีความอิ่มความพอ จะไม่ต้องการได้อะไรต่างๆ ในโลกนี้ ในเบื้องต้นให้พวกเราเข้าหาด้วยการศึกษาด้วยการฟังเทศน์ฟังธรรม ให้รู้ว่ามีสิ่งที่เลิศสิ่งทีวิเศษที่พวกเราสามารถเอามาเป็นสมบัติของพวกเราได้ เป็นสมบัติที่ดีกว่าสมบัติต่างๆ ที่เรามีกันอยู่ในปัจจุบันนี้

การฟังเทศน์ฟังธรรมนี้ก็เป็นเหมือนกับการฟังโฆษณาของพระพุทธเจ้าของพระพุทธศาสนาว่าพระพุทธศาสนามีสินค้าที่ดี

ที่วิเศษกว่าสินค้าทั้งหลายที่มีอยู่ในโลกนี้ พอเราได้ยินได้ฟังได้เห็นโฆษณา เราก็จะเกิดความอยากได้ขึ้นมาแล้วเราก็อยากจะรู้ว่าเราจะได้อินค้าชนิดนี้มาได้อย่างไร เราก็ต้องศึกษาต่อไป ฟังเทศน์ต่อไป ฟังเทศน์ไปแล้วเราก็จะได้รู้ว่าพระพุทธเจ้าได้สินค้านี้อย่างไร แล้วท่านก็จะเอาวิธีที่ท่านได้สินค้านี้คือได้ ความสงบได้ ความสุขที่มหัศจรรย์ใจนี้มาบอกเรา ท่านบอกว่าท่านได้สินค้านี้มาด้วยการทำทาน ด้วยการรักษาศีล ด้วยการภาวนา เพียงแต่ฟังธรรมเพียงอย่างเดียวแต่ไม่ทำทาน ไม่รักษาศีล ไม่ภาวนา จะไม่ได้ความสงบที่มหัศจรรย์นี้

คำว่า **ทำทาน** ก็คือให้เอาเงินที่เราจะไปซื้อความสุขต่างๆ ในโลกนี้ เช่น ไปซื้อขนม ไปซื้อของเล่น ไปซื้อของกินของใช้ที่ไม่จำเป็น เอาไปเที่ยวตามสถานที่

ต่างๆ ให้เราเอาเงินนี้มาซื้อความสงบดีกว่า ความสงบที่จะได้จากการซื้อด้วยเงินทองก็คือการทำทาน เอาเงินนี้ไปทำประโยชน์ให้แก่ผู้ที่เขาตกทุกข์ได้ยากเดือดร้อน อย่างญาติโยมมาวัดก็มาทำกับพระเถระนี่เอง พระเถระนี้ขาดที่อยู่อาศัย ขาดยารักษาโรค ขาดอาหาร ขาดเครื่องนุ่งห่ม ถ้าไม่มีญาติโยมมาทำทาน มาซื้อของต่างๆ มาถวายพระ พระก็จะไม่สามารถอยู่ได้เพราะจะต้องล้มหายตายจากไป นี่ก็คือเรื่องของการทำทาน

เวลาทำทานด้วยการเอาเงินมาช่วยเหลือคนอื่น จะทำให้ใจเราเกิดความสงบขึ้นมา เกิดความสุขขึ้นมาในระดับต้นๆ ยังไม่สงบเต็มที่ แต่เป็นสงบระดับแรกดีกว่าที่เราเอาเงินไปซื้อข้าวของต่างๆ ที่ไม่จำเป็น ความสุขที่เราได้จากการซื้อสิ่งเหล่านี้เป็นความสุขเดียวเดียวเท่านั้นเอง ช่วงเวลาที่เรารู้สึกได้ไปสัมผัส พอเวลา

ผ่านไปไม่นานความสุขนั้นก็หายไป แต่ความสุขที่เราได้รับจากการทำทานนี้มันจะอยู่ติดกับใจเราไปนาน ทุกครั้งที่เราคิดถึงทานที่เราให้ ความสุขนั้นก็กลับคืนขึ้นมาใหม่ ถ้าทำบ่อยๆ ก็จะมีมีความสุขใจเพิ่มมากขึ้น และก็จะมีความเมตตา ความกรุณาเพิ่มมากขึ้น จะทำให้เราสามารถรักษาศีลซึ่งเป็นขั้นต่อไปได้

การรักษาศีล ก็คือการไม่เบียดเบียนผู้อื่น ไม่สร้างความทุกข์ สร้างความเสียหายให้แก่ผู้อื่น ผู้ที่ทำทานนี้จะเป็นผู้มีจิตใจที่ปรารถนาดีต่อผู้อื่น จะไม่ชอบทำบาป ไม่ชอบทำกรรม ไม่ชอบสร้างความทุกข์ สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น พอจะต้องรักษาศีล ๕ ก็รักษาได้อย่างง่ายดาย ต่างกับคนที่ไม่ทำทาน คนที่ไม่ทำทานนี้จะเป็นคนที่เห็นแก่ตัว คิดแต่จะเอาประโยชน์สุขใส่ตนเอง เวลาต้องการอะไร

ไม่สนใจว่าทำไปแล้วจะทำให้
ผู้อื่นเดือดร้อนหรือไม่ เพราะ
ต้องการความสุขใส่ตนเองเพียง
อย่างเดียว จึงทำให้รักษาศีล
ไม่ได้ เพราะถ้ารักษาศีลแล้วจะ
ไม่สามารถทำตามความอยากต่าง ๆ
ที่ตนเองอยากทำได้นั่นเอง

นี่คือเหตุผลที่เราต้องทำทาน
ก่อน เมื่อเราทำทานแล้วเราก็จะ
รักษาศีลได้ เมื่อเรารักษาศีลได้
ใจก็จะสงบเพิ่มมากขึ้น คนที่
ไม่รักษาศีลกับคนที่รักษาศีลนี้
จิตใจจะมีความต่างกันมาก คนที่
ไม่รักษาศีลนี้จิตจะไม่สงบ จะวิตก
กังวลจะหวาดกลัวกับวิบากกรรม
ที่จะตามมานั่นเอง แต่ถ้าเรา
รักษาศีลได้ ก็จะทำให้เราเป็นคน
มีหน้ามีตา น่าเคารพเลื่อมใส และ
เป็นคนมีจิตใจที่ร่มเย็นเป็นสุข
นี่คือความสุขระดับที่ ๒ ที่
มากกว่าความสุขที่ได้จากการ
ทำทาน แต่ยัขน้อยกว่าความสุข
ระดับที่ ๓ คือระดับภาวนา

การภาวนา คือการทำใจให้
สงบ ถ้าทำใจให้สงบได้นี้จะได้
ความสุขระดับเต็มร้อย คือจะไม่
ต้องการมีอะไร แม้แต่ร่างกายนี้
จะตายไปก็ไม่เดือดร้อน เพราะผู้
ที่มีความสุขนี้ไม่ใช่ร่างกาย ผู้ที่มี
ความสุขคือใจ ใจกับร่างกายเป็น
คนละคนกัน เมื่อมีความสุขแล้ว
ก็ไม่ต้องใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือ
ไม่ต้องใช้ร่างกายมาเป็นเครื่องมือ
หาความสุขต่าง ๆ ผู้ที่มีความ
สุขใจเต็มร้อยอย่างพระพุทธเจ้า
อย่างพระอรหันต์ ท่านจึงไม่
ต้องมีอะไร ท่านมีสมบัติเพียง
๘ ชิ้นเท่านั้นเอง ต่างกับพวกเรา
ที่ไม่มีมีความสุขทางใจ ต้องมี
สมบัติข้าวของมากมายก่ายกอง
นับไม่ถ้วน อยู่ในบ้านลองไป
นับสมบัติข้าวของต่าง ๆ ที่เรา
มีอยู่ชิมิสักก็ขึ้นก็อันกัน นับไม่
หมดว่ามีมากเท่าไร แล้วทำให้
เราพอหรือไม่ ทำให้เรามีความ
สุขใจหรือไม่ ก็ไม่มี เพราะเรา
ไม่รู้จักวิธีทำความสงบทำความ

สุขให้แก่ใจนี้เอง ถ้าเรามีความ
สงบมีความสุขใจแล้ว เราจะ
เหมือนพระพุทธเจ้า มีสมบัติ
เพียง ๘ ชิ้น

สมบัติ ๘ ชิ้นของพระพุทธเจ้า
คืออะไร **บาตร ๑ ใบ ผ้าจีวร ๓ ผืน**
ที่รัดเอว ๑ ชิ้น ใบมีดโกน ๑ อัน
เชือกมัดขี้ผึ้ง ๑ เส้น แล้วก็**ที่กรองน้ำ**
นี่คือสมบัติของพระพุทธเจ้า
ของพระอรหันตสาวก และของ
พระภิกษุนักบวชทั้งหลาย
พระองค์บอกว่าเอาสมบัติภายนอก
เหล่านี้ก็พอ แต่ให้หันมาหา
สมบัติภายในคือความสงบให้
ได้ เพราะได้สมบัติภายในแล้ว
จะไม่ต้องมีอะไร ไม่ต้องอาศัย
อะไรอีก ร่างกายแก่ เจ็บ ตาย
ก็ไม่เดือดร้อน และไม่ต้องกลับ
มาหาร่างกายอันใหม่ต่อไปอีก
ไม่ต้องมาแก่ มาเจ็บ มาตาย
อีกต่อไป แต่ถ้าใจยังไม่มี

สงบเต็มร้อย มันยังต้องกลับ
มาเกิดใหม่อยู่เรื่อย ๆ ทุกครั้ง
ที่กลับมาเกิดก็ต้องมาทุกข์กับ
การแก่ การเจ็บ การตาย ต้องมา
ทุกข์กับการหาความสุขต่าง ๆ
ต้องทำงานทำการ ต้องมาทะเลาะ
กับคนนั้นคนนี่ ต้องมาแก่งแย่ง
ชิงดีกับคนนั้นคนนี่ มีแต่ทุกข์
อยู่ตลอดเวลาเพราะไม่มีความ
สงบภายในใจ

ดังนั้นขอให้เราจงเห็นคุณค่า
ของการมีความสงบภายในใจ
แล้วพยายามปฏิบัติตามที่
พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ได้
พยายามทำทานให้มาก ๆ รักษา
ศีลให้มาก ๆ ภาวนาให้มาก ๆ แล้ว
รับรองได้ว่าจะได้พบกับความ
สงบได้พบกับความสุขของใจ
แล้วจะอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข
ไปตลอด ไม่มีความทุกข์ปรากฏ
ขึ้นมาภายในใจอีกต่อไปเลย

สวรรค์ นรก มันอยู่ในโลกทิพย์
ต้องเห็นด้วยตาทิพย์

#ธรรมะในศาลา

ชะตาชีวิตของพวกเขา
ไม่มีใครมาลิขิตให้กับเราได้
ไม่ใช่พรหมลิขิตแต่เป็นกรรมลิขิต

#ธรรมะในศาลา

ธรรมะในศาลา

เรื่องของ กฎแห่งกรรม

๒๖ กันยายน ๒๕๕๘

พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า คนเราจะดี
จะไม่ดี จะเจริญหรือเสื่อม ไม่ได้อยู่กับสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในโลกนี้ แต่อยู่ที่กรรม
คือการกระทำ ๓ ประการ กระทำทางกาย
กระทำทางวาจา และกระทำทางใจเท่านั้น
แม้แต่พระพุทธเจ้าเองก็ไม่สามารถที่
จะทำให้เราสุขให้เราเจริญได้ และใน
ทางตรงกันข้าม ก็ไม่สามารถทำให้เรา
ทุกข์ ทำให้เราเสื่อมเสียได้ แต่การกระทำ
ของเราเองที่เป็นเหตุให้เราสุขให้เราเจริญ
ที่ทำให้เราทุกข์ ทำให้เราเสื่อมเสีย

การมาวัดนี้ก็เหมือนกับการมาโรงเรียน มาเรียนกฎแห่งกรรมกัน เพื่อที่เราจะได้รู้จักวิธีกระทำตัวของเราให้มีแต่ความสุขและความเจริญ ถ้าเราปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนได้ เช่น ให้คิดดี พูดดี ทำดี รับรองได้ว่า จะมีแต่ผลดีตามมา ผลเสียหายต่างๆ จะไม่ปรากฏขึ้นเลย แต่การที่เราจะพูดดี ทำดี คิดดี ได้ เราต้องมีจิตใจที่ดี ถ้าจิตใจเรามีความสุข จิตใจเราก็จะคิดดี พูดดี ทำดี ถ้าจิตใจเรามีความทุกข์ เราจะคิดไม่ดี พูดไม่ดี ทำไม่ดี เช่น เวลาที่เราโกรธ เราจะไม่สามารถคิดดี พูดดี ทำดีได้

พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้พวกเรามีธรรมะที่จะมาช่วยดับความโกรธ ความคิดไม่ดีต่อผู้อื่น ก็คือสอนให้เราแผ่เมตตา

คำว่า เมตตา นี้แปลว่า
ความรักความปรารถนาดีต่อ
ผู้อื่น ความอยากที่จะให้ผู้อื่น
มีความสุขมีความเจริญ การแผ่เมตตานี้ต้องแผ่ในขณะที่เราอยู่ในเหตุการณ์จริง เช่น ตอนนีเรามาวัด เราอยู่ในเหตุการณ์จริง เรามาหาพระภิกษุสามเณร เราก็แผ่เมตตาด้วยการนำข้าวของต่างๆ มาถวายพระ ส่วนการแผ่เมตตาในขณะที่เราไหว้พระ

สวดมนต์นี้ยังไม่ได้แผ่ เรียกว่า เป็นการซ่อมหรือเป็นการศึกษา เป็นการเตือนใจว่าเราต้องมีความ เมตตาต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย **ที่เราสวดว่า สัพเพ สัตตา อเวรา โหนตุ** นี่เป็นการสอนตัวเรา เป็นการเตือนใจว่า ขอให้สรรพ สัตว์ทั้งหลาย จงไม่มีเวรกันเกิด คือเราอย่าไปมีเวรกับสรรพสัตว์ ทั้งหลาย อย่าไปมีเวรกรรมกับ คนนั้นคนนี้ เขาพูดอะไรทำอะไร ไม่คืออย่าไปโกรธเขา ถ้าโกรธเขา ก็ต้องพยายามระงับความโกรธ อย่าระบายความโกรธด้วยการไป ด่าเขาไปว่าเขา ไปทุบตีเขา เพราะ เรียกว่าเป็นความไร้เมตตา และ เมื่อไม่มีความเมตตาก็จะ做事情 ที่ไม่ดี เมื่อทำไปแล้วใจก็จะทุกข์ ใจก็จะวุ่นวายไม่สบายใจ และผู้ที่ เสียหายอาจจะโต้ตอบด้วยการ กลับมาทำร้ายเราได้

พระพุทธเจ้าจึงสอนว่า **เราไม่
ระงับด้วยการจองเวร เราย่อม**

ระงับกันด้วยการไม่จองเวร
ต้องรู้จักคำว่าให้อภัย **ให้อภัย
คือยกโทษให้** ใครจะทำอะไรกับ
เรายกโทษให้เขาดีกว่า เพราะเรื่อง
มันจะจบ แล้วเราก็จะสบายใจ
ถ้าเรายกโทษให้เขาไม่ได้ ใจเรา
จะแค้น จะกินไม่ได้นอนไม่หลับ
ใจจะลุกเป็นไฟเหมือนไฟนรก
และจะทำให้เราไปตกนรกได้
ถ้าเราระบายไฟนี้ด้วยการไป
ทำร้ายผู้อื่น เช่น ไปฆ่าผู้อื่น
ทำไปแล้วจะทำให้เราต้องไปติด
คุกติดตะราง หลังจากตายไปแล้ว
ก็ต้องไปตกนรกต่ออีกครั้งหนึ่ง
แต่ถ้าเรามีความเมตตา ให้อภัย
คิดเสียว่าเราอยู่ด้วยกัน เราเป็น
พี่เป็นน้องกัน เป็นสามีเป็น
ภรรยา กัน เป็นเพื่อนกัน เราต้อง
ยับยั้งความคิดที่ไม่ดีคือความ
โกรธนี้ให้ได้ เพราะถ้าเราไม่
ยับยั้ง มันจะเกิดโทษทั้งกับตัวเรา
และโทษกับผู้อื่น ไฟไหม้ที่นี่มัน
ไม่เกิดประโยชน์กับใคร พอไฟ
เผาไปที่ไหน มันก็มีแต่จะไหม้

ให้วอดวายไปเท่านั้น เราต้องใช้
น้ำดับไฟเวลาเกิดไฟ ไม่ใช่เอา
ไฟที่เกิดในบ้านเราแล้วเอาไปให้
บ้านอื่นเขา อันนี้ไม่ถูก ทางที่ดี
เราต้องหาน้ำมาดับไฟ น้ำที่จะ
ดับไฟนรกคือความโกรธเกลียด
อาฆาตพยาบาท จองเวรจองกรรม
ก็คือความเมตตาตัวเอง

**ถ้าเราเป็นชาวพุทธ เราเข้าวัด
อยู่เรื่อยๆ แล้วเราหมั่นแผ่เมตตา
สอนใจอยู่เรื่อยๆ สัพเพ สัตตา
อเวรา โหนตุ มันจะฝังอยู่ในใจ
ของเรา แล้วพอเวลาเกิดความ
โกรธขึ้นมาเราจะหยุดความโกรธ
ได้อย่างง่ายดาย หยุดมันตั้งแต่
ก่อนที่ไฟมันจะลามปาม การดับ
ไฟนี้ต้องดับเวลามันเริ่มต้น
มันจะง่าย เพราะไฟเริ่มลุกนี้
เราเอาน้ำขันเดียวมาราดมันก็
ดับแล้ว แต่ถ้าปล่อยให้มันลาม
ไปทั่วบ้านแล้วค่อยเอาน้ำมาดับนี้
มันจะดับยาก และการที่เราจะ
ดับไฟคือความโกรธได้เราต้องมี**

น้ำคือความเมตตา เราต้องเจริญ
อยู่เรื่อยๆ สร้างความเมตตาขึ้น
มาอยู่ในใจอยู่เรื่อยๆ ทั้งในขณะ
ที่เราอยู่คนเดียวและในขณะ
ที่เราพบปะกับบุคคลต่างๆ เวลา
เจอบุคคลต่างๆ ให้เราคิดดี
มีความปรารถนาดีกับเขา
มองเขาว่าเป็นเหมือนเพื่อน
ร่วมโลก เพื่อนเกิดแก่เจ็บตาย
เป็นเหมือนพี่เหมือนน้อง สร้าง
มิตรดีกว่าสร้างศัตรู สร้างมิตร
แล้วปลอดภัย เวลาเดือดร้อนจะ
มีมิตรมาดูแลช่วยเหลือเรา สร้าง
ศัตรูแล้วจะมีแต่ภัย จะต้องคอย
ระมัดระวังอยู่เรื่อยๆ ว่าเขาจะมา
ทำร้ายเราเมื่อไหร่ นี่เป็นเรื่องของ
การทำใจให้มีความร่มเย็นเป็นสุข
ด้วยการเจริญเมตตากรุณา ให้มี
ความปรารถนาดีไม่ให้มีการจอง
เวรจองกรรม ไม่ให้เบียดเบียน
ไม่ให้สร้างความทุกข์ ไม่ให้
สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น
ถ้าเรามีความเมตตาแล้ว เราจะ
ได้รับอานิสงส์ของความเมตตา

หลายประการด้วยกัน เช่น ท่าน
บอกว่า**ผู้ที่มีความเมตตา**นี้ ดัน
ก็เป็นสุข กลับก็เป็นสุข เวลา
กลับก็จะไม่ฝืนร้าย แล้วก็จะ
มีมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย
คอยคุ้มครองรักษา เป็นที่รัก
ของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย
แล้วเวลาตายไปก็จะไปสู่สุคติ
จะไม่ไปตกนรก ถ้ามีความ
เมตตา

นี่คือประโยชน์ที่เราจะได้รับ
จากการที่เรามาฟังเทศน์ฟังธรรม
แล้วเรานำเอาไปปฏิบัติสร้าง
ความเมตตาให้เกิดขึ้นกับใจ
ของเรา ไม่ว่าใครก็ตามเวลาเขา
ด่าเราเขาว่าเรา เขาพูดดีหรือพูด
ไม่ดี มีเจตนาดีหรือเจตนาไม่ดี
อย่าไปโกรธเขา ให้คิดว่าเราห้าม
เขาพูดไม่ได้ แต่สิ่งที่เราห้ามได้
ก็คือใจของเรา ใจของเรานี้
สามารถห้ามไม่ให้มันโกรธได้
ถ้าเราซอมหยุดความโกรธ เราก็
มีหลายวิธี ถ้าโกรธแล้วไม่รู้จะทำ

อะไรก็ให้พุทโธไปก็ได้ อย่าไป
ฟังเสียงที่ทำให้เราโกรธ อย่าไป
ดูการกระทำที่ทำให้เราโกรธ
ถ้าเราหลีกเลี่ยงได้หลบได้ก็แยกไป
อย่าอยู่เผชิญหน้า ขอให้ถือคติ
คำว่า **แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร**
ผู้ที่แพ้ นี่เป็นพระจะเป็นผู้ที่
ประเสริฐ เพราะไม่ไปสร้างความ
ทุกข์สร้างความเดือดร้อนให้แก่
ผู้อื่น ผู้ที่ชนะนี่เป็นมาร เพราะ
ว่าไปสร้างความทุกข์ ความ
เดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น ถึงแม้จะเป็น
การตอบโต้ก็ไม่สมควร ถ้าเขาเลว
แต่เราไปตอบโต้เขา เราก็เลว
เท่าเขา หรือดีไม่ดีเร็วกว่าเขา
เสียอีก ถ้าเราอยากจะรักษา
ความดีงามในตัวเอง เราต้องแพ้
เป็นพระ ชนะเป็นมาร สิ่งที่เรา
จะชนะไม่ใช่คนที่ทำให้เราโกรธ
แต่ควรชนะความโกรธ

พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า การ
ที่เราไปเอาชนะคนอื่นเป็นหมิ่น
เป็นแสน มันก็สู้ชนะความโกรธ

ของเราไม่ได้ สู้ชนะใจของเรา
ไม่ได้ เพราะเวลาไปชนะผู้อื่นก็จะ
ไปสร้างความเกลียดแค้นอาฆาต
พยาบาทให้แก่ผู้อื่น เขาก็จะมา
ตามจองเวรจองกรรม แต่ถ้าเรา
เอาชนะความโกรธได้ เราก็คจะ
ไม่ไปตอบโต้ เราก็คจะไม่ไปทำร้าย
ไปสร้างความเสียหายให้แก่ผู้อื่น
เมื่อเราไม่ไปสร้างความเสียหาย
ให้แก่ผู้อื่น ผู้อื่นเขาก็จะไม่สร้าง
ความเสียหายให้กับเรา เราก็ค
จะอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข นี่คื
ความหมายของคำว่า แพ้เป็นพระ
ชนะเป็นมาร ขอให้เรายอมแพ
ยอมแพ้แล้วจิตจะหยุดต่อต้าน
หยุดต่อสู้ เมื่อหยุดต่อสู้แล้วก
จะเย็น

ขอให้จำสูตร ๓ บ. นี้ไว้
ยอม หยุด เย็น เวลาไปพบปะ
กับใคร ไปปะทะกับใคร เขาพูด
ไม่ดี เขาทำไม่ดี ขอให้ทอ
งคาถา
ยอม หยุด เย็น แพ้เป็นพระ ชนะ
เป็นมาร แล้วเรื่องต่างๆ จะกลาย

เป็นเรื่องเล็กน้อยไป แต่ถ้าไม่ยอม
ไม่หยุด ไม่เย็น รับรองได้ว่าจะ
กลายเป็นเรื่องใหญ่โต ดีไม่ดีอาจ
จะถึงฆ่าฟันกันตายได้ นี่แหละ
คือการพูดดี คิดดี ทำดี นี่จะเกิ
ขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเรามีความเมตตา
พระพุทธศาสนานี้แหละที่สอน
ให้มีความเมตตาต่อกัน ดังนั้น
ถ้าเราอยากจะให้ชีวิตของเรามี
แต่ความร่มเย็นเป็นสุข ขอให้
เราหมั่นเจริญเมตตาภาวนา
ให้คิดแต่สิ่งที่ดีต่อกันและกัน
เวลาความคิดไม่ดีเกิดขึ้น ก็ให้
พยายามระงับมันเสีย อย่าปล่อย
ให้มันลามปาม เพราะถ้ามัน
ลามปามแล้วจะหยุดยาก

นี่คือเรื่องของการมีศรัทธา
ความเชื่อในกฎแห่งกรรม เชื่อว่า
ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว กระทำดีก
็ต้องมีเมตตา กระทำชั่วก็เพราะว่า
ไร้ความเมตตากรรมนั้นเอง

ธรรมะในศาลา

วิธีชำระอกุศล ๑๐ ประการ

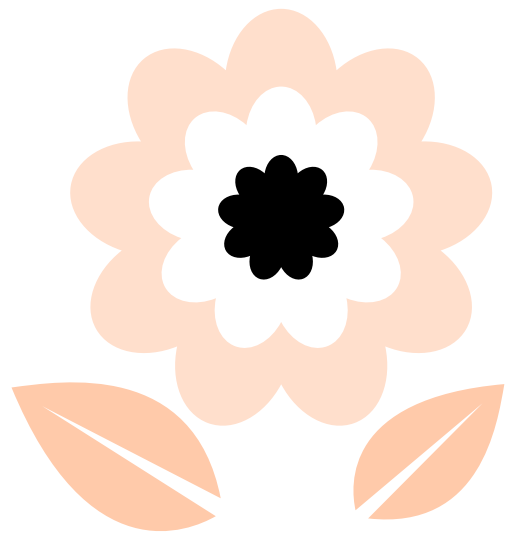
๒๓ กันยายน ๒๕๕๘

วันนี้เป็นวันพระ วันธรรมสวนะ วันฟังธรรม
วันชำระกายวาจาใจให้ปราศจาก **อกุศล ๑๐**
ประการด้วยกัน ได้แก่ **อกุศลทางกาย** มีอยู่
๓ อย่าง คือ การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต การลักทรัพย์
การประพฤตินิดประเวณี **อกุศลทางวาจา**
มีอยู่ ๔ อย่าง คือ การพูดปด การพูดคำหยาบ
การพูดเพื่อจ้อไร้สาระ และการพูดส่อเสียด
ยุยงให้เกิดการแตกแยกสามัคคี อันนี้เป็น
วาจาที่ไม่ดี พูดไปแล้วจะทำให้ใจเศร้าหมอง
ใจมัวหมอง ไม่สดชื่นไม่เบิกบาน และ **อกุศล**
ทางใจ มีอยู่ ๓ อย่าง คือ ความโลภ ความโกรธ
และความหลง

พระพุทธเจ้าจึงกำหนดวันพระขึ้นมาเพื่อให้
สาธุชนได้ปล่อยวางภารกิจการทำงานต่างๆ เพื่อ
จะได้มาวัดมาชำระกายวาจาใจทั้ง ๓ ส่วนนี้ให้
สะอาด เพราะความสะอาดของกายวาจาใจนำ
ความสุขมาให้

ความสุขของพวกเราไม่ได้อยู่ที่ข้าวของ
เงินทอง แต่ความสุขของพวกเราอยู่ที่การไม่ทำบาป
ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง ถ้าเราสามารถชำระกาย
วาจาใจของเราได้ ใจของเราก็จะมีความร่มเย็น
เป็นสุข ไม่ต้องมีทรัพย์สินสมบัติข้าวของเงินทอง
อะไรมากมาย เพราะมันไม่ได้เป็นสิ่งที่ทำให้ใจ
มีความสุขนั่นเอง ถ้าจะมีความสุขก็เป็นความสุข
เดียวเดียวคือกิเลสตัณหา เวลาเราได้อะไรมาก็
กิเลสตัณหาจะดีอกดีใจ แต่พอเวลาผ่านไปสัก
ระยะหนึ่งความสุขนั้นก็หายไป กิเลสตัณหา
ก็เกิดขึ้นใหม่ อยากได้ใหม่ อยากทำอะไรใหม่
ทำเท่าไรมันก็จะไม่อิ่มไม่อพอ

พระพุทธเจ้าท่านได้พิสูจน์มาแล้ว พระองค์ก็
เคยอยู่ในกองสุขแห่งลาภ ยศ สรรเสริญ แห่งรูป
เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ แต่พระองค์ทรง
เห็นว่ามันไม่จีรังถาวร ได้มาแล้วเดียวเดียว
ก็หายไป กินเลี้ยงเสร็จแล้วมันก็หายไป ต้อง
กินใหม่ต้องจัดงานเลี้ยงอยู่เรื่อยๆ ไปเที่ยว

ที่ไหนพอกลับมาบ้านมันก็หายไป
ต้องออกไปเที่ยวอยู่เรื่อย ๆ แล้ว
ถ้าเงินทองขาดมือก็จะไม่สามารถ
ที่จะไปทำตามความอยากได้ หรือ
เวลาร่างกายแก่ ร่างกายเจ็บไข้
ได้ป่วยเป็นอัมพฤกษ์อัมพาตก็จะ
ไม่สามารถหาความสุขผ่านทาง
ร่างกายได้ พระพุทธเจ้าบอกให้
มาหาความสุขภายในใจดีกว่า
ความสุขที่ไม่ต้องใช้ร่างกาย
ความสุขที่ใช้ พระธรรมของ
พระพุทธเจ้าที่ได้ทรงค้นพบเป็น
เครื่องมือที่จะสร้างความสุขให้
แก่ใจของเรา ถ้าเรามีธรรมะที่
พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เจริญ
เราจะมีความสุขตลอดเวลา เพราะ
ใจของเราไม่มีวันแก่ไม่มีวัน
เจ็บไม่มีวันตาย แต่ส่วนอื่นนี้
ต้องแก่ต้องเจ็บต้องตาย ร่างกาย
ต้องแก่เจ็บตาย ข้าวของเงินทอง
ต่าง ๆ ก็ต้องมีวันเสื่อมมีวัน
หมดไป นี่คือสิ่งที่พระพุทธเจ้าได้
ทรงตรัสรู้แล้วนำเอามาสั่งสอนให้
กับพวกเรา ถ้าพวกเรา มีศรัทธา

น้อมนำเอาไปปฏิบัติ อย่างวันนี้
เราก็มาปฏิบัติการชำระอกุศล
ทั้ง ๑๐ ประการ ด้วยการถือศีล
เมื่อคืนนี้เราก็ได้สมาทานศีล

**การสมาทานศีล ก็คือการ
ตั้งใจจะรักษาศีล** เมื่อเราตั้งใจ
แล้วเราก็จะได้รู้ว่าเราต้องรักษาศีล
แล้วพอเรารักษาศีลได้ใจของเรา
เราก็จะเย็นจะสบาย ไม่วุ่นวาย
ไม่เดือดร้อน ถ้าเรารักษาศีลไม่ได้
ใจเราจะวุ่นวายจะเดือดร้อน แล้ว
ถ้าเรามากำจัดความหลงได้
เราก็จะตัดความโลภได้ ตัดความ
โกรธได้ เราก็จะมีแต่ความสุข
ตลอดเวลา วิธีที่จะกำจัดความ
หลงนี้ ต้องอาศัยการภาวนา
สมถภาวนาและวิปัสสนาภาวนา

เบื้องต้นทำใจให้สงบก่อน
ถ้าเรามาทำใจให้สงบ กิเลสก็จะ
ถูกกดเอาไว้ชั่วคราว เวลาเข้าไป
ในสมาธินี้กิเลสทำงานไม่ได้
ความโลภ ความโกรธ ความหลง
ทำงานไม่ได้ พอมันทำงานไม่ได้

ใจเราก็เย็นสบาย มีความสุข
เราก็จะรู้ว่าความสุขที่แท้จริงอยู่
ที่ความสงบนี้เอง ไม่ได้อยู่ที่
ลาภ ยศ สรรเสริญ ไม่ได้อยู่ที่
บุคคลนั้นบุคคลนี้ แต่อยู่ที่การ
ทำใจให้สงบ

พอเราได้สมาธิแล้ว ขั้นตอนต่อไป
เวลาเราออกจากสมาธิมา เราก็
ต้องรักษาความสงบต่อไปด้วย
การใช้ปัญญาคอยเตือนใจ
สอนใจว่า อย่าไปโลภ อย่าไป
อยากได้สิ่งต่างๆ เพราะมันเป็น
ความทุกข์ ไม่ใช่เป็นความสุข
เพราะว่าสิ่งที่เราอยากได้นั้น
พอได้มาแล้วเดี๋ยวมันก็หมดไป
เวลาหมดไปความสุขก็หายไป
ความทุกข์ก็มาแทนที่ ก็ต้อง
คอยหาอยู่เรื่อยๆ หาได้เท่าไร
ก็จะหมดไปเท่านั้น นี่คือปัญญา
สอนใจให้เห็นว่าสิ่งต่างๆ ที่กิเลส
ตัณหาอยากได้นี้มันเป็นความ
ทุกข์ ไม่ใช่เป็นความสุข ให้เอา
ตามแบบพระพุทธเจ้าที่ทรงสละ

ความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย
แล้วออกไปบำเพ็ญอยู่ในป่าเพื่อ
ทำใจให้สงบ เพราะเวลาทำใจให้
สงบนี้ต้องอยู่ห่างไกลจากแสง สี
เสียง ต่างๆ เพราะถ้าอยู่ใกล้แสง
สี เสียง ก็จะมาช่วยวนกวนใจ
ทำให้ตบะแตก ทำให้ไม่สามารถ
ที่จะยับยั้งความโลภ ความอยาก
ในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
ได้ ต้องไปอยู่ที่เงียบๆ เช่น ไปอยู่
ตามวัดป่าวัดเขาที่เป็นวัดปฏิบัติ
ท่านจะไม่มีแสง สี เสียง ไม่มีรูป
เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ มากคอย
ช่วยวนกวนใจ จะมีแต่ทางเดิน
จงกรม ที่นั่งสมาธิ ที่จะทำใจ
สงบ แล้วก็ทำให้ใจเกิดปัญญา
ขึ้นมา ถ้าเราได้สมาธิและได้
ปัญญา เราก็จะสามารถรักษา
ความสงบให้อยู่กับเราไปอย่าง
ถาวรได้

ความสงบ นี่เป็นบุญที่ยิ่ง
ใหญ่กว่าบุญที่ได้จากการทำทาน
การทำทานนี่ก็เป็นบุญในระดับ

แรกๆ ถ้าเปรียบเป็นเงินทองก็เหมือนเหรียญห้า เหรียญสิบ แต่ความสงบที่ได้จากการภาวนานี้เป็นเหมือนแบงค์ห้าร้อย นี่คือความสุขระดับต่างๆ บุญระดับต่างๆ ที่จะติดไปกับใจของพวกเรา พระพุทธเจ้าจึงให้พวกเราหยุดพักหนึ่งวัน หยุดการหาลาภ ยศ สรรเสริญ หาความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย กันหนึ่งวัน เช่น ถ้าเป็นไปได้ก็ให้อธิศีล ๘ ถ้าอธิศีล ๘ นี้ก็จะตัดการหาความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ถ้าเราพิจารณาแล้วเราจะได้เมื่อกับการหาความสุขทางร่างกายเพราะจะต้องหาไปเรื่อยๆ หามาได้เท่าไรก็ต้องหมดไปเท่านั้น เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยก็เดือดร้อน เวลาตายก็เดือดร้อน แต่ถ้ามีความสงบทางใจนี้ไม่ต้องใช้ร่างกาย ร่างกายจะเป็นอะไรไม่เดือดร้อน เพราะไม่ต้องอาศัยร่างกายเป็นเครื่องมือหาความสุข อาศัยสติ สมาธิ ปัญญา ที่เราสามารถสร้างขึ้น

ได้แล้ว เมื่อเราสร้างขึ้นมาแล้วมันก็จะอยู่กับเราไปตลอด

ธรรมต่างๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เราเจริญ ถ้าเราหมั่นเจริญอยู่เรื่อยๆ มันจะไปถึงจุดที่ไม่เสื่อม มันจะเจริญอยู่เรื่อยๆ เช่น สติ ถ้าเจริญไปเรื่อยๆ ต่อไปสติจะไม่เสื่อม เวลานั่งสมาธิก็จะเข้าสู่ความสงบได้อย่างง่ายดาย สมาธิก็ไม่เสื่อม ที่เสื่อมก็เพราะว่าสติไม่ต่อเนื่อง พอจะเข้าสมาธิก็เข้าไม่ได้ แต่ถ้ามีสติอยู่อย่างต่อเนื่อง เวลาจะเข้าสู่ความสงบก็เข้าได้อย่างง่ายดาย แล้วเวลาออกจากความสงบก็ใช้ปัญญาสอนใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นทุกข์ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เที่ยง ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่ของเรา เป็นเหมือนของยืมเขามา ไม่ช้าก็เร็วเจ้าของเขาก็จะมาขอเอาคืนไป นี่คือนิพพานที่เราสามารถจะเจริญจนอยู่กับใจเราไปตลอด ถ้ามีปัญญาอยู่กับใจเราไปตลอด เราก็จะ

ไม่หลงกับการหาสิ่งที่ไม่เที่ยง
สิ่งที่เป็นทุกข์ สิ่งที่ไม่ใช่ของเรา
เราจะหาแต่สิ่งที่เที่ยง สิ่งที่ดี
สิ่งที่เป็นของเรา นั่นก็คือความ
สงบที่เกิดจากการภาวนานี้เอง

นี่คือเรื่องของชาวพุทธที่
พระพุทธรเจ้าได้ทรงมอบภารกิจ
นี้ไว้เพื่อจะได้มีความสุข เพื่อจะ

ได้ไม่ต้องเจอกับความทุกข์ของ
ร่างกาย ความทุกข์ของร่างกายนี้
มันเกิดจากความอยากของเรา
อยากจะใช้ร่างกาย พอร่างกาย
ไม่สามารถตอบสนองความอยาก
เราได้ เราก็จะทุกข์ แต่ถ้าเรา
ไม่ต้องใช้ร่างกาย ร่างกายจะ
เป็นอะไร เราจะไม่ทุกข์

ธรรมะในศาลา

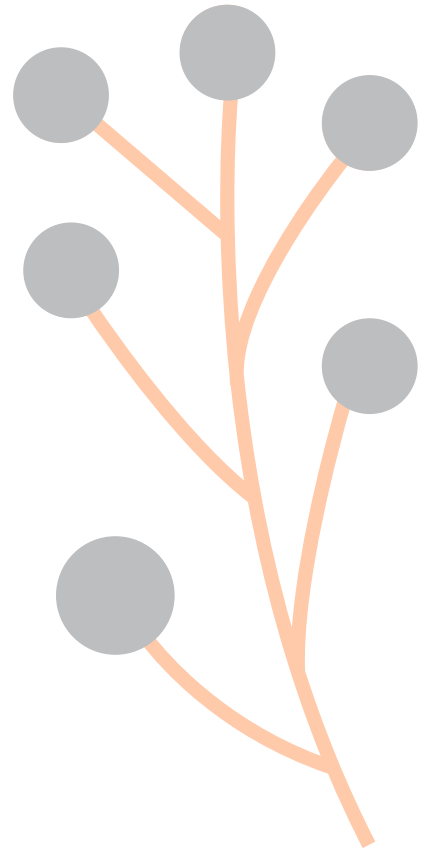
พระพุทธร พระธรรม พระสงฆ์

๓ ตุลาคม ๒๕๕๘

ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่จะมีคุณค่า
มีคุณประโยชน์เท่ากับพระรัตนตรัย
คือพระพุทธร พระธรรม พระสงฆ์
เพราะไม่มีอะไรในโลกนี้ที่จะสามารถ
เป็นที่พึ่งทางใจได้ ที่จะสามารถดับ
ความทุกข์ต่างๆ ให้หมดไปจากใจได้
นอกจากพระรัตนตรัย คือ พระพุทธร
พระธรรม พระสงฆ์ นี้เท่านั้น

รัตนะ แปลว่า แก้วอันประเสริฐ เป็นเหมือนเพชรนิลจินดาที่มีคุณค่าราคามหาศาล แต่เพชรนิลจินดาที่เรามีกันอยู่นี้ไม่สามารถดับความทุกข์ใจได้ ไม่สามารถป้องกันความทุกข์ใจไม่ให้เกิดขึ้นได้ ไม่สามารถยุติการเวียนว่ายตายเกิดของพวกเราได้ แต่พระรัตนตรัยนี้สามารถป้องกันความทุกข์ไม่ให้เกิดขึ้นภายในใจได้ สามารถดับความทุกข์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในใจให้หมดไปได้ และยุติการเวียนว่ายตายเกิดได้ นี่คือสิ่งที่เราควรเข้าหากัน คือ พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งนานๆ จะปรากฏให้เป็นที่พึงของโลกสักครั้งหนึ่ง นานๆ จะมีพระพุทฺธเจ้ามาตรัสรู้ เมื่อพบธรรมแล้วก็เอาธรรมอันประเสริฐที่ทำให้พระพุทฺธเจ้าหลุดพ้นจากความทุกข์ หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด เอาธรรมนี้มาเผยแผ่สั่งสอนให้แก่ผู้ที่ยังไม่มีธรรม พอผู้ที่ไม่มีความรู้ได้ยินได้ฟังก็จะได้ธรรมเข้าไปสู่ใจ ก็จะกลายเป็นพระอริยสงฆ์สาวกขึ้นมา เป็นพระรัตนตรัยองค์ที่สามขึ้นมา นี่คือความเป็นมาของพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์

วิธีที่จะเข้าหาพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ก็เกิดจาก ๑. การศึกษาว่าการจะเข้าถึงพระพุทฺธ

พระธรรม พระสงฆ์ นี่ต้องทำอะไรบ้าง ๒. เมื่อได้ศึกษาแล้ว รู้วิธีการที่จะเข้าถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ก็ต้องปฏิบัติตามวิธีการนั้น ตอนนี้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ที่เรารู้จักนี้ ยังไม่ได้เป็นของเรา ยังไม่ได้อยู่ภายในใจของเรา ใจของเราจึงยังมีความทุกข์ความวุ่นวายใจอยู่เรื่อยๆ เพราะว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ที่จะมาดับความทุกข์ใจของเรานี้ยังไม่ได้เข้ามาในใจ พอเราปฏิบัติได้แล้ว เราก็จะได้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ปรากฏขึ้นภายในใจของพวกเรา แล้วใจของพวกเราก็จะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองเราอย่างแท้จริง

ตอนนี้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ภายนอกนี้ยังไม่สามารถคุ้มครองพวกเราได้ แม้แต่พระพุทธรูปเองยังไม่สามารถคุ้มครองพระพุทธรูปเองได้เลย บางทีก็

ถูกขโมยมาตัดเศียรไปขายก็มี พระพุทธรูปที่เราห้อยคอบางทีก็ถูกขโมยไปก็มี ของพวกนี้ยังไม่ได้เป็นของศักดิ์สิทธิ์ เวลาที่เรามีพระพุทธรูปที่บ้านก็ดี ที่วัดก็ดี ที่เราห้อยคอหรือที่เราเอาไว้ติดตัวก็ดี ยังไม่ได้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นเพียงป้ายเป็นเพียงโฆษณาให้เรารู้จักสินค้า ฉันทใด ถ้าเราต้องการพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้มาคุ้มครองจิตใจของพวกเรา พวกเราก็ต้องน้อมเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เข้ามาสู่ใจของพวกเราด้วยการปฏิบัติ เพราะถ้าเราปฏิบัติตามได้แล้ว เราจะปลอดภัย จะไม่มีอะไรมาทำลายเราได้ แต่ถ้าเราไม่ศึกษาเราไม่ปฏิบัติ เราจะไม่มีความศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง เราก็จะมีแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน ต่อให้มีพระพุทธรูปราคาเป็นล้านห้อยคอไว้ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เพราะเป็นเพียงวัตถุเท่านั้นเอง ไม่สามารถที่จะมาป้องกันภัย

ต่างๆ ที่จะมาเหยียบย่ำทำลาย
จิตใจของพวกเราได้เลย สิ่งที่จะ
มาปกป้องคุ้มครองความทุกข์
ต่างๆ ไม่ให้มาเหยียบย่ำทำลาย
จิตใจของพวกเรา ก็คือการปฏิบัติ
ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า
อย่างที่ท่านทั้งหลายวันนี้ได้มา
ปฏิบัติกัน อันนี้แหละเป็นวิธีที่
จะน้อมเอาพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ เข้ามาสู่ใจของพวกเรา
เวลาเราปฏิบัติตามคำสอน เช่น
สอนให้ทำทาน เราก็ทำทานกัน
สอนให้รักษาศีล เราก็รักษาศีลกัน
สอนให้ภาวนาทำใจให้สงบ เราก็
ภาวนากัน ถ้าเราทำ ๓ ข้อนี้ได้
เราจะค่อยๆ น้อมเอาพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ เข้ามาสู่ใจ
พอเราทำไปๆ ใจของเราก็จะมี
ธรรมเพิ่มมากขึ้นไป ทำให้ใจของ

เรามีความสงบมากขึ้นไปตาม
ลำดับ ใจที่สงบนี้จะไม่มีความ
วุ่นวาย และความวุ่นวายต่างๆ ก็
จะไม่สามารถเข้ามาสู่ใจที่สงบได้

**ใจที่สงบนี้เหมือนกับ
ห้องปรับอากาศ ห้องปรับ
อากาศนี้จะมีคามเย็นสบาย
ความร้อนที่อยู่ภายนอกจะ
ไม่สามารถเข้ามาสู่ภายใน
ห้องปรับอากาศได้ ต่อให้
ข้างนอกร้อนขนาดไหนก็ตาม
แต่ข้างในจะเย็นจะสบาย
ฉนั้นใด ใจของผู้ที่มีความสงบ
ก็เป็นเหมือนใจที่มีเครื่อง
ปรับอากาศ ใจจะเย็นจะสบาย
ตลอดเวลา ภายนอกนั้นจะ
วุ่นวายขนาดไหนก็ตาม จะมี
เหตุการณ์ร้ายแรงมากน้อย**

เกิดขึ้นเพียงไรก็ตาม เหตุการณ์ เหล่านั้นจะไม่เข้ามาสู่ใจของ ผู้ที่มีความสงบ

ดังนั้น พระพุทธเจ้าจึงสอนให้พวกเราพยายามทำใจให้สงบกัน อย่าคิดมาก แล้วถ้าจะคิดก็ให้คิดวิธีที่จะทำให้ใจสบาย คิดอย่างไรถึงจะทำให้ใจของเราสบาย ก็คือคิดตามความจริงของสิ่งต่างๆ ของบุคคลต่างๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้ ความจริงคือทุกสิ่งทุกอย่างทุกบุคคลนี้เป็นของชั่วคราว ไม่มีใครอยู่ในโลกนี้ไปได้ตลอด ไม่ช้าก็เร็วสักวันหนึ่งก็ต้องมีวันตายกัน ถ้าคิดแบบนี้แล้วเวลาเกิดเหตุการณ์ที่จะต้องสูญเสียสิ่งนั้นสิ่งนี้ บุคคลนั้นบุคคลนี้ไป ใจของเรา

จะไม่ทุกข์ จะไม่รุ่มรวยใจของเรา
จะสงบ

พระพุทธเจ้าสอนว่าของทุกอย่างนี้ไม่ใช่ของเราไม่ใช่ตัวเรา นี่คือลักษณะของสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้ เขาไม่ใช่เป็นของเราไม่ใช่เป็นตัวเรา ร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ตัวเรา เป็นของที่เรามาจากพ่อจากแม่ แล้วก็ไปเป็นของชั่วคราว เป็นของที่จะต้องจากเราไปในวันหนึ่ง ถ้าเรารู้ความจริงอย่างนี้ก็จะได้ไม่เสียหลัก เราจะได้เตรียมตัวเตรียมใจรับกับเหตุการณ์เมื่อถึงเวลาที่จะต้องเสียสิ่งต่างๆ ไป ถ้าเราคิดได้แล้วเราจะไม่ทุกข์ สำหรับคนที่ไม่รู้ความจริงก็จะทุกข์กับสิ่งต่างๆ จะทุกข์กับ

บุคคลต่าง ๆ เพราะไม่รู้ว่าจะต้องเสียจะต้องจากสิ่งต่าง ๆ จะต้องจากบุคคลต่าง ๆ ไปนั่นเอง เพราะไม่รู้ว่าเป็นของชั่วคราว ไม่รู้ว่าไม่ใช่ของเรา นี่คือวิธีคิดที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้คิด ถ้าจะคิด ถ้าไม่คิดก็หยุดคิด หยุดคิดได้ก็สบาย ไม่มีเรื่องมีราวอะไรต้องมาหนักอกหนักใจ

นี่แหละคือการสร้างพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ขึ้นมา สร้างความรู้ ความรู้นี้เรียกว่าธรรม ถ้ามีธรรมอยู่ในใจแล้วเราก็จะมีสิ่งที่ปกป้องคุ้มครองตัวเรา แล้วเราก็จะรู้ว่าธรรมนี้แหละคือ

พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา ผู้ที่เห็นเราคือผู้ที่เห็นธรรม และผู้ที่เห็นธรรมเห็นเรา ก็คือผู้ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ก็คือพระอริยสงฆ์นี้เอง ถ้าเราสามารถทำตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนได้ เราก็จะกลายเป็นพระอริยสงฆ์ขึ้นมา เป็นรัตนะดวงที่ ๓ ขึ้นมา เป็นที่พึ่งของใจของเราขึ้นมา ต่อไป ด้วยการน้อมเอาพระธรรมของพระพุทธเจ้าเข้ามาสู่ใจของพวกเรา

ธรรมะในศาลา

ขึ้นอยู่กับ การกระทำ ของใจ

๔ ตุลาคม ๒๕๕๘

วันนี้เป็นวันที่ท่านทั้งหลายมีเวลาว่างจากภารกิจการทำงานต่างๆ จึงได้เดินทางมาวัดเพื่อมาทำบุญ มาละบาป มาชำระใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ด้วยความศรัทธาด้วยความเชื่อในคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนไว้ว่า สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของๆ ตน จะทำกรรมอันใดไว้ดีหรือชั่ว บุญหรือบาป จะต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น

นี่คือหลักใหญ่ของการที่พวกเราทำบุญ มาละบาป มาชำระใจให้สะอาด เพราะใจของเรา นี่แหละเป็นผู้ทำบุญเป็นผู้ทำบาป และเป็นผู้รับ ผลบุญผลบาป ไม่ใช่ร่างกายของเรา ร่างกายเป็น เพียงสมุนเป็นเพียงคนรับใช้ ใจเป็นผู้สั่งการให้ ร่างกายไปทำอะไรต่างๆ แต่ผลที่เกิดขึ้นจากการทำ นี่เกิดขึ้นที่ใจ เกิดขึ้นเวลาที่มีความสุขหรือมีความทุกข์ สุขทุกข์นี้ไม่ได้อยู่ที่ร่างกาย ร่างกายนี้เป็นเหมือนวัตถุชิ้นหนึ่ง เขาไม่รู้สุขรู้ทุกข์ ผู้ที่รู้สุขรู้ทุกข์คือใจ และเป็นผู้ที่ไม่ตายไปกับร่างกาย พอร่างกายนี้ตายไป ผู้ที่รู้สุขรู้ทุกข์นี้ยังต้องแบก ผลของบุญผลของบาปต่อไป แบกตั้งแต่ในขณะ ที่มีร่างกาย เช่น ตอนนี้พวกเรามีร่างกายกันแต่ใจ ของพวกเรานี้ทำบุญทำบาป ชำระใจไม่เท่าเทียมกัน บางคนทำบุญมาก บางคนชำระใจมากใจก็สูง บางคนทำบาปมากใจก็ต่ำ ทั้งที่ยังมีร่างกายอยู่ ดังที่มีคำพูดว่า ร่างกายเป็นมนุษย์แต่ใจอาจจะ เป็นเดรัจฉานเป็นเปรตเป็นนรกไปแล้วก็ได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับการกระทำของใจ ถ้าใจทำบาป ใจก็ จะเป็นเดรัจฉานบ้างเป็นเปรตบ้างเป็นนรกบ้าง ทั้งๆ ที่ร่างกายนี้ยังไม่ตายแต่ใจได้กลายเป็น ไปตามบาปที่ตนเองได้ทำไว้แล้ว เช่นเดียวกับการทำบุญ เวลาทำบุญทำความดีแล้วใจก็กลายเป็น ไปจากมนุษย์กลายเป็นเทพเป็นเทวดา

จากเทวดาก็ไปเป็นพรหม จากพรหมก็ไปเป็นพระอริยเจ้า เป็นพระอรหันต์ เป็นพระพุทธเจ้า

อย่างพระพุทธเจ้าของพวกเขา นี่ ตอนที่ทรงตรัสรู้ในวันเพ็ญเดือน ๖ ร่างกายของพระพุทธเจ้า ก็เป็นร่างกายอันเดิม ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ร่างกายก็ยังเป็นร่างกายของเจ้าชายสิทธัตถะอยู่ แต่ใจนี้เปลี่ยนไปแล้ว ใจเปลี่ยนจากใจของเจ้าชายสิทธัตถะกลายเป็นใจของพระพุทธเจ้า ใจของพระพุทธเจ้าต่างจากใจของเจ้าชายสิทธัตถะตรงไหน ใจของเจ้าชายสิทธัตถะยังมีความโลภ ความโกรธ ความหลงอยู่ แต่ใจของพระพุทธเจ้านี้ได้ชำระความโลภ ความโกรธ ความหลง จนหมดสิ้นจากใจ จนใจสะอาดบริสุทธิ์กลายเป็นพระนิพพานไป

นี่คือเรื่องใจของเราที่เป็นผู้ทำบุญทำบาปทำกรรม แล้วก็

เป็นผู้รับผลบุญผลบาปผลกรรม โดยที่ไม่ต้องมีใครมาคอยเก็บคะแนนให้กับเรา มากอยให้รางวัลเรา หรือมากอยลงโทษเรา เวลาเราทำบาปนี้เราได้รับโทษทันที ใจของเราร้อนขึ้นมาทันที เดือดร้อนวิตกกังวลขึ้นมาทันที ไม่เชื่อลองไปทำบาปดู ลองไปขโมยเงินใครเขาดู แล้วดูสิว่า ใจเย็นสบายหรือใจจะวุ่นใจจะเดือดร้อน แต่ถ้าทำบุญแล้วเป็นอย่างไร ทำบุญแล้วใจจะเย็นสบาย ไม่เดือดร้อน ไม่วุ่นวาย

นี่แหละเรียกว่าผู้ที่ทำบุญทำบาป แล้วผู้ที่รับผลบุญผลบาปก็คือใจ ไม่ใช่ร่างกาย ร่างกายเป็นเพียงลูกน้องที่อาจจะต้องรับเคราะห์กรรมไปด้วย เช่น ไปฆ่าใครเขา เขาก็กลับมาฆ่า แต่เขาไม่สามารถฆ่าใจได้ เขาก็เลยต้องไปฆ่าที่ร่างกาย ใจไม่ได้ตายไปกับร่างกาย แต่ใจที่ไปฆ่าคนอื่นนี้มันกลายเป็นนรก

ขึ้นมา ใจร้อนใจทรمان อันนี้เป็นนรกตั้งแต่ยังไม่ตาย แล้วพอตายไปแล้วก็ยังเป็นนรกต่อไป เป็นนรกโดยที่ไม่มีร่างกายจนกว่าบาริที่ทำได้มันหมดกำลังลง พอบาริมันหมดกำลังลงไปถึงจะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ เช่นเดียวกับการไปเกิดบนสวรรค์ เวลาทำบุญใจมีความสุข ใจก็เป็นสวรรค์ขึ้นมา เป็นเทวดาขึ้นมาตั้งแต่ยังไม่ตาย แล้วพอร่างกายตายไปใจก็เป็นเทวดาต่อไปจนกว่ากำลังของบุญที่ได้ทำได้หมดไป เมื่อกำลังของบุญหมดไปก็กลับมาได้ร่างกายของมนุษย์ใหม่ มาเป็นมนุษย์ใหม่ มาทำบุญทำบาริกันใหม่ แล้วก็กลับขึ้นไปใหม่ลงไปใหม่ทำอย่างนี้มานับเวลาไม่ได้แล้ว เราเกิด แก่ เจ็บ ตาย อย่างนี้มาเป็นจำนวนมากมายเป็นหลายร้อยล้านชาติด้วยกัน

แต่ก่อนพระพุทธเจ้าก็เป็นเหมือนพวกเรา ท่านก็กลับมาเกิด มาแก่ มาเจ็บ มาตาย ซ้ำแล้วซ้ำอีก จนในที่สุดท่านก็เบื่อ ท่านบอกไม่ไหวแล้ว ไม่อยากจะมาแก่ ไม่อยากจะมาเจ็บ ไม่อยากจะมาตายอีก แล้วจะทำอย่างไร พระพุทธเจ้าก็ทรงถามก็มีคนบอกว่าต้องไปบวช เพราะพวกนักบวชนี้เขาจะเป็นผู้มีความสามารถหาทางแห่งการไม่กลับมาเกิดได้ ถ้าไม่อยากจะกลับมาเกิด ไม่อยากจะต้องมาร้องไห้ร้องไห้มาหลั่งน้ำตาอย่างที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ก็ต้องไปบวชกัน เพราะผู้ที่ไปบวชจะต้องมีเวลาศึกษาค้นคว้าหาต้นตอของภพชาติของการเกิดแก่เจ็บตายว่ามาจากอะไร พระพุทธเจ้าก็เลยสละราชสมบัติ ยอมสละความสุขของเจ้าชายสิทธัตถะราชกุมารที่มีความสุขทางโลกทางร่างกายนี้

อย่างมากมายก่ายกอง แต่ความสุขเหล่านี้ไม่สามารถที่จะดับความทุกข์ใจได้ เห็นความแก่ที่ไรเห็นความเจ็บไข้ได้ป่วยที่ไรเห็นความตายที่ไร ก็จะเกิดความทุกข์ใจขึ้นมาทันทีจนทนไม่ไหวเลยต้องสละราชสมบัติเพื่อไปออกบวชเพื่อจะได้หาวิธียุติการกลับมาเกิดแก่เจ็บตาย

หลังจากที่ได้บวชและได้ทรงปฏิบัติทดลองพิศทดลองถูกศึกษากับครูบาอาจารย์ต่างๆ จนในที่สุดก็ได้ทรงค้นพบต้นตอของผู้ที่ทำให้เรามาเกิด มาแก่ มาเจ็บ มาตาย กัน นั่นก็คือตัณหา ความอยากของพวกเราทั้งหลาย **ตัณหาความอยากมีอยู่ ๓ ส่วน ส่วนแรกเรียกว่า กามตัณหา ความอยากในกาม** คำว่ากาม คือ กามคุณ ๕ คือ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ นี่คือสิ่งที่พวกเราอยากกัน อยากดูกัน อยากฟังกัน อยู่เฉยๆ ไม่ได้ ตานี้ต้องมีอะไร

ให้ดูอยู่เรื่อยๆ หูก็ต้องมีอะไรให้ฟังอยู่เรื่อยๆ จมูกก็ต้องมีกลิ่นให้ดมอยู่เรื่อยๆ ลิ้นก็ต้องมีรสให้สัมผัสอยู่เรื่อยๆ เวลาใดที่ไม่ได้เสพรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ก็เป็นเวลาเหมือนกับคนติดยาเสพติดแล้วไม่ได้เสพยาเสพติดนั่นเอง จะทรมานใจ จะหงุดหงิดรำคาญใจ แต่พอได้ดูได้ฟังแล้วก็หายไปชั่วคราว ความอยากเหล่านี้แหละที่ทำให้ใจเราต้องไปหาสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้ และการจะหาสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้ได้เราก็ต้องมีร่างกาย ถ้าไม่มีร่างกายเช่นตอนนี้ เป็นดวงวิญญาณ จะมาดูจะมาฟังอะไรก็ไม่ได้ ต้องไปหาร่างกายก่อน

พอมีร่างกายแล้ว พอคลอดออกมาก็จะได้ใช้ร่างกายนี้มาเสพ เพราะร่างกายมีตาไว้ดู มีหูไว้ฟัง มีจมูกไว้ดมกลิ่น มีลิ้นไว้ลิ้มรส มีร่างกายที่จะสัมผัสรับรู้ความรู้สึกต่างๆ เช่น หนาว เย็น ร้อน

อ่อน แฉียง อย่างนี้ พอได้สัมผัส
แล้วก็มีความสุขใจ แต่เป็น
ความสุขใจที่ไม่มีวันอ้อมไม่มี
วันพอ พวกเราตั้งแต่เกิดมาก็
อยากดูอยากฟัง อยากดื่มอยาก
รับประทานกันมาตลอด จนถึง
วันนี้เราก็ได้ดื่มได้รับประทาน
ได้ดูได้ฟังกันมาอย่างมากมาย
แล้ว มันถึงความพอหรือยัง
ความอ้อมนี้ไม่มีวันอ้อม เหมือนกับ
เทน้ำลงไปในถังที่มันรั่ว เทไป
เทไปไหนเดี๋ยวเดี๋ยวมันก็รั่ว เทไป
ให้มันเต็ม เติ๋ยวไม่นานมันก็
รั่วไหลออกมาจากถังหมด พอมัน
รั่วก็ต้องมาเทน้ำใส่เข้าไปใหม่
นี่ทำอย่างนี้มาตั้งแต่เกิดจนถึง
วันตาย แล้วพอตายก็กลับมา
ทำอย่างนี้อีก นี่คือเรียกว่า
กามตัณหาที่เป็นตัวทำให้เราต้อง
กลับมาเกิดกันอยู่เรื่อยๆ

เช่นเดียวกับ **ภวตัณหา** คือ
ความอยากได้สิ่งต่างๆ อยากให้
ทุกอย่างดี อยากให้ทุกอย่างให้

ความสุขกับเรา อยากเป็นใหญ่
อยากเป็นโต อยากร่ำอยากรวย
อยากให้มีคนนับหน้าถือตา
ยกย่องสรรเสริญ และประการ
สุดท้ายก็คือ **วิภวตัณหา ความ**
อยากไม่มีอยากไม่เป็น อยาก
ไม่แก่ อยากไม่เจ็บ อยากไม่ตาย
อยากไม่ยากจน อยากไม่ให้คน
เขาต่ำเราว่าเรา อันนี้เป็นตัวที่
ทำให้เราต้องดิ้น อยู่เฉยๆ ไม่ได้
พอเจอความแก่ ก็หนีกัน ฆ่าตัว
ตายกันไป แต่ฆ่าตัวตายก็ไม่ได้
ทำให้ความแก่มันหมดไป เพราะ
ฆ่าตัวตายมันก็กลับมาเกิดใหม่
กลับมาแก่ใหม่อยู่ดี

วิธีที่จะไม่กลับมาเจอความ
แก่ ความเจ็บ ความตาย ก็ต้อง
หยุดความอยากทั้ง ๓ ตัวนี้
หยุดกามตัณหา หยุดภวตัณหา
และหยุดวิภวตัณหา และวิธีที่
จะหยุดก็ต้องทำบุญทำทาน
รักษาศีล แล้วก็ปฏิบัติธรรม
วิธีที่จะทำได้ผลง่ายและเร็ว

คนฉลาดเขาไม่เดินเข้ากองไฟกัน
เขาเดินออกจากกองไฟกัน

#ธรรมะในศาลา

ต้องไปบวชเท่านั้นแหละ ...
ถึงจะไปตัดความอยากต่างๆ ได้

#ธรรมะในศาลา

ที่สุดก็คือการไปบวช ถ้ายังไม่บวชก็จะไม่มีเวลาพอ เพราะต้องไปทำงาน แทนที่จะมาตัดต้นหาความอยาก เวลาไปทำงานก็ไปเสริมต้นหาความอยาก อยากได้ตำแหน่งสูงขึ้นไปเรื่อยๆ อยากได้เงินเดือนมากขึ้นไปเรื่อยๆ แทนที่จะไปตัดความอยาก กลับไปเพิ่มความอยาก ขึ้นไปอีก ดังนั้นจึงต้องไปบวช เท่านั้นถึงจะไปตัดความอยาก ต่างๆ ได้ แต่ความอยากไปบวชนี้ไม่ได้เป็นต้นหา เข้าใจไหม บางคนคิดว่าถ้าอยากทำบุญ อยากรักษาศีล อยากรักษาปฏิบัติธรรม อันนี้เป็นต้นหา อันนี้ไม่ใช่เป็นต้นหาที่พระพุทธเจ้าบอกว่าเป็นต้นเหตุของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย **การอยากทำบุญ อยากรักษาศีล อยากรักษาปฏิบัติธรรม อยากบวช** นี่เป็นต้นเหตุที่จะทำให้สิ้นสุดของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ดังนั้นไม่ต้องกลัว ถ้าเราอยากบวช อยากทำบุญ

อยากรักษาศีล ทำไปเลย มีแต่ประโยชน์ แต่ความอยากอย่างอื่นอย่าไปทำ อยากไปเที่ยว อยากไปดูหนังฟังเพลง อยากจะไปนอนกับคนนั้นคนนี้ ของพวกนี้อย่าไปทำ ทำแล้วมันจะทำให้เราติดเหมือนติดยาเสพติด แล้วก็ต้องเสพไปเรื่อยๆ เวลาใดไม่เสพก็หงุดหงิดรำคาญใจ แล้วเวลาตายไปก็ต้องกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย ใหม่

นี่แหละคือสิ่งที่พระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสรู้แล้วนำมาสั่งสอนพวกเรา ตอนนี้พวกเราโชคดีได้มาเจอพระพุทธเจ้า เจอคำสอนของพระพุทธเจ้าที่สอนว่าพวกเราสามารถที่จะหยุดการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ได้ เพราะพระองค์ได้ทำมาแล้ว และผลที่พระพุทธเจ้าสั่งสอนและนำเอาไปปฏิบัติก็หยุดความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ได้แล้ว พระอริยสงฆ์สาวกทั้งหลายท่านก็เป็นคนธรรมดาเหมือนพวกเรา

แต่พอได้ยินได้ฟังคำสอนของ
พระพุทธเจ้าแล้วเชื่อศรัทธา
เอาไปปฏิบัติ ก็สามารถหยุด
ความอยากต่างๆ ได้ พอไม่มี
ความอยากหลงเหลืออยู่ในใจ
แล้ว การเกิด แก่ เจ็บ ตาย ก็ไม่มี
ตามมาต่อไป

จึงขอฝากเรื่องของการ
มาวัดเพื่อมาทำบุญ มาละบาป
มาชำระความอยากต่างๆ ให้
หมดไปจากใจนี้ให้ท่านได้นำเอา
ไปพิจารณาพิจารณาและปฏิบัติเพื่อ
การสิ้นสุดแห่งการเวียนว่าย
ตายเกิดต่อไป

ธรรมะในศาลา

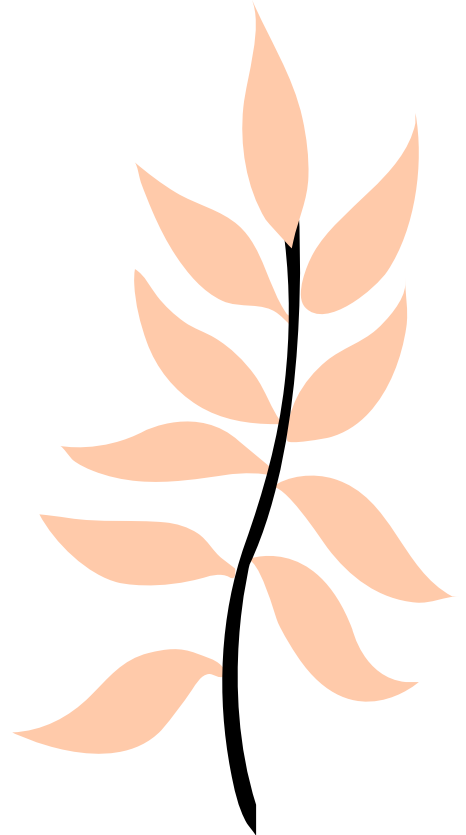
สัมมาทิฏฐิ

๕ ตุลาคม ๒๕๕๘

วันนี้เป็นวันพระ วันธรรมสวนะ
วันฟังธรรม วันที่เราจะมาทำความ
เห็นให้ถูกต้องด้วยการศึกษาพระ
ธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าด้วย
การได้ยินได้ฟังพระธรรมคำสอนของ
พระพุทธเจ้าที่เป็น **สวากขาโต ภคเวตา**
ธัมโม เป็นธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้ว คือ
ถูกต้องตามความเป็นจริงทุกประการ
ถ้าเราได้ยินได้ฟังเราก็จะได้สัมมาทิฏฐิ
ความเห็นที่ถูกต้อง

**ความเห็นนี้สำคัญอย่างมากต่อชีวิตของ
พวกเรา** เพราะการกระทำของเราทั้งหมด
ตั้งแต่ความคิด ตั้งแต่การพูด ตั้งแต่การกระทำ
ทางกาย ขึ้นอยู่กับความเห็นของเรา ถ้าเราเห็น
อะไรดี เราก็คจะทำดี เราเห็นอะไรไม่ดี เราก็คจะทำ
ไม่ดี ดังนั้นเราต้องมีสัมมาทิฐิให้เห็นความจริง
ที่จะมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตของพวกเรา ความ
จริงที่พระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสรู้แล้วนำมาเผยแผ่
สั่งสอนนี้แหละที่เรียกว่า **สัมมาทิฐิ** **ความเห็น
ที่ถูกต้อง**

พระพุทธเจ้าทรงเห็นอะไรที่เป็นความจริงที่
พวกเรายังไม่เห็นยังสงสัยกัน ก็คือเรื่องบุญเรื่อง
บาป เรื่องผลของบุญคือสวรรค์ชั้นต่างๆ เรื่อง
ผลของบาปคืออบายชั้นต่างๆ เรื่องของการเวียน
ว่ายตายเกิด ตายแล้วสุญหรือตายแล้วไปเกิดใหม่
**พระพุทธเจ้าเห็นแล้วว่าตายแล้วไม่สุญ สิ่ง
ที่สุญไปคือร่างกายๆ ไม่ใช่ตัวเราของเรา**
เป็นเหมือนรถยนต์คันหนึ่งที่เราใช้เป็นพาหนะ
พาเราไปไหนมาไหน พอรถยนต์พังไป คนขับ
ไม่ได้พังไปกับรถยนต์ คนขับก็คือใจ ใจเป็น
ผู้ขับร่างกายอันนี้ เป็นผู้สั่งให้ร่างกายพูด สั่งให้
ร่างกายทำตามความเห็นของตน ถ้าเห็นผิด
ก็จะพูดผิดทำผิด ถ้าเห็นถูกก็จะพูดถูกทำถูก

เช่น ถ้ามีความเห็นผิดว่าบาปไม่มี บุญไม่มี ทำไปแล้วไม่มีผลตามมา ก็จะไม่มีความกลัวบาป เพราะทำแล้วไม่เกิดผล ทำบุญกับทำบาป ทำอย่างไรจะสนุกกว่ากัน ทำบาปมันต้องสนุกกว่าการทำบุญ เพราะการทำบุญมันทำยาก ทำบาปมันง่าย ระหว่างพูดความจริงกับพูดโกหก อันไหนมันง่ายกว่ากัน ระหว่างลักขโมยทรัพย์สินของคนอื่นกับการไม่ลักขโมยทรัพย์สินของคนอื่น อันไหนมันจะง่ายกว่ากัน

คนที่มีความเห็นผิดเป็นชอบ คือมีมิจฉาทิฏฐิ ก็จะทำบาปจะไม่ทำบุญ เพราะทำบุญมันยาก ทำบาปมันง่าย แต่ไม่รู้ว่าทำไปแล้วจะต้องรับผลบุญผลบาปตามมาต่อไป

พวกเดรัจฉานต่างๆ นี้เขามาอย่างไร เขามีที่มาที่ไปอย่างไร เราไม่รู้ คิดว่าเขาจะมาตามเรื่องของเขา แล้วเดี๋ยวเขาก็ไปตาม

เรื่องของเขา การที่เขาไม่มีเหตุพาให้เขามา เหตุก็คือการทำบาปนั่นเอง ทำบาปแล้วก็ต้องไปเกิดในอบายเป็นเดรัจฉาน เป็นเปรตเป็นอสุรกายเป็นสัตว์นรก มีอยู่ ๔ ประเภทด้วยกันสำหรับผู้ที่ทำบาปอะไรเป็นเครื่องจำแนกแยกประเภทสัตว์ ๔ ประเภทนี้ก็คือความอยากหรือเรียกว่ากิเลสตัณหาที่เป็นตัวแยกจำนวนเพศพวกนี้ให้เป็นต่างกันไป เช่น ถ้าทำบาปด้วยความหลง มีความไม่รู้ มีมิจฉาทิฏฐิ คิดว่าทำแล้วไม่มีผลตามมา ที่ต้องทำบาปเพราะต้องทำมาหากินเลี้ยงชีพ คนที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเพื่อที่จะเลี้ยงชีพ ยิงนกตกปลา เพราะถ้าไม่ฆ่าเขา เราก็จะอดตาย เราก็เลยต้องทำอาชีพนี้โดยคิดว่าเป็นสิ่งที่จำเป็น สิ่งที่จะต้องทำ เพราะถ้าไม่ทำก็จะอดตาย แล้วก็ไม่รู้ว่าทำแล้วจะมีผลอะไรตามมา คิดว่าตายแล้วก็สูญ นี่คือพวกที่**ทำบาปด้วยความไม่รู้ ตายไปก็**

ไปเป็น**เดรัจฉาน** เดรัจฉานเขาก็ไม่รู้ว่าเขาทำบาป เวลาเขาหิวเขาก็ต้องกิน นี่คือธรรมชาติของสัตว์เดรัจฉาน เขาจะอยู่กันแบบนี้ เขาจะอยู่ด้วยการฆ่ากัน สัตว์ใหญ่กว่าก็จะฆ่าสัตว์ที่เล็กกว่า นี่คือเหตุของการทำบาปที่ทำไปแล้วจะทำให้ต้องไปเป็นเดรัจฉาน

ถ้าเหตุของการทำบาปคือความโลภ คือพอมีพอกินแล้วบางทีร่ำรวยเสียด้วยซ้ำไป แต่ยังไม่อยากได้มากๆ ทั้งๆ ที่กินไปใช้ไปในชาตินี้ก็ไม่หมด เห็นคนอื่นเขารวยกว่าเราแล้วอิจฉา รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ ก็ต้องรวยกว่าเขาให้ได้ ถ้าไม่สามารถรวยได้ด้วยวิธีที่ไม่ต้องทำบาปก็จะทำบาปถ้าหาเงินหาทรัพย์หาอะไรต่างๆ มาด้วยความโลภด้วยการทำบาปก็จะมีผลทำให้เกิดเป็น**เปรต** แต่ถ้ามีความโลภแต่ไม่ได้ทำบาปทำมาหากินด้วยความสุจริตนี้จะไม่เป็นเปรต เพราะไม่ได้ทำบาป

ถ้าทำบาปด้วยความโกรธเกลียด เคียดแค้น อาฆาตพยาบาท เช่น ใครทำอะไรให้เราไม่พอใจ เราก็อยากจะฆ่าเขา แล้วก็ฆ่าเขาด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง อันนี้เรียกว่าไป**นรก** ตายไปจะต้องไปนรก เพราะทำบาปด้วยความโกรธเกลียด อาฆาตพยาบาท

ส่วนพวกที่ทำบาปด้วยความกลัวว่าเขาจะมาทำเราก่อน เราก็เลยไปทำเขาก่อน พวกนี้ก็ต้องไปเป็น**อสุรกาย**

นี่คือที่ไปของผู้ที่ทำบาป ๔ ชนิดด้วยกัน ทำบาปด้วยความหลงหรือความไม่รู้ว่ามีผลบาปตามมาก็เป็นเดรัจฉาน ทำบาปด้วยความโลภก็เป็นเปรต ทำบาปด้วยความโกรธเกลียด เคียดแค้น อาฆาตพยาบาท ก็เป็นนรก ทำบาปด้วยความกลัวก็เป็นอสุรกาย

แต่ถ้าละบาปได้ อย่างวันนี้
ญาติโยมมีความเห็นว่าการทำ
บาปนี้ไม่ดี จะต้องมีผลเสียหาย
ตามมา ถึงแม้ว่าจะไม่เห็นกับ
ตาของตนเอง เพราะตอนนี้ตา
ที่จะมองของเหล่านี้ยังมีคบบอด
อยู่คือตาใน เลยต้องอาศัยตา
ของพระพุทธเจ้าที่สว่างแล้ว
ที่ได้ลืมตาแล้ว การตรัสรู้ของ
พระพุทธเจ้าคือการลืมตาใน คือ
ตาทิพย์นี้เอง **คนเรามี ๒ ส่วน**
มีร่างกายหยาบ กับร่างกายทิพย์
ร่างกายทิพย์ของพวกเรา
ยังคบบอดอยู่เพราะเราไม่เคยเปิด
มันนั่นเอง การจะเปิดตาทิพย์
นี้ต้องปฏิบัติธรรม ต้องนั่งสมาธิ
ต้องภาวนา สมถภาวนาและ
วิปัสสนาภาวนา แล้วตาทิพย์ก็
จะเปิดขึ้นมาเอง พระพุทธเจ้า
พระอรหันตสาวกทั้งหลายนี้
ตาทิพย์ของท่านเปิด ท่านเห็นหมด
แต่พวกเราเห็นเพียงครั้งเดียว
ถ้าเป็นต้นไม้ก็เห็นส่วนที่อยู่
เหนือดินขึ้นมาแต่เรามองไม่เห็น

ส่วนที่อยู่ใต้ดิน เรามองไม่เห็น
รากของต้นไม้ว่ามันเลื้อยมัน
ไซ้ไปถึงไหน มีขนาดเล็กใหญ่
ขนาดไหน เรามองไม่เห็น ฉะนั้น
พวกเราที่ตามืดบอดก็จะมอง
ไม่เห็นนรก มองไม่เห็นสวรรค์
มองไม่เห็นนิพพาน มองไม่เห็น
การเวียนว่ายตายเกิด มองไม่เห็น
กายทิพย์ต่างๆ เช่น เทวดา อินทร์
พรหม หรือเปรต อสุรกาย สัตว์
นรก พวกนี้เขาไม่มีร่างกายหยาบ
เหมือนมนุษย์ หรือเดรัจฉาน
เขามีร่างกายทิพย์ที่ต้องใช้ตาทิพย์
ถึงจะมองเห็น ผู้ที่จะเห็นได้
ก็ต้องเปิดตาทิพย์ เปิดตาใน วิธี
เปิดตาในก็ต้องปิดตานอก เช่น
นั่งหลับตาแล้วก็บริกรรมพุทโธๆไป
ถ้าจิตรวมเข้าสู่ความสงบ มันก็จะ
เปิดตาในขึ้นมา จะทำให้เห็นสิ่ง
ต่างๆ เห็นกายทิพย์ต่างๆ เห็น
ดวงวิญญูณต่างๆ เห็นอดีตเห็น
อนาคตที่ปรากฏเป็นของเรา คือ
ระลึกชาติได้ รวมไปถึงมีอภิญญา
ต่างๆ สามารถเห็นความคิดของ

คนอื่นได้ คนอื่นกำลังนั่งคิดบ่นอะไรก็รู้ หรือมีหูทิพย์ได้ยินเสียงที่เขาพูดกันไกลๆ แต่อยู่ตรงนี้ได้ยินชัดเจน นี่คือเรื่องของกายทิพย์ร่างทิพย์

ตอนนี้ตาทิพย์ของพวกเรา มันถูกปิดด้วยโมหะอวิชชา ความหลง ความไม่รู้ความจริงต่างๆ เราเลยต้องอาศัยตาทิพย์ของพระพุทธเจ้า ตาทิพย์ของพระอรหันตสาวก เป็นผู้พาเราไปก่อน เหมือนกับคนตาบอดต้องอาศัยคนตานำทางไปก่อน นำทางไปจนกว่าคนตาบอดสามารถรักษาตาของตนเองจนหายจากการบอดได้แล้วก็ไม่ต้องอาศัยคนตานำต่อไป

ในเบื้องต้นพวกเรายังไม่มีตาทิพย์กัน แต่ถ้าเรามาฟังเทศน์ ฟังธรรม เราก็จะรับรู้เรื่องราวเหล่านี้ ตาทิพย์ของเราก็จะค่อยๆ สว่างขึ้นไปตามลำดับ แต่จะสว่างจากการฟังอย่างเดียวไม่ได้

มันไม่พอ ต้องเกิดจากการปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าด้วย ถ้าปฏิบัติแล้วตาทิพย์ก็จะค่อยๆ เปิดขึ้นมาจนกระทั่งเปิดได้เต็มดวง เห็นชัดแจ่มแจ้งเหมือนที่พระพุทธเจ้าและพระอรหันตสาวกทั้งหลายเห็นกัน พระพุทธเจ้ากับพระอรหันต์นี้ ท่านไม่เคยทะเลาะกันเลยเรื่องนรก เรื่องสวรรค์ เรื่องเวียนว่ายตายเกิด เรื่องมรรคผลนิพพาน ท่านไม่ถกเถียงกัน เหมือนคนตาดีที่นั่งอยู่ในศาลานี้ก็ไม่มาเถียงกันว่าในศาลานี้มีอะไรหรือไม่มีอะไร เพราะเห็นเหมือนกันหมด จะมาโกหกมาหลอกกันได้อย่างไร ทุกคนก็เห็นว่า มีพระพุทธรูป จะมาบอกว่าศาลานี้ไม่มีพระพุทธรูปก็โกหกไม่ได้ หลอกไม่ได้ เพราะมีคนตาดีอยู่ด้วยกัน แต่ถ้ามีคนตาบอดอยู่ก็หลอกกันได้ ฉะนั้น **ผู้ที่มีดวงตาเห็นธรรมแล้วจะไม่มานั่งถกเถียงเรื่องธรรมะกัน มีแต่พวกที่ยังไม่เห็นธรรม**

นี่แหละมานั่งมาถกมาเถียงกัน
ปากเปี้ยปากฉีก เถียงไปก็
เสียเวลาไปเปล่าๆ เอาเวลามา
ปฏิบัติดีกว่า เอาเวลามาเปิด
ตาดีกว่า อย่าไปเสียเวลากับการ
นั่งถกเถียง**ธรรมะ**กันเลย
ธรรมะไม่ได้มีไว้ให้ถกเถียงกัน
ธรรมะมีไว้ให้เราปฏิบัติกัน
ถ้าเราปฏิบัติแล้วเราก็จะเห็น
อย่างเดียวกับที่พระพุทธเจ้า
และพระอรหันตสาวกได้เห็น
ใครจะเห็นอะไรแตกต่างจากที่
พระพุทธเจ้าได้เห็น เราก็ไม่สนใจ
ที่จะไปเสียเวลาถกเถียงกับเขา
ถ้าคุณคิดว่าคุณรู้จริงเห็นจริง
ก็ทำไปเลย ผิดถูกคุณก็ต้อง
เป็นผู้รับผลของการกระทำ
ของคุณ ถ้ามี**สัมมาทิฐิ**ก็จะ
คิดถูก พูดถูก ผลก็จะเป็นผลถูก
ถ้ามี**มิจฉาทิฐิ** มีความเห็นผิด
ก็จะคิดผิด ทำผิด พูดผิด แล้ว
ก็จะได้ผลผิดตามมา แทนที่
จะได้สุขก็จะได้ทุกข์ แทนที่จะ
ได้สวรรค์ก็จะได้นรก ได้อบาย

เพราะว่ามีความเห็นที่ไม่ถูกต้อง
ตามความเป็นจริง

การมาฟังเทศน์ฟังธรรมจึง
เป็นเรื่องสำคัญอย่างมาก เราจะ
ได้ยินธรรมที่เราไม่ค่อยได้ยินได้
ฟังมาก่อน เช่น เรื่องนรก เรื่อง
สวรรค์ เรื่องตาทิพย์ หูทิพย์
อย่างนี้ อยู่ข้างนอกไม่มีใครเขา
คุยกัน เขาจะคุยแต่เรื่องการเงิน
การทอง การบ้านการเมือง คุยแต่
เรื่องราวเหล่านั้น แต่เขาจะ
ไม่คุยเรื่องบุญเรื่องบาป เรื่อง
นรกเรื่องสวรรค์ เรื่องนิพพาน
เรื่องการเวียนว่ายตายเกิด
เพราะเขามองไม่เห็น เขาไม่รู้
เขาจึงไม่รู้จะพูดได้อย่างไร
พอไม่ได้ยินได้ฟังก็เลยคิดว่าไม่มี
ของพวกนี้ มันไม่สามารถเห็น
ได้ด้วยตาเนื้อ ถ้าจะหาสวรรค์ด้วย
ตาเนื้อก็หาไม่เจอ หานรกด้วย
ตาเนื้อก็หาไม่เจอ จะขุดลงไปใน
ดินลึกขนาดไหนก็จะไม่เจอนรก
จะนั่งจรวดขึ้นไปสูงขนาดไหน
ก็จะไม่เจอสวรรค์ เพราะสวรรค์

นรก มันอยู่ในโลกทิพย์ ต้องเห็นด้วยตาทิพย์ นี่แหละคือเหตุผลทำไมคนส่วนใหญ่สมัยนี้จึงมี **มิจาทิฐิ** มีความเห็นผิดเป็นชอบกัน ก็เพราะว่าไม่ได้ยินได้ฟังคำสอนของผู้ที่มี **สัมมาทิฐิ** คือพระพุทธเจ้ากับพระอรหันตสาวกทั้งหลายนั่นเอง พระพุทธเจ้าจึงเห็นความสำคัญของการศึกษาของการฟังเทศน์ ฟังธรรม จึงต้องบัญญัติวันธรรมสวนะขึ้นมา

ถ้าเรามาฟังเทศน์ฟังธรรมกันอยู่เรื่อยๆ ก็จะนำพาให้เราดำเนินไปสู่การปฏิบัติต่อไปเพื่อที่จะได้เห็นด้วยตัวเอง ตอนนี้เห็นด้วยความเชื่อ เห็นด้วยความศรัทธา เชื่อว่าพระพุทธเจ้า

พระอรหันตสาวกทั้งหลายท่านมีเครดิตดี ท่านไม่เคยโกหกใคร คำพูดของพระพุทธเจ้ามีมากมาย กายกองขนาดไหนก็ตาม จะไม่มีคำโกหกอยู่ในคำพูดของพระพุทธเจ้าเลย ได้รับการยืนยันมาตลอดระยะเวลา ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้ว พระอรหันตสาวกทุกรูปก็เหมือนกัน ไม่มีรูปไหนที่พูดปดมดเท็จเลยแม้แต่คำเดียว ดังนั้นการที่ท่านมีศีลที่สะอาดบริสุทธิ์นี้แหละจึงทำให้เราเกิดศรัทธา เกิดความเชื่อขึ้นมาเหมือนกับเราเชื่อพ่อแม่ของเรา เราเชื่อว่าพ่อแม่ของเรานี้รักเราหวังดีกับเรา อยากจะให้เรามีความสุข ฉันทิพระพุทธเจ้า พระอรหันตสาวกก็เหมือนพ่อแม่ของเราทางจิต วิญญาณ ทางร่างทิพย์ ท่านอยาก

จะให้พวกเรามีความสุข อยาก
จะให้พวกเราหลุดพ้นจากความ
ทุกข์ทั้งหลาย เราเชื่อได้เหมือน
กับเราเชื่อพ่อแม่ของเรา ถ้าเรา
เชื่อแล้วเราก็จะได้คิดในสิ่งที่ดี
ทำในสิ่งที่ดี พูดในสิ่งที่ดี

นี่แหละคือสิ่งที่พวกเราจะได้
รับจากการฟังเทศน์ฟังธรรม
จะทำให้เกิดมีสัมมาทิฐิ แล้วนำ
ไปสู่การปฏิบัติที่จะทำให้เห็น
สัมมาทิฐิด้วยตนเอง ตอนต้น
ต้องอาศัยสัมมาทิฐิของพระ
พุทธเจ้าของพระอรหันตสาวก
ก่อน แล้วพอเราปฏิบัติ พอเรา
ลืมนานของเราได้ เราก็ไม่ต้อง

อาศัยตาของพระพุทธเจ้า ตาของ
พระอรหันต์แล้ว เพราะเราเห็น
อย่างเดียวกับที่พระพุทธเจ้า
พระอรหันต์เห็นแล้ว

นี่คือเป้าหมายของการมาวัด
เพื่อให้เราเกิดสัมมาทิฐิที่จะได้
เป็นที่พึ่งของเราต่อไป เราจะได้
ไม่ต้องพึ่งพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ ไม่ต้องพึ่งใครทั้งนั้น
ถ้าเรามีสัมมาทิฐิเราพึ่งตนเองได้
เป็น **อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ**
หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด
หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวงได้
ด้วยสัมมาทิฐิเป็นผู้นำไป

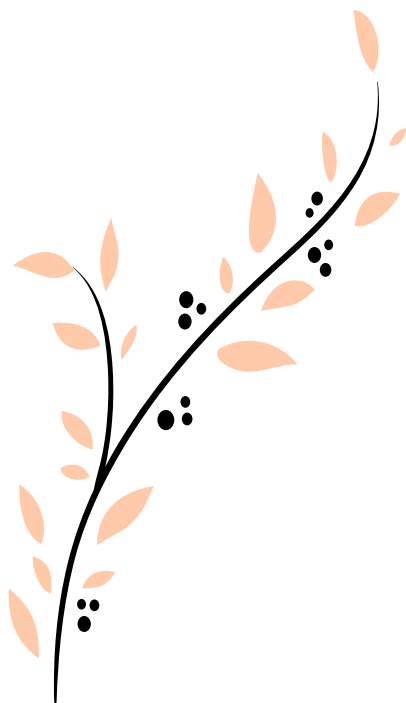

ธรรมะในศาลา

เหตุแห่งความสุข ความเจริญ

๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๘

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้หมั่นทำบุญ
ให้หมั่นรักษาศีล ให้หมั่นชำระใจให้สะอาด
เพราะการกระทำบุญจะนำความสุข
ความเจริญมาให้ การไม่ทำบาปจะทำให้
ไม่ต้องไปใช้กรรม ไม่ต้องเกิดความทุกข์
เกิดความวุ่นวายใจต่างๆ การชำระใจ
ให้สะอาดบริสุทธิ์จะทำให้ไม่ต้องกลับมา
เวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป

นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า
ทุก ๆ พระองค์ไม่ว่าพระพุทธเจ้า
องค์ไหนก็ตามที่มาตรัสรู้ ก็
จะนำเอาความรู้นี้มาเผยแผ่สั่งสอน
ให้แก่สัตว์โลก ผู้ใดที่มีความเชื่อ
และสามารถปฏิบัติตามได้ ก็
จะได้รับผลเช่นเดียวกับที่พระพุทธเจ้า
ได้ทรงรับ คือได้รับการหลุดพ้น
จากการเวียนว่ายตายเกิด ไม่ต้อง
กลับมาเกิด มาแก่ มาเจ็บ มาตาย
ในภพต่าง ๆ อีกต่อไป

ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงสอน
พวกเราให้ทำบุญ อย่าทำบาป
เพราะทำบุญจะมีแต่สิ่งที่ดีเกิด
ขึ้นกับเรา ทำบาปจะมีสิ่งที่ไม่ดี
เกิดขึ้นกับเรา อันนี้พวกเราเชื่อ
หรือไม่เชื่อ ก็เหมือนกับเราจะเชื่อ
กฎหมายต่าง ๆ ที่มีอยู่ในประเทศ
นี้หรือไม่ ถ้าเราเชื่อแล้วเราปฏิบัติ
ตามกฎหมาย เราจะปลอดภัย
จากการถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับเรา
ไปลงโทษ แต่ถ้าเราไม่เชื่อแล้ว
เราปฏิบัติผิดกฎหมาย เจ้าหน้าที่

ตำรวจเขาก็จะต้องมาตามจับเรา
ไปลงโทษอย่างแน่นอน ดังนั้น
ไม่ได้อยู่ที่การเชื่อหรือไม่เชื่อ
แต่อยู่ที่การกระทำ บางคนอาจ
จะไม่เคยมาพบกับพระพุทธ
ศาสนา แต่เขามีจิตสำนึกว่า
การทำบาปไม่ดี การทำบุญดี
เขาก็ทำไปตามจิตสำนึกของเขา
เขาก็จะได้รับผลจากการกระทำ
ของเขา ไม่ใช่หมายความว่า
ถ้าเราเป็นชาวพุทธแล้วเราจะ
ไม่ต้องรับผลบาปต่าง ๆ อันนี้
ไม่ได้เป็นเพราะความเชื่อ
ความเชื่อนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้น
เป็นจุดที่จะพาให้เราไปสู่การ
กระทำที่ดีที่ถูกต่อนั่นเอง
เหมือนกับแสงสว่าง ถ้าเราอยู่ใน
ที่มืด ไม่มีแสงสว่าง เราจะมอง
ไม่เห็นสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเรา แต่ถ้า
เรามีแสงสว่าง เราก็จะสามารถ
เห็นสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเราได้ จะเห็น
ว่าสิ่งไหนเป็นโทษ สิ่งไหนไม่เป็น
โทษ เราจะได้หลีกเลี่ยงสิ่งที่เป็น
โทษ เช่น ถ้าเราเห็นงู เราก็จะ

ไม่เดินไปหาเง ถ้าเราเห็นทองคำ
เราก็เดินไปเก็บมา ถ้าไม่มีแสง
สว่างในที่มืด เราก็จะไม่เห็นทั้ง
ทองคำ ไม่เห็นทั้งเง เราก็จะคลำ
ไปตามความรู้สึกของเรา เราอาจ
จะคิดว่าตรงนี้เป็นทองคำ แต่พอ
ไปจับเข้าตรงนี้ก็กลายเป็นงูขึ้นมา

นี่คือความเห็นผิดเป็นชอบ
คนเราส่วนใหญ่ทำบาปกัน
ก็เพราะเห็นผิดเป็นชอบ เช่น
ไปเห็นทรัพย์ของผู้อื่นแล้ว
อยากจะได้ คิดว่าได้ทรัพย์เขามา
แล้วจะมีความสุข แต่ที่ไหนได้
กลับมีความทุกข์ ใจก็มีความ
หวาดกลัว มีความวิตกกังวลที่
จะถูกจับไปลงโทษ เวลาถูกเขา
จับไปลงโทษก็ต้องไปติดคุก
ติดตารางไปทุกข์ทรมานหลังจาก

ที่ตายไปแล้วยังต้องไปเกิดเป็น
เดรัจฉานอีกเพราะไปขโมยข้าวของ
ของคนอื่นมา นี่คือเรื่องกฎแห่ง
กรรมที่มีมาตลอด ไม่ว่าจะอยู่
ยุคไหนสมัยใด ถ้าทำบาปแล้ว
จะต้องมีโทษตามมา ถ้าทำบุญ
แล้วจะมีคุณตามมา

นี่คือสิ่งที่พวกเราในฐานะ
ที่เป็นเหมือนคนที่อยู่ในที่มืด
ยังมองไม่เห็นบาปบุญคุณโทษ
ยังมองไม่เห็นนรก สวรรค์ ยัง
มองไม่เห็นการเวียนว่ายตายเกิด
เราก็ต้องเชื่อคนที่เห็นแล้ว
คนที่เห็นแล้วก็คือพระพุทธเจ้า
และพระอรหันตสาวกทั้งหลาย
ขอให้เชื่อท่านเหล่านั้น เพราะว่า
การเชื่อท่านเหล่านั้นก็เป็นเหมือน
กับมีแสงสว่างนำทางนั่นเอง

ธรรมะในศาลา

ที่พึ่งข้างนอก และที่พึ่งข้างใน

๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๘

“ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่เราจะสามารถ
พึ่งได้อย่างถาวรนอกจากตัวของเราเอง
ตัวของเราขึ้นอยู่กับเราไปตลอดไม่ว่าเรา
จะไปเกิดที่ไหน เราจะมีตัวเราอยู่กับเรา
เสมอ อย่างที่เราเกิดในชาตินี้เราก็มี
ตัวเราติดตามมา ถ้าเราสอนตัวเราให้
เป็นที่พึ่งของตัวเองได้ เราก็ไม่ต้องพึ่ง
สิ่งต่างๆ พึ่งบุคคลต่างๆ แต่ตอนนี้พวกเรา
ยังพึ่งตนเองไม่ได้ เรายังต้องพึ่งสิ่งต่างๆ
บุคคลต่างๆ ในโลกนี้ให้มีความสุขกับเรา

แต่สิ่งต่างๆ บุคคลต่างๆ ที่เราฟังนี้บางทีเขาก็หายไป บางทีเขาก็จากเราไป เวลาที่เขาจากเราไป เราก็จะเดือดร้อน เพราะเป็นเหมือนกับเราขาดที่พึ่ง เพราะเราไม่รู้จักที่พึ่งที่แท้จริงที่ไม่มีวันจากเราไป และเป็นที่พึ่งที่ดีที่สุดสำหรับตัวเราก็คือตัวเรา

พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้และพบความจริงว่าความสุขที่แท้จริงที่เราหากันอยู่ทุกวันนี้ ไม่ได้อยู่ที่สิ่งนั้นสิ่งนี้ ไม่ได้อยู่ที่บุคคลนั้นบุคคลนี้ แต่อยู่ที่ใจของเรา อยู่ที่ความสงบของใจ ถ้าใจของเรามีความสงบแล้ว เราจะมีความสุขมากแล้วเราจะไม่ต้องการมีอะไรเพราะว่าสิ่งต่างๆ ที่เราหามาเพื่อให้มีความสุขกับเรานั้นจะสู้กับความสุขจากความสงบของใจไม่ได้เลย เป็นสิ่งที่พวกเราทั้งหลายไม่รู้กัน ถ้าไม่มีพระพุทธเจ้ามาทรงตรัสรู้เอาความรู้ความจริงอันนี้มาเผยแผ่สั่งสอนให้กับพวกเรา พวกเราก็จะอยู่แบบไม่มีที่พึ่งที่ถาวร ที่พึ่งต่างๆ ที่เรามีอยู่นี้ล้วนเป็นที่พึ่งชั่วคราวเท่านั้น

ตอนที่เรากลอดออกมาใหม่ ๆ ที่พึ่งก็คือพ่อแม่ของเรา แต่ต่อไปพ่อแม่ของเราก็ต้องตายจากเราไป เราก็ต้องพึ่งสิ่งอื่นต่อไป ส่วนหนึ่งเราก็พึ่งตัวเอง คือเราเจริญเติบโตขึ้นมาแล้ว

เราก็ไปโรงเรียนไปหาวิชาความรู้ เพื่อที่เราจะได้ มีงานมีการมี รายได้ ถ้าเรามีงานมีรายได้ เราก็ไม่ต้องพึ่งพ่อแม่ต่อไป เพราะเรารู้ว่าต่อไปพ่อแม่ของเราก็ต้องแก่ ลงไปแล้วก็ต้องจากเราไป ถ้าเรายังต้องพึ่งพ่อแม่อยู่ เวลาที่พ่อแม่ จากเราไป เราจะเดือดร้อน แต่ถ้า เราสามารถพึ่งตัวเราเองได้ด้วย การทำงานทำการมีรายได้ เราก็ สามารถที่จะพึ่งตัวเราเองได้

การพึ่งตัวเองนี้เราก็ได้เพียง ครั้งเดียว คือเราได้ที่พึ่งทาง ร่างกาย เราสามารถหาปัจจัย ๔ คือ อาหาร ยาที่อยู่อาศัย หาเครื่องนุ่งห่ม หายารักษาโรค มาเลี้ยงดูรักษาร่างกายของเราได้ แต่เรายังขาดที่พึ่งอีกส่วนหนึ่ง คือที่พึ่งทางใจคือความสุขใจ เมื่อเรายังไม่รู้จักที่พึ่งทางใจที่ แท้จริงที่พระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสรู้ ได้ทรงค้นพบ เราจึงต้องไปหาที่ พึ่งความสุขทางใจจากผู้อื่น เช่น

พอเราโตขึ้นเราก็ไปมีแฟน มีสามี มีภรรยา เพราะถ้าอยู่คนเดียวเรา จะมีความรู้สึกเหงาเหวเศร้าสร้อย หงอยเหงา แต่ถ้าเรามีแฟน เราก็จะมีความสุข มีครอบครัว มีสามี มีภรรยา มีบุตรมีธิดา แต่ ที่พึ่งแบบนี้ไม่ได้เป็นที่พึ่งที่ให้ความสุขเพียงอย่างเดียว ที่พึ่ง อย่างนี้ยังมีความทุกข์แถมมา ให้ด้วย เพราะเวลาที่เราได้ แฟนเรามายู่ด้วย ต่อไปก็มี ปัญหาตามมา เพราะมีความคิด ไม่เหมือนกัน มีความชอบ ไม่เหมือนกัน คนหนึ่งชอบ อย่างหนึ่ง อีกคนชอบอย่างหนึ่ง ก็จะลำบาก เพราะจะไม่สามารถ ชอบในสิ่งที่ทั้งสองคนชอบได้ พร้อมๆ กัน ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ไม่ยอมแพ้ ไม่ยอมเสียสละ จะเอา ของตนเองก็จะเกิดปัญหา ความ สุขที่ได้จากแฟนก็จะกลายเป็น ความทุกข์ขึ้นมา เพราะแฟนก็ อยากจะทำตามใจเขา เราก็อยาก จะทำตามใจเรา เมื่อต่างฝ่ายต่าง

ไม่ยอมกัน ก็เลยต้องทะเลาะกัน หรือแยกกันทำ คุณชอบอย่างนี้ คุณก็ไปทำอย่างนี้ เราชอบอย่างนี้ เราก็ไปทำอย่างนี้ ความสุขที่เรา คิดว่าเราจะได้จากการมีแฟนก็ เลยกลายเป็นความทุกข์ขึ้นมา จึงไม่ได้เป็นที่พึ่งที่แท้จริง แต่ถ้า เราอยู่ด้วยกันแล้วไม่ทะเลาะกัน มีความรักความชอบกัน ยินดีที่จะ ยอมกัน เสียสละกัน ผลัดกันแพ้ ผลัดกันชนะ คราวนี้เขาอยาก จะทำอย่างนี้ เราก็ยอมให้เขาทำ คราวหน้าเราอยากจะทำอย่างนี้ เขายอมทำตามเรา อย่างนี้ก็จะ พออยู่กันได้อย่างมีความสุข แต่ร่างกายของเราและของเขาก็คือ เป็นของที่ไม่แน่นอนเหมือนกัน ต่อไปร่างกายเขาก็แก่ลง เขาก็ ต้องเจ็บไข้ได้ป่วย หรือเขาอาจจะ เกิดอุบัติเหตุหรือเกิดโรคภัยไข้ เจ็บที่จะทำให้เขาเสียชีวิตไปก่อน เวลาอันควรก็ได้ ที่พึ่งที่ให้ความ สุขกับเราก็จะหายไป แล้วเราก็จะ กลับมาที่จุดเริ่มต้นใหม่จุดตอนที่

เราไม่มีแฟน เราก็จะกลับมา รู้สึกเศร้าสร้อยหงอยเหงาว่าเหว เพราะนี่คือลักษณะของที่พึ่ง ต่างๆ ที่พวกเรากำลังหากันอยู่ เพราะเราไม่รู้จักที่พึ่งที่ถาวรที่จะ ให้ความสุขกับเราไปตลอด

นี่คือลักษณะของที่พึ่งที่อยู่ นอกใจของเราจะเป็นแบบนี้ จะมี ทั้งสุขมีทั้งทุกข์สลับกันไป เราจะ เอาแต่สุขอย่างเดียวไม่ได้ เวลา สุขเราก็ดีอกดีใจ แต่พอทุกข์เราก็คือเสียอกเสียใจ นี่เป็นเพราะเรายัง ไม่สามารถสร้างที่พึ่งในตัวของ เราได้ แต่ถ้าเราสามารถสร้างที่ พึ่งในตัวของเราได้ ด้วยการทำใจ ให้สงบได้ เราจะไม่ต้องไปพึ่ง สิ่งต่างๆ อีกต่อไป พระพุทธเจ้า และพระอรหันตสาวกทั้งหลาย หลังจากที่ได้สร้างที่พึ่งทางใจแล้ว ท่านไม่ต้องมีอะไร ท่านไม่ต้อง มีเงินมีทอง มีสามี มีภรรยา มีบุตรมีธิดามีข้าของอะไรต่างๆ มากมาย ท่านอยู่แบบเรียบง่าย

มีสมบัติไว้ ดูแลร่างกายเพียง
๘ ชั้นเท่านั้น ที่เรียกว่า **อัฐบริหาร**

นี่คือสมบัติของผู้มีความสุข
ซึ่งมีที่พึ่งในตนเองแล้ว ไม่ต้องพึ่ง
อะไรมากไปกว่านี้ และถ้าพึ่งไม่ได้
คือถ้าไม่สามารถหาอาหารจาก
ภิน္ดาบาตได้ ท่านก็ไม่เดือดร้อน
เพราะใจของท่านมีอาหารหล่อเลี้ยง
อยู่ตลอดเวลา อาหารของใจก็คือ
ความสงบ ส่วนที่ท่านหามา
นี้เรียกว่าอาหารทางร่างกาย ที่ท่าน
ต้องหาอาหารทางร่างกายก็เพราะ
ว่าท่านยังต้องอยู่ต่อไปเพราะว่า
ร่างกายยังไม่ตาย ถ้าไปฆ่าร่างกาย
ก็บาปอีก เลยต้องอยู่กับมันไป
ตามเหตุตามผล และในขณะที่อยู่
ท่านก็ใช้ร่างกายนี้ทำประโยชน์ให้
แก่สัตว์โลกอย่างพวกเรา ถ้าพวกเรา
ไม่มีพระพุทธเจ้า พระอรหันต์
ที่เสียสละเวลาของท่านเอาความรู้
ที่มีสอนให้เรา มีที่พึ่งในตัวเรา
พวกเราก็จะไม่มีความรู้จึก แต่เป็น
เพราะว่าท่านไม่ต้องการอะไร

ท่านไม่มีอะไรต้องทำ ท่านไม่ต้อง
หา การหางานเหมือนพวกเรา
ท่านไม่ต้องหาแฟน หาครอบครัว
ท่านมีเวลาว่าง ท่านเลยเอาเวลา
ว่างนี้มาสั่งสอนพวกเราให้รู้จัก
ความสุขที่แท้จริงว่าอยู่ที่ตัวเรา
พวกเราจึงมีโอกาสได้รับรู้และ
มีโอกาที่จะสร้างที่พึ่งที่แท้จริงนี้
ให้เกิดขึ้นในตัวของเราได้

เมื่อเราได้สร้างที่พึ่งแล้ว
เราจะไม่ต้องพึ่งอะไรอีกต่อไป
เมื่อเราไม่ต้องพึ่งอะไร เราก็ไม่ต้อง
กลับมาเกิดอีกต่อไป การกลับมา
เกิดแต่ละครั้งนี้เป็น การเดินเข้า
หา กองไฟ เพราะการเกิดนี้ย่อม
มีความแก่ตามมา ย่อมมีความ
เจ็บไข้ได้ป่วยตามมา ย่อมมี
ความตายตามมา ผู้ใดเกิดแล้ว
จะหนีความแก่ ความเจ็บ ความ
ตาย ไปไม่ได้ และไม่มีใครอยาก
จะเจอความแก่ ความเจ็บ ความ
ตายกัน แต่ทำอย่างไรได้เมื่อเรา
ยังอยากได้ความสุขจากสิ่งต่างๆ

เราก็เลยต้องมาเกิดมามีร่างกาย
แล้วเราก็หาความสุขจากสิ่งต่างๆ
ด้วยร่างกายของเราอย่างที่กำลัง
ทำกันอยู่นี้ พอต่อไปร่างกาย
ของเราแก่เจ็บไข้ได้ป่วย และตาย
เราก็จะไม่สามารถหาความสุข
ต่างๆ ได้ ถ้าเรายังไม่มีที่พึ่งในตัว
ของเราเอง เราก็จะต้องเป็น
อย่างนี้ไปเรื่อยๆ ไม่มีวันจบสิ้น
ตายจากชาตินี้ไปก็ต้องกลับมา
เกิดใหม่ แล้วก็มาแก่ มาเจ็บ
มาตายใหม่ มาหาความสุขปลอม
พอให้เรามีความสุขได้เป็นครั้ง

เป็นคราวไป แต่ในที่สุดเราก็จะ
ต้องเจอกองทุกข์ของความแก่
ความเจ็บ ความตาย ด้วยกัน
ทุกคน

ดังนั้นเราจึงควรจะเชื่อ
พระพุทธเจ้าแล้วพยายามปฏิบัติ
ตามพระพุทธเจ้าให้ได้ เพราะ
ถ้าเราปฏิบัติได้ เราก็จะมีที่พึ่ง
ที่ถาวร และเราจะไม่ต้องกลับ
มาเกิด มาแก่ มาเจ็บ มาตาย
อีกต่อไป

ธรรมะในศาลา

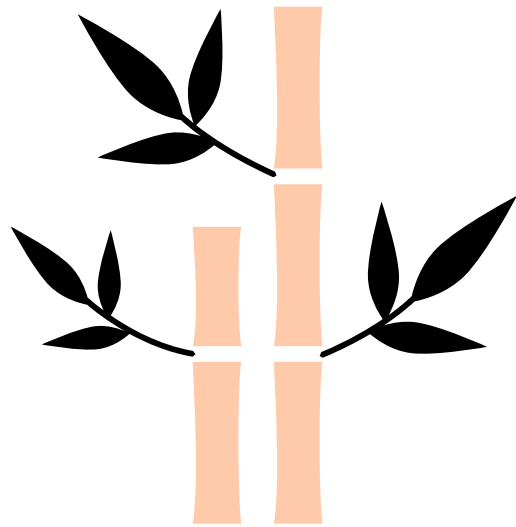
ความสุขความเจริญ

๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๘

พระพุทธเจ้ากล่าวว่า ความสุขและความเจริญ
ที่พวกเราปรารถนากันนี้เกิดจากการทำความดี
เช่น การทำบุญทำทาน การรักษาศีล การฟังเทศน์
ฟังธรรม การปฏิบัติธรรม ไม่ได้เกิดจากการขอ
จากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น การจุดธูปเทียน ๓ ดอก
แล้วก็กราบขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอให้มีความสุข
ความเจริญ อย่างนี้ไม่ใช่เป็นคำสอนของ
พระพุทธเจ้า **คำสอนของพระพุทธเจ้าไม่มี
คำว่าขอ แต่สอนให้ทำ** เพราะทำเป็นเหตุที่จะ
ทำให้เกิดผลคือความสุขความเจริญที่เรา
ปรารถนากัน ถ้าขอเป็นเหตุป่านนี้พวกเรา ก็สบาย
กันไปหมดแล้ว เป็นมหาเศรษฐีเป็นพระราชา
มหากษัตริย์เป็นประธานาธิบดีกันไปหมดแล้ว

แต่การขอนี้ไม่ได้เป็นเหตุ พวกเราเลยต้อง
เป็นอย่างที่เราเป็นกันอยู่ในขณะนี้ แต่
เราสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราให้ดีขึ้น
กว่านี้ได้ถ้าเราเชื่อคำสอนของพระพุทธเจ้า
แล้วทำตามคำสอน ดังนั้นอย่าไปขอ ขอไป
จนวันตายก็จะมีวันได้ เหมือนเด็กนักเรียน
ขอให้จบปริญญา แต่ไม่ไปโรงเรียนไม่เข้า
ห้องเรียน ไปเล่นไปเที่ยวกัน อย่างนี้ขอจน
วันตายก็ไม่มีทางที่จะได้รับปริญญา แต่ถ้าตั้งใจ
ไปโรงเรียน เข้าห้องเรียน ฟังครูฟังอาจารย์
ทำการบ้านอ่านหนังสือ เดียวก็จบปริญญา
เพราะนี่คือเหตุ เหตุเกิดจากการกระทำ ไม่ได้
เกิดจากการขอ

ดังนั้นชาวพุทธเราต้องทำความเข้าใจให้
ถูกต้องว่าถ้าเราต้องการความสุขความเจริญ
เราต้องทำ **ความสุขความเจริญของทาง
พระพุทธศาสนา**นี้อาจจะไม่ได้เป็นความสุข
ความเจริญอย่างที่เราคิดกันก็ได้ เพราะ
ว่าความสุขความเจริญของทางศาสนานี้
ท่านมุ่งไปที่ความสุขความเจริญของจิตใจ
ที่มีความสำคัญกว่าสิ่งต่างๆ ทั้งหลายใน
โลกนี้ เพราะสิ่งต่างๆ ทั้งหลายในโลกนี้เป็น
ของชั่วคราว มีวันจะต้องหมดไปต้องจากไป

แต่ใจของเรานี้เป็นของถาวร เป็นของที่อยู่กับเราไปตลอด ถ้าใจเราสุขใจเราเจริญ เราก็จะมีความสุขความเจริญไปกับเราตลอด ถ้าใจเรามีความทุกข์ มีความเสื่อมเสีย เราก็จะมีความทุกข์กับความเสื่อมเสียติดไปกับเราตลอด

ดังนั้นเราจึงต้องมาปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า มาทำบุญ มาละบาป แล้วก็มาชำระใจให้สะอาด เพราะนี่คือวิธีที่จะสร้างความสุขความเจริญให้แก่จิตใจของเราและชีวิตของเรา เราจะได้ทั้ง ๒ อย่าง คือมีความสุขความเจริญทางจิตใจแล้วเราก็จะมีความสุขความเจริญทางโลก ยศ สรรเสริญ สุข ด้วย แต่ความเจริญทางโลก ยศ สรรเสริญ สุข นี่บางทีก็อาจจะช้าบ้างเร็วบ้าง เวลาเราทำความดีแล้วเรายังไม่ได้เจริญทางโลก ยศ สรรเสริญ สุข ก็อย่าไปกังวล ขอให้เราดูผลที่เกิดขึ้น

แล้วก็คือความสุขความเจริญทางจิตใจ ถ้าเราสามารถรักษาศีลได้ สามารถทำบุญทำทานได้ ใจของเราก็ได้เป็นเทวดาแล้ว แล้วถ้าเราทำใจให้สงบนิ่งสมาธิได้ ใจของเราก็เป็นพรหมแล้ว และถ้าเราสามารถสอนใจให้เห็นอริยสัจ ๔ ให้เห็นว่าความทุกข์ของพวกเราเกิดจากความอยาก ไม่ได้เกิดจากใคร เวลาเราทุกข์ เวลาเราไม่สบายใจ ไม่ได้เป็นเพราะว่าคนนั้นคนนี้พูดอย่างนั้น หรือทำอย่างนี้ แต่เป็นเพราะว่าใจของเราไม่อยากจะให้เขาพูดอย่างนั้นนั่นเอง พอเขาพูดไม่ดี เราก็ไม่สบายใจ แต่ถ้าเราไม่มีความอยากแล้ว เวลาเขาจะพูดไม่ดีก็เป็นเรื่องของเขา เวลาเขาพูดไม่ดีเราก็จะไม่ทุกข์ใจ เราก็จะไม่มี ความไม่สบายใจ ความไม่สบายใจความทุกข์ใจของพวกเราเกิดจากความอยากของพวกเรา อยากในสิ่งที่เราบังคับควบคุมไม่ได้ อยากให้คนนั้น

เขาทำอย่างนั้น คนนี้เขาทำอย่างนี้
อยากให้สิ่งนั้นเป็นอย่างนั้นเป็น
อย่างนี้ อยากไปแล้วมันก็ทำให้
เราทุกข์ใจ ถ้าได้เราก็คือใจ แต่มัน
ไม่ได้เสมอไป บางทีก็ได้ บางที
ก็ไม่ได้ เวลาไม่ได้ก็ต้องทุกข์ใจ
ร้องไห้ร้องไห้กัน แต่ถ้าเราสามารถ
ที่จะหยุดความอยากของเรา กับ
สิ่งต่างๆ ได้ ปล่อยให้สิ่งต่างๆ
เขาเป็นไปตามเรื่องของเขา
เขาจะดีก็ปล่อยเขาไป เขาจะชั่ว
ก็ปล่อยเขาไป เราอย่าไปอยาก
ให้เขาดีอยากให้เขาชั่ว เราจะไม่
ทุกข์

ถ้าเราเข้าใจสิ่งต่างๆ ในโลกนี้
ว่าเป็นสิ่งที่เราไม่สามารถที่จะไป
ควบคุมบังคับสั่งให้เป็นอย่างนี้
ได้เสมอไป ถ้าเราเข้าใจความจริง
อันนี้ เราจะได้ไม่ไปอยากให้เขา
เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เขาเป็นเหมือน
ฝนฟ้าอากาศที่เรารู้ว่าเราไม่สามารถ
ที่จะไปสั่งให้ตกหรือไม่ตก สั่งให้
แดดออกหรือแดดไม่ออกได้

ฝนจะตกเขาก็ตก แดดจะออก
เขาก็ออก เขาไม่ได้ตกหรือเขา
ไม่ได้ออกตามคำสั่งของเรา เราจึง
ไม่ค่อยทุกข์กับเรื่องฝนฟ้าอากาศ
เพราะรู้ว่าเราไปสั่งเขาไม่ได้ แต่
เรากลับต้องมาทุกข์กับเรื่องนั้น
เรื่องนี้ คนนั้นคนนี้ เพราะเราคิด
ว่าเราสั่งเขาได้ ซึ่งบางเวลาเราก็
สั่งได้ แต่บางเวลาเราก็สั่งไม่ได้

นี่คือสิ่งที่พระพุทธเจ้าสอน
ให้พวกเราฝึกกันคือ **ปัญญา**
ให้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้
เป็นทุกข์ เพราะเราไปอยาก
ให้เขาเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้
ถ้าเราไม่อยากให้เขาเป็นอย่างนั้น
เป็นอย่างนี้ เราจะไม่ทุกข์กับเขา
เพราะเราต้องรู้ว่าเขาเป็นสิ่งที่
เราควบคุมบังคับไม่ได้ เขาเป็น
สิ่งที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงไป
ถ้าเราสอนใจให้เห็นสิ่งต่างๆ ไป
ตามความเป็นจริงได้ ใจของเรา
จะไม่ทุกข์กับอะไร ใจของเรา
จะเป็นใจของพระอรหันต์ขึ้นมา

เป็นใจของพระอรหันต์ เป็นใจ
ของพระพุทธเจ้าขึ้นมา

เราจะหยุดความอยากได้
ก็ต้องทำใจให้สงบ ถ้าทำใจให้
สงบได้ก็จะหยุดความอยากได้
เราจึงต้องมาไหว้พระสวดมนต์
มานั่งบริกรรมพุทโธๆ หยุดความ
คิดให้ได้ ถ้าหยุดความคิดได้
ความอยากก็จะหยุดไปด้วย ใจก็

สงบ ใจก็จะไม่ทุกข์กับเรื่องของ
ร่างกายไม่ว่าจะเป็นร่างกายของ
เราหรือร่างกายของใครก็ตาม
เราจะรู้ว่าเขาต้องแก่ เขาต้องเจ็บ
และเขาก็ต้องตายไป และร่างกาย
นี้ไม่ใช่ตัวเขา ตัวเขาไม่ได้อยู่
ที่ร่างกาย ตัวเขาอยู่ที่ใจที่ไม่ตาย

นี่คือเรื่องของเราที่จะเจริญ
หรือเสื่อมอยู่กับการกระทำของเรา

ธรรมะในศาลา

พระพรหมเจ้า สอนให้ทำหน้าที่ ๓ ประการ

๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๘

การฟังเทศน์ฟังธรรมเป็นจุด
เริ่มต้น เป็นการศึกษาเหตุที่จะนำมา
ซึ่งผลที่พวกเราทุกคนปรารถนา
พวกเราทุกคนปรารถนาอะไร
ก็ปรารถนาความสุข ปรารถนาความ
เจริญ ไม่มีใครอยากจะมีทุกข์
ไม่มีใครปรารถนาความเสื่อมกัน
แต่พวกเราไม่รู้ว่าความสุขและความ
เจริญที่แท้จริงนั้นอยู่ที่ไหนนั่นเอง

เราจึงเดินผิดทางหลงทาง แทนที่จะไปหาความเจริญทางจิตใจ เรากลับไปหาความสุขความเจริญทางลาภ ยศ สรรเสริญ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ซึ่งเป็นความสุขความเจริญชั่วคราว เวลาที่เราได้เราก็มีความสุข แต่เวลาที่เขาเปลี่ยนไปหรือเวลาที่เขาจากเราไปเราก็จะมีความทุกข์

นี่คือความสุขที่พวกเราหากัน แทนที่จะเป็นความสุขก็กลายเป็นความทุกข์ เป็นเหมือนเหยื่อที่ติดอยู่ปลายเบ็ด ความสุขที่พวกเราได้จากลาภ ยศ สรรเสริญนี้เหมือนกับเหยื่อที่ติดอยู่ปลายเบ็ด พอปลาที่ไม่ฉลาดไปซุบเหยื่อที่ติดอยู่ปลายเบ็ดเข้า ก็ต้องถูกตะขอเบ็ดเกี่ยวปากทันที เวลาถูกตะขอเกี่ยวปากนี้เป็นอย่างไร เจ็บหรือไม่เจ็บ ทุกข์หรือไม่ทุกข์ แล้วเวลาที่ถูกเขาลากขึ้นออกจากน้ำแล้วเอาไปยำเอาไปแกงเป็นอย่างไรบ้าง ฉันทิใด ใจของ

พวกเราก็เป็นเหมือนปลา ปลาที่ไม่ฉลาด ปลาที่ไม่รู้ว่าลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย นี่เป็นทุกข์ ไม่ใช่เป็นสุข พวกเราจึงทุกข์กันอยู่เรื่อย ๆ แล้วก็ไม่ได้ทุกข์กับเรื่องอะไร ทุกข์กับเรื่องเงินทองคือลาภนี่เอง ทุกข์กับยศคือตำแหน่งต่าง ๆ ทุกข์กับการสรรเสริญ พอเวลาไม่ได้ยินคำสรรเสริญหรือได้ยินคำตำหนิตีเดียมนักก็เกิดความทุกข์ขึ้นมา เวลาที่เราไม่ได้เสพรูป เสียง กลิ่น รส โภกฐิพพะ ที่เราอยากจะได้ก็เกิดความทุกข์ขึ้นมา บางทีรูป เสียง กลิ่น รส โภกฐิพพะ ที่เราเสพไม่อยู่กับเรา เช่น แฟนเรา สามีเรา ภรรยาเรา ลูกเรา เวลาเขาอยู่กับเรา เราก็มีความสุขกับเขา แต่พอเวลาเขาไม่อยู่กับเรา เราก็เกิดความหงา เกิดความเศร้าสร้อยหงอยหงา เกิดความว่าเหวขึ้นมา นี่คือการทุกข์ที่จะตามมาตราปใดที่พวกเรายังหาความสุขความเจริญในทางลาภ ยศ สรรเสริญ สุข อยู่

การหาลาภ ยศ สรรเสริญ
หาความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น
กาย นี่ไม่ได้เป็นทางที่จะนำไปสู่
ความสุขความเจริญอย่างแท้จริง
แต่เป็นทางที่นำไปสู่ความทุกข์
อย่างแท้จริง และไม่ใช่ว่าทุกข์
เฉพาะชาตินี้เท่านั้น หลังจากที่มี
ร่างกายนี้ตายไปแล้ว ใจนี้ไม่ได้
ตายไปกับร่างกาย ใจก็จะไป
หาร่างกายอันใหม่ ไปเกิดใหม่
แล้วก็ไปหาความทุกข์จากลาภ
ยศ สรรเสริญ สุขใหม่อีกรอบหนึ่ง
หาอย่างนี้มาแล้วไม่รู้กี่ล้านรอบ
และจะหาอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ นี่คือ
สิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงรู้ และทรงรู้
ด้วยว่าสิ่งที่ทำให้ใจนี้ได้ครอบ
ครองความสุขอย่างแท้จริง ไม่มี
ความทุกข์ตามมา ก็คือความสุข
จากการทำตามคำสอนของพระ
พุทธเจ้า ๓ ประการด้วยกัน คือ
การทำบุญ การไม่ทำบาป และ
การชำระใจให้สะอาดบริสุทธิ์

การทำบุญจะทำให้ใจเรามี
ความสุข จะทำให้เราเป็นเทวดา
รักษาศีลได้ ไม่ทำบาป จะทำให้
เราไม่ต้องไปเกิดในอบาย ไม่ต้อง
ไปทุกข์กับการเป็นสัตว์เดรัจฉาน
เป็นสัตว์นรก เป็นเปรต นี่ไม่ใช่
เป็นสิ่งที่ดี เป็นภพชาติที่น่ากลัว
อย่างมาก มีใครอยากไปเป็น
เดรัจฉานบ้าง มีใครอยากจะ
ตกนรกบ้าง แต่อยากไม่อยาก
ถ้าทำบาปเข้าแล้วก็ต้องไปทันที
เพราะนี่คือกฎแห่งกรรม จะเชื่อ
หรือไม่เชื่อ จะรู้หรือไม่รู้ ก็ต้องไป
รับผลของบาปที่ทำไว้ ถ้าทำบาป
ด้วยความไม่รู้ก็เป็นเดรัจฉาน
ถ้าทำบาปด้วยความโลภ อยากได้
มากๆ อยากรวย อยากมีอะไร
มากๆ ก็เป็นเปรต ถ้าทำบาปด้วย
ความกลัว กลัวอดอยาก กลัวจะ
ถูกทำร้าย ก็เลยไปทำบาปเพื่อ
ป้องกันตัวเอง ก็จะกลายเป็น
อสูรกายเป็นผีไป แล้วถ้าไป
ทำบาปด้วยความโกรธเกลียด

อาฆาตพยาบาท เช่น มีใครมาทำให้เราเดือดร้อน ทำให้เราเสียหาย ก็ไปจ้างมือปืนไปยิงไปฆ่าเขาอย่างนี้ ถึงแม้ไม่ได้ทำเองก็เหมือนกับทำเอง **ท่านบอกว่าบาปนี้เกิดได้ทั้งทำด้วยตนเองหรือสั่งให้ผู้อื่นทำ มีผลเท่ากัน** นี่คือการไป ๔ สถาน อบาย ๔ แห่งของผู้ที่ทำบาปด้วยเหตุผลต่างๆ กัน

ดังนั้นถ้าเราไม่อยากจะไปพบกับความทุกข์ความเสื่อมของจิตใจ อย่าไปทำบาป อย่างที่ **พระพุทธเจ้าสอนให้เราว่าดมรรกษาศีลกัน แต่การรักษาศีลเพียงวันพระวันเดี๋ยวนี้นั้นไม่พอ เพราะอีก ๖ วันไปทำบาปบาปมันมีกำลังมากกว่าการไม่ทำบาป มันก็ยังจะดึงเราไปสู่อบายได้** การที่ให้มาถือศีลในวันพระก็เป็นจุดเริ่มต้นสำหรับคนที่ไม่เคยรักษาศีล เพราะไม่รู้วาศีลมีอะไรบ้าง ต้องรักษาอย่างไร ก็ต้อง

มาหาพระ มาขอศีลจากพระ คำว่า **ขอศีล** นี้ไม่ได้ขอศีลของพระ **ศีลของพระให้ไม่ได้** ถ้าศีลของพระให้โยมได้แล้วพระก็ไม่มีศีลอะไรใหม่ ศีลของพระนี่ของใครของมัน ขอกันไม่ได้ **ที่มาขอศีลก็คือวิธีรักษาศีล** หรือมาขอวาศีลมีอะไรบ้าง ขอความรู้เพื่อที่จะได้ไปรักษาได้

อย่างวันนี้ญาติโยมก็มาขอศีล **ผู้ที่ยังไม่เคยรักษาศีลก็เอาไป ๕ ข้อก่อน ข้อที่ ๑ อย่าฆ่าสัตว์** อย่าทำร้ายชีวิตของผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือเดรัจฉาน มีบาปเหมือนกัน เพียงแต่ว่าหนักเบาแตกต่างกัน ถ้าเราไปทำร้ายชีวิตของผู้ที่มีคุณมีประโยชน์ก็เป็นบาปหนัก ถ้าเราไปทำลายชีวิตของผู้ที่ไม่มีคุณไม่มีประโยชน์ก็เป็นบาปน้อย เช่น เป็นเพชฌฆาตแล้วไปฆ่านักโทษอย่างนี้ บาปน้อยกว่าไปฆ่าพ่อฆ่าแม่ของตนเอง ฆ่าพ่อฆ่าแม่นี้เป็นบาป

หนักที่สุด แต่ถ้าไปฆ่าปลาฆ่าเปิด
ฆ่าไก่นี้บาปไม่หนักเท่ากับการ
ฆ่าพ่อฆ่าแม่ เพราะพ่อแม่มีบุญ
มีคุณกับพวกเราเป็นอย่างมาก
ส่วนเปิดไก่ปลาฆ่ามันไม่มีคุณอะไร
กับเรา นอกจากเป็นอาหารให้กับ
เราเท่านั้นเอง ผลของบาปจึงไม่
เท่ากัน **ผลของบาปก็วัดด้วยวิธี
ง่าย ๆ เราทำอะไรไว้ ต่อไปเราก็
จะถูกเขากลับมาทำอย่างนั้น**
เช่น เราฆ่าพ่อฆ่าแม่ ชาติต่อไป
เวลาเราเกิดเป็นพ่อเป็นแม่
เราก็จะถูกลูกเรานี้ฆ่าเรา เราไป
ฆ่าปู่ฆ่าปลา ตายไปเราไปเกิด
เป็นปูเป็นปลาก็จะถูกเขาจับไป
ฆ่าไปแกง นี่คือเรื่องกฎแห่งกรรม
เป็นอย่างนี้ พระพุทธเจ้าจึงทรง
สอนว่าอย่าทำบาป ถ้าไม่อยาก
จะรับผลบาปที่จะต้องเกิดขึ้น
ตามมา ข้อที่ ๑ คืออย่าฆ่าสัตว์

ข้อที่ ๒ คือ อย่าลักทรัพย์
คืออย่าไปเอาข้าวของเงินทอง
สิ่งของต่างๆ ของผู้อื่น โดยที่เขา

ไม่อนุญาต ถ้าเขาอนุญาตให้นี้
ไม่ถือว่าเป็นการลักทรัพย์ แต่ถ้า
ถือวิสาสะนี้เขายังไม่ได้บอก
แต่เราคิดว่าเขาให้เราแล้ว อย่างนี้
ก็ยังบาปอยู่ ยังผิดศีลอยู่ ถ้าเรา
ไม่แน่ใจอย่าไปเอา การลักทรัพย์
ก็แบบเดียวกัน เราลักทรัพย์ของ
คนอื่น ต่อไปคนอื่นเขาก็จะมา
ลักทรัพย์ของเรา ถ้าเราไม่อยาก
ให้คนอื่นลักทรัพย์ของเรา เราก็
อย่าไปลักทรัพย์ของคนอื่น นี่คือ
ผลที่จะตามมา

ข้อที่ ๓ คือ ไม่ให้ประพฤดิ
ผิดประเวณี ก็คือประเพณีของ
คนที่อยู่ร่วมกันเป็นสามีเป็น
ภรรยา ประเพณีของชาวพุทธเรา
คือจะร่วมหลับนอนกับสามี
หรือกับภรรยาของเราเท่านั้น
เราจะไม่ไปร่วมหลับนอนกับสามี
หรือภรรยาของคนอื่น เพราะ
ถือว่าผิดประเพณี ถ้าเราไปร่วม
หลับนอนกับสามีภรรยาของ
คนอื่น ต่อไปคนอื่นเขาก็จะมา

หลับนอนกับสามีภรรยาของเรา ถ้าเราไม่ยากให้คนอื่นมาร่วมหลับนอนกับสามีกับภรรยาของเรา เราก็คงจะไปร่วมหลับนอนกับสามีกับภรรยาของคนอื่น

ข้อที่ ๔ คือ ไม่ให้พูด
ให้พูดความจริง ถ้าพูดความจริงไม่ได้ ก็ให้หุบปากไว้เฉย ๆ เขาถามอะไรแล้วเราพูดไม่ได้ ก็ไม่ต้องพูด ไม่เสียหายไม่ผิด แต่ถ้าไปพูดปดนี้เสียหาย ดังนั้นอย่าพูดปด เพราะว่าพูดปดแล้วจะทำให้เราเป็นคนไม่มีเครดิต ไม่มีใครเขาเชื่อถือ เช่น ไปยืมเงินเขาแล้วไม่คืนอย่างนี้ เป็น ๒ กระทง ลักทรัพย์ ๑ กระทง คือเอาทรัพย์ของเขาไปโดยที่ไม่คืนเขา แล้วพูดปดอีก ๑ กระทง ทำให้เสียสัจจะ เสียเครดิต ต่อไปเวลาจะยืมเงินใคร เขาก็จะไม่ให้ยืมเงิน ต่อไปจะบอกใครเขาว่า เรื่องนั้นเรื่องนี้เป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ ก็จะไม่มีการเชื่อถือเรา

เหมือนกับเรื่องเด็กเลี้ยงแกะที่ชอบโกหกหลอกคนอื่น ก็ไปตะโกนร้องขอความช่วยเหลือว่ามีหมาป่าจะมากัดกินแกะของตน ชาวบ้านได้ยินก็รีบวิ่งมาช่วยเหลือ แต่พอมาถึงก็ไม่เห็นมีหมาป่า มีแต่เด็กเลี้ยงแกะนั่งหัวเราะเยิก ๆ สนุกสนานที่หลอกคนอื่นได้ ต่อมาเมื่อหมาป่ากัดแกะจริง ๆ ก็ตะโกนเรียกร้องขอให้คนมาช่วยเหลือ ก็ไม่มีใครมาช่วยเหลือเพราะเขาไม่เชื่อแล้วเขาไม่รู้ว่าพูดจริงหรือไม่พูดจริง ดังนั้นเราต้องพยายามรักษาสัจจะไว้ให้ได้ เพราะเป็นสิ่งสำคัญต่อการอยู่ร่วมกัน เราจะอยู่กับใครแล้วได้รับความไว้วางใจนี้อยู่ที่การมีสัจจะ คือการไม่พูดปดนี้

ข้อที่ ๕ ข้อสุดท้าย คือ ไม่ให้
เสพสุราเมาหรือสิ่งเสพติด
ต่าง ๆ ที่ทำให้ไม่มีสติคุ้มครอง
การกระทำทางกาย ทางวาจา
ทางใจ คนที่ดื่มสุราพอไม่มีสติแล้ว

พอคิดอะไรไม่ดีก็จะปล่อยออกมาทางวาจาทันที พูดไม่ดี ทำไม่ดี แล้วถ้าไปทำอะไร เช่น ขับรถ ขับรา ก็อาจจะทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นมาทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตได้ ข้อที่ ๕ นี้ความจริงท่านไม่ถือว่าเป็นบาป คือถ้าดื่มเมาแล้วก็นอนอย่างนี้ก็ไม่มีปัญหา ไม่ได้ไปทำให้เขาใครเดือดร้อน แต่ข้อนี้ที่ท่านห้ามไม่ให้ดื่มสุราเพราะพอดื่มแล้วจะไม่มีกำลังที่จะยับยั้งความคิดใฝ่ต่ำได้ จะทำให้ไปทำสิ่งที่เสียหายกับผู้อื่นและกับตนเอง แต่ถ้ายังอยากจะดื่มสุราอยู่ ก็ผูกเชือกล่ามโซ่ไว้กับเตียงแล้วก็ดื่มให้มันเมาไปเลย เมาแล้วก็นอน ถ้าจะมีโทษเกิดขึ้นก็เกิดกับตัวเราเท่านั้น โทษที่เกิดกับตัวเรามีอะไร ๑. เสียเวลา แทนที่จะเอาเวลาที่ดื่มสุรานี้ไปทำงานทำการก็จะได้ไม่ทำ เพราะตื่นเช้าขึ้นมาก็ตื่นไม่ไหว เพราะตื่นสายปวดศีรษะก็ไม่ไปทำงาน เสียเวลาเสียงาน เสียรายได้ แล้ว

๒. เสียสุขภาพดื่มสุรามากๆ จะทำให้ตับไตไส้พุงนี้พังเร็วขึ้น ถึงแก่ความตายเร็วกว่าปกติ ๓. เสียเงิน เสียทองไปซื้อสุรามาดื่ม ถ้ามองดีๆ สุรานี้มันก็ยาพิษดีๆ นี่เอง เพียงแต่ว่ามันไม่ได้ทำให้เราตายทันทีทันใด คือมันค่อยๆ ฆ่าเราทีละเล็กทีละน้อย ไปดูคนที่ เป็นโรคพิษสุราเรื้อรังดู อายุไม่ยืน แล้วก็ต้องทุกข์ทรมานกับโรคไต่ตับ ลำไส้ กระเพาะ นี่คือโทษของการดื่มสุราที่จะเกิดกับตนเอง และถ้าไม่เก็บตัวแล้วออกไปทำอะไรข้างนอก ก็จะสร้างความเสียหายให้แก่ผู้อื่น

การทำบาปทั้ง ๕ ข้อนี้ นอกจากมีโทษในปัจจุบันแล้ว ในอนาคตหลังจากที่ตายไปก็ต้องไปเกิดในอบาย ทำไมเราจึงมีแมว มีหมู มีเป็ด มีไก่ เพราะว่าพวกเหล่านี้เคยทำบาปมานั่นเอง เขาจึงต้องมาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน แล้วพวกที่เรามอง

ไม่เห็นเป็นพวกกายทิพย์ เช่น
เปรต อสุรกาย สัตว์นรก พวกนี้
ก็มีแต่ความทุกข์ มีแต่ความ
รุ่มร้อนเผาผลาญหัวใจจนกว่า
พลังของบาปจะหมดไปถึงจะ
ได้กลับมาเป็นมนุษย์ใหม่ แต่พอ
มาเป็นมนุษย์ก็มาเป็นมนุษย์
ที่อาภัพวาสนา รูปร่างหน้าตา
ไม่สวยไม่งาม สุขภาพไม่แข็งแรง
สมบูรณ์ มีโรคภัยไข้เจ็บเบียด
เบียน มีอาการไม่ครบ ๓๒ แล้วก็
มีนิสัยไม่ดีติดตัวมา เคยทำบาป
ก็จะติดนิสัยนี้มา ก็จะกลับมา
ทำบาปใหม่ พอตายไปก็ต้อง
กลับไปใช้กรรมใหม่ ก็จะวนเวียน
อยู่อย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะ
สามารถรักษาศีลได้ ถ้ารักษา
ศีลได้ เวลาตายไปก็ไม่ต้องไป
เกิดในอบาย ตายไปก็ไปเกิดเป็น
เทวดาเป็นพรหม เป็นพระอริยเจ้า
ถ้ากลับมาเกิดเป็นมนุษย์ก็จะเป็น
มนุษย์ที่มีวาสนาบารมี มีรูปร่าง
หน้าตาที่สวยงาม มีฐานะการเงิน
การทองที่ดี มีแต่สิ่งที่ดีเกิดขึ้น

ถ้ารักษาศีลได้และทำบุญได้ และ
ถ้าไม่อยากจะกลับมาเกิดก็ต้อง
มาชำระเหตุที่ทำให้ใจเราต้อง
กลับมาเกิด

เหตุที่ทำให้เราต้องกลับมา
เกิดก็คือตัณหาความอยากนี้เอง
ความอยากเที่ยวอยากดูอยากฟัง
อยากดื่มอยากรับประทานที่เรียก
ว่าความอยากในกาม อยากในรูป
เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ความ
อยากมีอยากเป็น อยากร่ำอยาก
รวย อยากเป็นใหญ่อยากเป็นโต
อยากมีหน้ามีตา อยากให้คน
เคารพนับถือ แล้วก็ความอยาก
ไม่แก่ อยากไม่เจ็บ อยากไม่ตาย
อันนี้ก็เป็นความอยากที่จะทำ
ให้ต้องกลับมาเกิดอยู่เรื่อยๆ
ถ้าอยากจะไม่กลับมาเกิดก็ต้อง
ทำลายความอยากนี้ด้วยการ
ปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิ แล้วก็
พิจารณาทางปัญญาให้เห็นว่า
สิ่งต่างๆที่เราอยากนี้มันเป็นทุกข์
เป็นเหมือนยาพิษ ถ้าเราเห็น

ยาพิษนี้เรากล้ากินหรือไม่ แต่
ถ้าเขาไม่ได้เขียนว่าเป็นยาพิษ
เขาเขียนว่าเป็นขนมน้ำตาลอย่าง
นี้เราก็จะไม่รู้ เราก็จะตักใส่กาฟง
กาแฟกินกัน พอกินเข้าไปก็ตาย
แต่ถ้าเห็นเขาเขียนป้ายไว้ว่าอันนี้
เป็นยาพิษ ไม่ใช่เป็นน้ำตาล เรา
ก็จะไม่กล้าแตะ จันได สิ่งที่เรา
อยากได้ เช่น ลาภ ยศ สรรเสริญ
สุข นี่เป็นยาพิษทั้งนั้น เป็นทุกข์
ทั้งนั้น แต่เราไม่เห็นกัน ดังนั้น
เราต้องเชื่อพระพุทธเจ้าแล้ว
พยายามมองให้เห็นว่ามันเป็น
ทุกข์อย่างไร อย่างที่พูดไว้ว่า
ทุกข์เพราะมันไม่เที่ยง เวลา
มันก็สุข เวลามันหมดไปมันจาก
เราไปเวลานั้นก็เป็นเวลาทุกข์
ทุกข์จนกระทั่งบางทีอยากจะ

กระโดดตึกตายกัน เวลาเสียของ
ที่รักไปเสียสิ่งที่รักไปก็อยู่คน
เดียวไม่ได้

นี่แหละคือคำสอนของ
พระพุทธเจ้าที่พวกเราจะต้องนำ
เอามาปฏิบัติกันให้ได้ ถ้าปฏิบัติ
ได้แล้ว ภพชาติของเรานับตั้งแต่
บัดนี้จะเป็นภพชาติที่ดีขึ้นไป
ตามลำดับ จะไม่ต้องไปเกิดใน
อบาย จะเป็นเทวดา เป็นพรหม
เป็นพระอริยเจ้าไปจนกว่าจะเป็น
พระอรหันต์ แล้วก็ไม่ต้องกลับ
มาเกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไป
ไม่ต้องกลับมาทุกข์กับเรื่องราว
ต่างๆ อย่างที่พวกเรากำลังทุกข์
กันอยู่ในปัจจุบันนี้

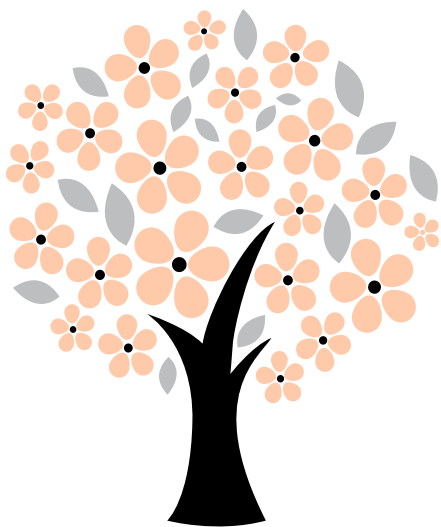

ธรรมะในศาลา

พระวาจาธรรม ๔

๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๘

วันนี้เป็นวันพระปิยมหาราช เป็นวันที่
เรามารำลึกถึงพระคุณที่พระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ผู้มีพระคุณแก่
ปวงชนชาวไทยในการพัฒนาประเทศชาติ
ให้เจริญก้าวหน้าตามความเจริญของโลก
สิ่งต่างๆ ที่พวกเรามีใช้มีกินมีอะไรกันอยู่
ส่วนหนึ่งก็เกิดจากการกระทำของพระปิย-
มหาราช ท่านจึงเป็นผู้ที่มีประชาชนเคารพ
นับถือทั้งรักและเคารพ จนได้ตั้งชื่อพระ
ฉายาว่าพระปิยมหาราช **ปิยะ** แปลว่า **ผู้นำรัก**
พระมหากษัตริย์ที่นำรักของปวงชนชาวไทย

พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า
ความน่ารักของคนไม่ได้อยู่ที่
รูปร่างหน้าตา แต่อยู่ที่คุณธรรม
ของจิตใจ ผู้ใดมีคุณธรรมที่ทำให้
เกิดความรักจากผู้อื่น ผู้นั้นจะ
เป็นผู้ที่น่ารัก ไม่จำเป็นต้องเสริม
ความงามทางร่างกายแต่อย่างใด
ไม่ต้องแต่งหน้าทาปาก ใช้เครื่อง
สำอาง ทำผมทำผมทำอะไรต่างๆ
เกี่ยวกับร่างกาย ไม่ต้องใส่เสื้อผ้า
อาภรณ์วิจิตรพิสดารสวยงาม
ถ้าไม่มีคุณธรรมความดีงามความ
น่ารักอยู่ในใจ ต่อให้แต่งดีขนาด
ไหนก็เหมือนกับจับลิงมาแต่งตัว
นั่นเอง ลิงมันมีคุณธรรมอะไรบ้าง

จับมันแต่งตัวเดี๋ยวเดียวมันก็
เดินแรงเดินกาไปตามธรรมชาติ
ของมัน คนเราก็คือเหมือนกัน
คนเราจะน่ารักน่าเคารพไม่ได้
อยู่ที่รูปร่างหน้าตา ไม่ได้อยู่ที่
เสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวมใส่ แต่อยู่ที่
คุณธรรม ๔ ประการด้วยกันที่
พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงไว้ให้
ผู้ที่อยากจะให้คนรักตนมากๆ
ให้พยายามสร้างคุณธรรม ๔
ประการนี้ขึ้นมา แล้วรับรองได้ว่า
อยู่กับใครที่ไหนจะมีแต่คนรัก
มีแต่คนชอบ

คุณธรรม ๔ ประการ คือ

๑. **จาคะ** แปลว่า เสียสละ ๒. **สัจจะ** คือ ความซื่อสัตย์ ๓. **ขันติ**
ความอดทน และ ๔. **ทมะ** แปลว่า
การอดกลั้น นี่คือนิยามสำคัญ
๔ ประการที่จะทำให้เป็นที่น่ารัก
น่าชื่นชมยินดีแก่ผู้อื่น ถ้าใคร
มีจาคะมีการเสียสละ มีสัจจะ
มีความซื่อตรง มีขันติมีความ
อดทน มีทมะมีความอดกลั้น

รับรองได้ว่าอยู่กับใครจะไม่มีใคร
รังเกียจ จะมีแต่คนรักคนชอบ
เสมอ แต่บุคคลใดที่ไม่มีจาคะ
ไม่มีสัจจะ ไม่มีทมะ จะอยู่กับใคร
จะไม่มีใครรักไม่มีใครชอบ มีแต่
คนสาปคนแช่งอยากจะทำให้ตาย
ไปเร็วๆ หายไปเร็วๆ เพราะอยู่
แล้วสร้างความวุ่นวายสร้างความ
เดือดร้อนให้แก่ผู้อื่นนั่นเอง
ดังนั้นถ้าเราอยากจะเป็นคนที่
น่ารัก คนที่ผู้อื่นยินดีต้อนรับ ยินดี
เชื่อเชิญให้อยู่ร่วมด้วย ขอให้เรา
มาสร้างคุณธรรม ๔ ประการนี้
กันเถิด

ข้อที่ ๑. **จาคะ แปลว่า การ
เสียสละ** เสียสละประโยชน์สุข
ของเราให้แก่ผู้อื่นบ้าง อย่าเอาแต่
ประโยชน์สุขใส่ตัวเพราะจะกลายเป็น
คนเห็นแก่ตัว แล้วจะไม่เป็น
คนที่มีใครชื่นชมยินดี คนเห็น
แก่ตัวกับคนที่ไม่เห็นแก่ตัว
เราชอบแบบไหน เราอยู่ร่วมกับใคร
เราก็อยากจะอยู่กับคนที่ไม่เห็น

แก่ตัว คนที่ไม่เห็นแก่ตัวก็ต้อง
รู้จักการเสียสละ ไม่ใช่เอาแต่
ประโยชน์สุขใส่ตัวเพียงอย่างเดียว
เอาใส่ได้บ้างเท่าที่จำเป็น คนเรา
ทุกคนก็ต้องมีความสุขมีประโยชน์
ก่อนอยู่แล้ว ถ้ามีมากเกินไป
จำเป็นเกินความต้องการก็ควร
ที่จะแบ่งปันให้แก่ผู้อื่น

อย่างวันนี้ญาติโยมก็มาทำ
การเสียสละด้วยการนำเอา
ข้าวของเงินทองที่มีมากเกินไป
ต้องการที่จะต้องใช้ ก็เอามา
แบ่งปันให้กับพระภิกษุสามเณร
แทนที่จะเก็บเอาไว้หวงเอาไว้
ก็นำเอามาแบ่งปันให้แก่ผู้อื่น
เพื่อให้ผู้อื่นได้มีความสุขได้มี
ความสบาย โดยความคิดที่ว่า
ทรัพย์สมบัติข้าวของเงินทอง
ต่างๆ ที่มีมากเกินไปความต้องการ
เกินความจำเป็น เก็บไว้ก็ไม่เกิด
ประโยชน์อะไร ตายไปก็เอาไป
ไม่ได้ สู้เอามาแบ่งปันเอามาทำบุญ
ทำทาน จะได้มีมิตรมีผู้ที่รักผู้ที่

ชอบเรา เพราะมิตรนี้แหละจะเป็น
ผู้ที่ปกป้องคุ้มครองเรา ถ้าเรามี
มิตรแล้ว อยู่ที่ไหนจะปลอดภัย
จะไม่มีใครคิดทำร้ายเรา แต่ถ้า
เราไม่มีมิตร มีแต่ศัตรูเพราะเรา
มีความเห็นแก่ตัว ไม่ยอมเสียสละ
เอาแต่ได้ อยู่กับใครก็ไม่มีมิตร
มีแต่ศัตรู ถึงแม้จะมีทรัพย์สินสมบัติ
ข้าวของเงินทองมากมายแต่จะ
ไม่มีความสุขจากทรัพย์สินสมบัติ
เหล่านั้น เพราะจะต้องมาคอย
วิตกกังวลกับการปกป้องรักษา
ทรัพย์สินสมบัติและชีวิตของตน
เพราะได้ไปสร้างศัตรูไว้ เวลาที่
เราอยากจะได้อะไรมาๆ เรามัก
จะไปทำให้ผู้อื่นเขาเดือดร้อน
โดยที่เราไม่รู้สึกรู้สีกตัว ไม่คิดว่าผู้อื่น
เขาจะเดือดร้อน ผู้อื่นเขาจะเจ็บ
ช้ำน้ำใจจากการกระทำของเรา

คนที่มีการเสียสละนี้ไปอยู่
ที่ไหนจะไม่มีใครรังเกียจ เช่น
ไปอยู่กับใครเห็นเขาทำอะไรก็
ไปช่วยเหลือเขา ไม่ใช้อยู่เฉยๆ

จะเอาแต่กินแต่นอนอย่างเดียว
แต่งานการไม่ยอมทำ อย่างนี้
เรียกว่าเป็นการเห็นแก่ตัว
เอาประโยชน์ใส่ตัว แต่ไม่ยอม
เสียสละเวลาของตนเพื่อที่มา
ทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น ช่วยกัน
ทำงานทำการที่จำเป็น เช่น การ
ดูแลรักษาความสะอาดต่างๆ
หรืองานการอะไรต่างๆ ที่เกิดขึ้น
ที่มีความจำเป็นที่จะต้องทำ
อย่างนี้ก็เรียกว่าเป็นการเสียสละ
เหมือนกัน ถ้าอยู่แบบมีการเสีย
สละ จะทำให้ผู้อื่นเขาไม่รังเกียจ
จะทำให้ผู้อื่นเขายินดีชอบเรา
อย่าเอาแต่ความสุขใส่ตัวมากจน
เกินไป เอาพอกอยู่ได้ก็พอ แล้วเอา
มาทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นบ้าง
จะได้มีมิตรจะได้มีความสุข

ข้อที่ ๒. **สัจจะ** แปลว่า
ความซื่อสัตย์ ซื่อตรง ไม่คด
ไม่เคี้ยว ไม่เบี้ยวไม่จีโกง ตรงไป
ตรงมา ใจกับปากตรงกัน ใจคิด
อะไรก็พูดไป แล้วก็ทำตามที่คิด

สัญญากับใครว่าจะทำอะไรก็ทำตามสัญญาไม่ผิดสัญญาไม่โกหก ไม่พูดปดไม่หลอกลวง พูดตามความเป็นจริง คนที่มีสัจจะนี้อยู่กับใครก็จะให้ความสบายใจแก่คนที่อยู่ด้วย เพราะเขาไม่ต้องมาวิตกกังวลว่ากำลังถูกหลอก กำลังถูกลอกคอบหรือเปล่าด้วย วาจาอันแสนหวาน ด้วยเจตนาที่โหดร้ายทารุณมุ่งเพื่อที่จะเอาทรัพย์สินเอาสมบัติของผู้อื่นโดยไม่ได้ทำอะไรให้กับผู้อื่นเป็นสิ่งที่ตอบแทน นี่คือนิยามของ คนไม่มีสัจจะ ไม่มีความซื่อสัตย์ เป็นคนปลิ้นปล้อนโกหกหลอกลวง พูดเพื่อจะหลอกให้ผู้อื่นตายใจ แล้วจะได้เอาประโยชน์จากเขาไปนั่นเอง

ฉะนั้น ผู้ใดไม่มีสัจจะ ไม่มีความซื่อสัตย์ จะไม่เป็นที่นับหน้าถือตา จะไม่เป็นที่น่านำรักน้าชอบของผู้อื่น แต่ผู้ที่มีสัจจะนี้จะเป็นผู้ที่มีคนรักมีคนชอบ เพราะอยู่

ร่วมกันแล้วมีความรู้สึกสบายใจปลอดภัย ไม่ต้องมาหวาดระแวงว่าเขาจะมาทำร้ายเราหรือเปล่า

ดังนั้น ขอให้เรามีความซื่อสัตย์ วิชาลูกเสือเขาสอนไว้ตั้งแต่เด็กๆ ว่า ให้เสียชีพดีกว่าเสียสัตย์ ชีพนี้ไม่ช้าก็เร็วก็ต้องเสีย ชีวิตของคนเราทุกคนเกิดมาแล้วก็ต้องตายไป แต่การเสียชีวิตไปโดยที่ไม่ได้เสียสัจจะนี้จะทำให้เราไม่ได้เสียคุณงามความดีที่เป็นสิ่ง จะเสริมสร้างชีวิตจิตใจของเรา ให้มีความร่มเย็นเป็นสุข แต่ถ้าเราเสียสัจจะเพื่อรักษาชีวิต เราจะเสียสิ่งที่มีคุณค่าในตัวของเรา จะทำให้เราเป็นคนที่ไม่มีความเคารพนับถือ ไม่มีใครเขาเชื่อถือ จะอยู่กับใครจะทำอะไรกับใครนี้จะยากเพราะไม่มีใครอยากจะให้อยู่ด้วย ไม่อยากจะให้ทำอะไรด้วย ดังนั้นอย่าไปเสียตายชีวิต เพราะชีวิตนี้ไม่ช้าก็เร็วก็ต้องเสียอยู่ดี ให้เสียตายสัจจะความ

เชื่อสัตย์ดีกว่า เพราะถ้ามีสัจจะ
แล้วจะมีความสุขตามมา

ข้อที่ ๓. **ขันติ** แปลว่า ความ
อดทน ชีวิตของเราก็ต้องมีทั้งสุข
มีทั้งทุกข์ เวลามีความสุขนั้นไม่มี
ปัญหา แต่เวลาที่มีความทุกข์นี้
ถ้าเราไม่มีขันติ เราจะไม่สามารถ
รักษาสัจจะไม่สามารถเสียสละได้
ความเห็นแก่ตัว ความคดโกง
อะไรต่างๆ จะเข้ามาทันทีเพื่อที่
จะทำให้ความทุกข์ยากลำบาก
ต่างๆ ผ่านไป แต่ถ้ามีขันติจะ
ไม่ยอมเสียสัจจะ จะไม่ยอมเสีย
จาคะ จะยอมอดทนอยู่กับความ
ทุกข์ยากลำบากไป ไม่ช้าก็เร็ว
มันก็ผ่านไป เพราะไม่มีอะไรที่จะ
เที่ยงแท้ถาวรไม่ว่าจะเป็นความสุข
หรือความทุกข์ก็ตาม แต่สิ่งที่
เที่ยงแท้ถาวรก็คือคุณธรรมที่
อยู่กับใจของเราแน่แหละ ถ้าเรา
รักษามันไว้ มันก็จะอยู่กับเราไป
ตลอด ถ้าเราสามารถรักษาสัจจะ
รักษาจาคะได้ สัจจะกับจาคะนี้
ก็จะอยู่คู่กับเราไปไม่ว่าเราจะเป็น

จะตาย ไม่ว่าเราจะสุขเราจะทุกข์
แล้วเมื่อเรามีคุณธรรมที่ดีงามนี้
เราจะอยู่อย่างมีความสุข เราจะ
อยู่ท่ามกลางมิตรทั้งหลาย เราจะ
ไม่มีศัตรู ไม่มีใครที่จะมาคิด
ทำร้ายเรา นี่คือขันติที่ต้อง
พยายามสร้างขึ้นให้ได้ เพราะ
ขันตินี้จะทำให้เราสามารถรักษา
คุณธรรมความดีงามต่างๆ ไว้ได้

ข้อที่ ๔. **ทมะ** แปลว่า ความ
อดกลั้น ก็คือความอดกลั้น
อารมณ์ต่างๆ ที่มีอยู่ภายใน
ใจของเรา เวลาเราเกิดอารมณ์
ไม่ดีขึ้นมาถ้าเราไม่มีความอดกลั้น
มันก็จะระบายออกมาทางวาจา
ทางกาย จะพูดจะทำอะไรก็จะ
เสียหาย แล้วก็สร้าง ความ
เสียหายให้แก่ผู้อื่น ทำให้เรา
กลายเป็นคนน่าเกลียดน่าชังไป
แทนที่จะเป็นคนน่ารัก ถ้าเราเป็น
คนมีความอดกลั้น เราไม่ระบาย
ความโลภ ความโกรธ ความหลง
ไม่ระบายความเกลียดความชัง
ความอาฆาตพยาบาทออกมา

เราก็จะรักษาความสวยงามของ
จิตใจเราได้

นี่แหละคือสิ่งที่พระพุทธเจ้า
ทรงสอนให้พวกเรามาเสริม
ความงามกันด้วยคุณธรรมทั้ง ๔
ประการ อย่าเสริมความงามที่
ร่างกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวยงาม
สดดงามวิจิตรพิสดาร ด้วยการ
ทำเฝ้าทำผม ด้วยการแต่งหน้า
ทาปาก อันนี้เวลาเจอกันก็จะเห็น
ว่าสวย แต่พอเวลาเห็นพฤติกรรม
แล้วก็จะไม่มีใครชื่นชมยินดี
ถ้าไม่มีจาคะ มีแต่ความเห็นแก่ตัว
ถ้าไม่มีสัจจะ ไม่มีความซื่อสัตย์
มีแต่ความโกหกหลอกลวง ไม่มี
ขันติ ความอดทน ไม่มีทมะ
ความอดกลั้น ถึงแม้จะมีรูปร่าง
หน้าตาสวยงามหรือมีเสื้อผ้า
อาภรณ์สวยงามไว้สวมใส่ ก็
จะไม่เป็นที่น่าชื่นชมยินดีของผู้ที่
ได้รู้จักมักคุ้นเลย

นี่แหละคือความสวยงาม
ที่แท้จริงและความสวยงามที่
ไม่แท้จริง ความสวยงามไม่แท้จริง
ก็คือการเสริมสวยทางร่างกาย
สวยยังงั้นต่อไปร่างกายมันก็
ต้องแก่ มันก็ต้องเจ็บ มันก็ตายไป
หนังก็ต้องเหี่ยว ผมก็ต้องหงอก
ผมก็ต้องร่วงไป เสริมยังงั้นก็เสริม
ไม่ได้ แต่ความงามทางจิตใจนี้
ไม่เสื่อมไปกับความแก่ ความเจ็บ
ความตาย ยังอยู่กับใจเหมือนเดิม
จะแก่ขนาดไหน รูปร่างหน้าตา
ไม่น่าดูไม่น่าชมขนาดไหนก็ยัง
สวยงามเพราะมีจาคะ มีสัจจะ
มีขันติ และมีทมะ คุณธรรม
เหล่านี้ไม่เสื่อมไปจากชีวิตจิตใจ
ของเรา ถ้าเรารักษาได้แล้วมัน
จะอยู่กับเราไปตลอด เหมือน
พระพุทธเจ้าที่ทรงเป็นที่รักที่
เคารพของพวกเรา เพราะท่าน
มีจาคะ ท่านมีสัจจะ ท่านมีขันติ
ท่านมีทมะ พวกเราจึงกราบไหว้
พระพุทธเจ้าได้อย่างสนิทใจ

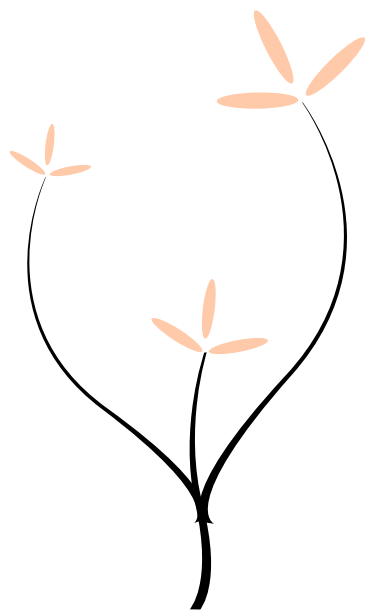

ธรรมะในศาลา

พรหมวิหาร ๔

๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๘

จิตใจของพวกเราเนี่ยตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม คิดดีก็มีความสุข คิดไม่ดีก็จะมีความทุกข์ ดังนั้น เราต้องสร้างคุณธรรมที่เป็นสิ่งจะผลักดันให้เราคิดดี ทำดี พูดดี ให้เราไม่คิดร้าย ทำร้าย พูดร้าย นี่ก็คือสิ่งที่พระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสรู้ มี ๒ อย่างที่จะผลักดันจิตใจของเราให้ไปในทางที่ดีและไปในทางที่ไม่ดี **สิ่งที่จะผลักดันจิตใจของเราไปในทางที่ดีก็คือ ความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา** ส่วนสิ่งที่จะผลักดันให้เราไปในทางที่ไม่ดีก็คือ **ความโลภ ความโกรธ ความหลง** เราจึงต้องมาสร้างสิ่งที่ดีที่งามและมาละสิ่งที่ไม่ดีไม่งามเพื่อจิตใจของเราจะได้ไปสู่ทางของความสุขและความเจริญ

ข้อที่ ๑ **ความเมตตา** คืออะไร ก็คือไมตรีจิต มีความปรารถนาดี มองทุกคนเป็นมิตร ไม่ได้เป็นศัตรู มองว่าเป็นเพื่อน เกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน เหมือนผู้เดินทางบนเครื่องบิน ถ้าตกก็ตกด้วยกัน ถ้าไปถึงจุดหมายปลายทางก็ไปถึงจุดหมายปลายทางด้วยกัน เราควรที่จะรักสามัคคีกัน เราไม่ควรที่จะโกรธเกลียดกันทะเลาะวิวาทกัน เพราะการโกรธเกลียดทะเลาะวิวาทจะมีแต่ทำให้ใจของเราทุกข์ใจของเราไม่สบาย แต่ถ้าเรามีความรัก มีความปรารถนาดี มีความสามัคคี ชีวิตของเราก็จะมีความสุข เป็นสุข พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้พุทธศาสนิกชน หัดเจริญเมตตา

การเจริญเมตตา มี ๒ ลักษณะ ลักษณะแบบทำการบ้าน และลักษณะแบบเข้าห้องสอบ การทำการบ้านก็เหมือนกับเราเรียน

หนังสือกลับมา อาจารย์ก็มีการบ้านมาให้เราทำเป็นแบบฝึกหัดไว้ เพราะเวลาสอบเขาก็จะเอาแบบฝึกหัดมาสอบเราอีกทีหนึ่ง ถ้าทำการบ้านเราก็จะรู้วิธีทำข้อสอบ เวลาสอบก็จะสอบผ่าน สอบไม่ตก การทำเมตตาแบบทำการบ้านก็คือเวลาเราอยู่ลำพัง เราไม่ได้พบปะกับใคร เราก็สอนใจอย่างที่ทำให้สวดว่า **สัพเพ สัตตา อเวรา โหนตุ** แปลว่า **ขอให้เราอย่ามีเวรมีกรรมกับสรรพสัตว์ทั้งหลาย** ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ เทวดา หรือเดรัจฉาน ขอให้เราอย่าจองเวรจองกรรม ขอให้เราให้อภัยกัน เพราะเวลาอยู่ร่วมกันก็เหมือนลื่นกับพื้นที่มีโอกาสจะขบกันบ้าง เป็นธรรมดา เวลาขบกันก็อย่าโกรธ อย่าอาฆาตพยาบาท ถ้าไปกัดกันขบกันต่อ มันก็จะยิ่งเจ็บใหญ่ เวลาใครเขาพูดอะไรไม่ดี ทำอะไรไม่ดี ทำให้เรามีความเสียหายเดือดร้อนก็คิดเสียว่า

เป็นเหมือนลื่นกับพื้นที่ต้องอยู่
ร่วมกัน ถ้าเราอาฆาตพยาบาท
จองเวรจองกรรม เราก็จะไปคิดร้าย
พูดร้ายทำร้ายกับเขา แล้วก็จะ
ทำให้เขาคิดร้ายพูดร้ายทำร้ายเรา
กลับมา ก็จะมีแต่เรื่องการต่อสู้
ทำลายกัน ใจของทั้งสองฝ่าย
ก็จะร้อนเป็นไฟ แต่ถ้าเราเป็น
ฝ่ายที่หยุด ยอมคิดเสียว่าเป็น
เรื่องธรรมชาติเรื่องธรรมดาที่คน
อยู่ร่วมกันย่อมมีความคิดความ
เห็นที่ไม่ตรงกัน และมีคนที่
ชอบและไม่ชอบเราเป็นธรรมดา
ถ้าเราเจอคนที่เขาไม่ชอบเรา
เขาก็มักจะพูดหรือทำในสิ่งที่
ไม่ดีกับเรา ถ้าเรามีความเมตตา
เราจะไม่รู้สึกเดือดร้อน เราคิด
เสียว่าให้อภัยเขา ปล่อยเขาไป
เป็นเรื่องของเขา เราห้ามเขาไม่ได้
แต่เราสามารถควบคุมการพูด
การกระทำของเราได้ ถ้าเรา
ควบคุมใจของเราไม่ให้ไปโกรธ
ไปเกลียด ไปอาฆาตพยาบาท
ใจของเราก็จะสงบมีความสุข

ทั้งๆ ที่ถูกเขาพูดไม่ดีทำไม่ได้
กับเรา แต่ถ้าเราควบคุมใจไม่ได้
แผ่เมตตาไม่ได้ ให้อภัยไม่ได้
ใจของเราก็จะร้อนเป็นไฟเป็นไฟ
ขึ้นมา ไฟนี้แหละที่จะเป็นไฟนรก
ต่อไปถ้าเราไม่กำจัดมัน ถ้าเรา
ปล่อยให้มีมันระบายออกมาด้วย
การกระทำด้วยการพูด มันก็จะ
กลายเป็นไฟนรกต่อไป เช่น การ
ที่เราไปพูดแล้วก็ไปทำร้ายเขา
ถึงกับทำให้เขาเสียชีวิต พอไป
ฆ่าเขาแล้วเราก็ต้องไปตกนรก
แต่ถ้าเราให้อภัย คิดเสียว่าเป็น
การทำบุญ เป็นการอภัยทาน

พระพุทธเจ้าสอนบอกว่าการ
ทำทานนี้มีอยู่ ๔ ชนิดด้วยกัน
วัตถุทาน ก็คือสิ่งที่ญาติโยม
มาทำกันในวันนี้ คือเอากับข้าว
กับปลา อาหารของคาวของ
หวานต่างๆ มาถวายพระ อย่างนี้
เรียกว่าเป็นวัตถุทาน ถ้าญาติโยม
มีวิชาความรู้แล้วเอาไปสอน
ผู้อื่นโดยไม่คิดสตางค์ เช่น เป็น

คิวเตอร์เป็นอะไรให้กับเด็กนี้
โดยไม่คิดเงินคิดทอง ก็เรียกว่า
วิทยาทาน ถ้าญาติโยมมีธรรมะ
หรือมีหนังสือธรรมะ ญาติโยม
เอาไปแจกจ่ายให้แก่ผู้อื่น ก็เรียก
ว่า **ธรรมทาน** และ**อภัยทาน** คือ
เวลาที่ใครเขามาทำให้เราเดือดร้อน
เสียหาย เราก็ให้อภัยเขา เราก็จะ
ได้บุญเพราะเราให้อภัย ใจของ
เราจะไม่ร้อน ใจของเราจะเย็น
มีความสุข ตายไปก็ไปสู่สุคติ
แต่ถ้าให้อภัยไม่ได้ ใจเราร้อน
เราก็จะไปพุดร้าย ทำร้ายเขา
ตายไปเราก็ต้องไปอบาย

นี่คือเรื่องของการแผ่เมตตา
ตอนต้นต้องหัดซ่อมไว้ก่อน
ซ่อมแผ่อยู่เรื่อยๆ ว่าเราจะต้อง
ให้อภัยให้ได้ เพราะ**การให้อภัย**
เป็นประโยชน์กับเรา ไม่ได้เป็น
ประโยชน์กับผู้ที่เราให้อภัย
ผู้ที่ได้รับประโยชน์จริงๆ ก็คือ
ใจเรา เราได้ดับความโกรธเกลียด
ความเคียดแค้นอาฆาตพยาบาท

ที่จะทำให้เราต้องไปทำสิ่งที่ไม่ดี
สิ่งที่เสียหายกับตัวเราต่อไป
แต่ถ้าเราให้อภัยได้ ใจของเรา
ก็จะเย็นจะสบาย นี่ต้องซ่อม
คิดอยู่เรื่อยๆ นึกถึงเหตุการณ์
ต่างๆ เวลาเจอคนนั้นคนนี้
ต้องคิดว่า เอาละ เดี่ยวต้องด่า
เราละ เดี่ยวต้องทำอะไรที่เรา
ไม่ชอบหรือเสียหายแล้ว เราต้อง
ให้อภัยละ ถ้าเราเตรียมตัวไว้ก่อน
เวลาเจอเหตุการณ์จริง เราจะ
ทำใจได้เพราะเราซ่อมไว้ก่อน
แต่ถ้าเราไม่ซ่อมไว้ก่อน พอเรา
ไปเจอเหตุการณ์ก็เหมือนกับ
ไม่ได้ตั้งหลัก พอไม่ได้ตั้งหลัก
สัญชาตญาณของเราก็มักจะ
ตอบโต้ทันที จะโกรธจะเกลียด
ขึ้นมาทันที ดังนั้นขอให้เรา
พยายามฝึกซ่อมการให้อภัย
ซึ่งเป็นการแผ่เมตตาอย่างหนึ่ง

การแผ่เมตตาอีกอย่างก็คือ
การให้ความสุขแก่ผู้อื่น มีความ
ปรารถนาดี เจอใครก็ยิ้มให้เขา

หักทลายเขามีข้าวของที่จะแบ่งปัน แจกกันได้ก็เอามาแจกจ่ายกัน อย่างปีใหม่ เราก็ต์ส่ง ส.ค.ส. คำว่า

ส.ค.ส. แปลว่า ส่งความสุข

ส่งความสุขก็คือการแผ่เมตตา เราไม่ต้องรอวันขึ้นปีใหม่แล้ว ค่อยมาส่ง ส.ค.ส. กัน เราควร จะส่ง ส.ค.ส. กันทุกวัน ขอให้ ถือว่าทุกวันเป็นวันขึ้นปีใหม่ วันขึ้นปีที่ ๒๔ ตุลาคม ก็เป็น วันขึ้นปีใหม่ เราก็ต์ส่ง ส.ค.ส. กัน เราก็ต์สมมุติว่าทุกวันเป็นวันขึ้น ปีใหม่ไปก็แล้วกัน พวกเราจะได้ ส่ง ส.ค.ส. ให้กับคนนั้นให้กับคนนี้ แล้วเวลาเราส่ง ส.ค.ส. เราจะ รู้สึกมีความสุขใจ เพราะการให้ ความสุขแก่ผู้อื่นมันจะนำความสุข กลับมาสู่ตัวของเรา ดังนั้นขอให้ เราพยายามหัดแผ่เมตตาอยู่เรื่อยๆ ส่ง ส.ค.ส. ให้กันอยู่เรื่อยๆ **อย่าส่ง**

ส.ค.ท. ให้กันอยู่เรื่อยๆ ส.ค.ท. คือการส่งความทุกข์ให้แก่กัน ด้วยการโกรธเกลียดอาฆาต พยาบาทเคียดแค้น เราต้องส่ง

ส.ค.ส. ก็ต้องให้อภัย ต้องแบ่ง ความสุขที่เรามีอยู่ให้แก่ผู้อื่น แล้วเราจะมีความสุข

อานิสงส์ของผู้ที่แผ่เมตตา

นี้มีหลายประการด้วยกัน เช่น จะเป็นเป็นที่รักทั้งของมนุษย์ และเทวดาทั้งหลาย จะไม่มีใคร โกรธใครเกลียดเรา จะไม่มีใคร คิดทำร้ายเราด้วยศาสตราวุธ ก็ดีด้วยอาวุธต่างๆ ก็ดี แล้ว เวลาตื่นก็มีความสุข เวลาหลับ ก็มีความสุข เวลานอนหลับ ก็ไม่ฝันร้าย และเวลาตายไปก็ ไปสู่สุคติได้ไปเป็นเทพได้เป็น พรหมได้เป็นพระอริยเจ้า นี่คือ ประโยชน์ของการแผ่เมตตาที่เรา จะได้ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้ชาว พุทธเราเจริญเมตตาอยู่เรื่อยๆ

ข้อที่ ๒ ท่านทรงสอน ให้เรามีความ **กรุณา** คือให้มีความสงสารผู้อื่น สงสารผู้ที่ เขาต้องกว่าเรา ผู้ที่เขาทุกข์ยาก

ลำบากกว่าเรา เวลาเห็นใครที่เขาทุกข์เดือดร้อน เราพอมีอะไรที่จะช่วยเหลือเขาได้ก็ควรช่วยเขา เช่น เห็นขอทาน ก็ให้สตางค์เขาไปซื้อข้าวกินบ้าง อย่าไปคิดว่าเขามาแกล้งเป็นขอทาน ไม่มีใครอยากจะแกล้งเป็นขอทานหรอก แต่มันไม่มีทางไปก็เลยต้องมาเป็นขอทาน อย่างเราทำงานทำการหาเงินได้มากกว่าการนั่งเป็นขอทานอีก เราก็เลยไม่ต้องมานั่งแกล้งเป็นขอทานกัน แต่เขาไม่มีทางไป เขาก็เลยต้องมาแกล้งเป็นขอทาน เราก็ให้เขาไปเล็กๆ น้อยๆ เราไม่เดือดร้อนตรงไหน คิดเสียว่าเป็นการทำบุญ ทำทานไปก็แล้วกัน อย่าไปจ้องผิด อย่าไปคิดว่าเขามาแกล้งเป็นขอทานอะไรต่างๆ เหล่านี้ มันจะทำให้ใจเราแคบ ใจไม่กว้าง เราต้องคิดว่าถ้าเมื่อเราเป็นเขา เราจะรู้สึกอย่างไร ทุกคนเกิดมานี้ไม่แน่นอน บุญกรรมมีด้วยกันทุกคน ถ้าเวลากรรมมันส่งผล

ขึ้นมาอาจจะหมดเนื้อหมดตัว สิ้นเนื้อประดาตัวก็ได้ อาจจะต้องไปพึ่งผู้อื่น ขอร้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นได้เหมือนกัน ดังนั้น**ถ้าผู้อื่นเขาเดือดร้อน เขามาขอพึ่งขอความช่วยเหลือ ก็ให้ไปตามความเหมาะสม ตามเหตุตามผลเท่าที่เรารู้จัก** ถ้าเรากลัวเขาจะมาหลอกเราก็ออย่าไปให้มาก ถ้าเขาเดือดร้อนอะไรก็ให้เขาไปในสิ่งที่เขาเดือดร้อน ไม่มีข้าวก็ไปซื้อข้าวสารให้เขา ไม่มีเสื้อผ้าก็หาเสื้อผ้าที่เราพอจะให้เขาได้ให้เขาไป แต่ไม่ควรให้เงินทอง นอกจากเรารู้แน่นอนว่าเขาจะเอาเงินทองนี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับเขาจริงๆ ถึงจะให้ไป เพราะคนบางคนนี้ชอบโกหก หลอกหลวง แล้วก็มาสร้างเรื่องเศร้าโศกเสียใจให้ฟังแล้วก็ขอเงินขอทองไป

นี่คือความกรุณาที่เราควรจะมีต่อเพื่อนมนุษย์และสัตว์

ทั้งหลายเพราะพวกเราเป็นเพื่อน
ร่วมทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน
เพื่อนร่วมบุญร่วมกรรมด้วยกัน
สักวันหนึ่งเราอาจจะต้องไปเกิด
เป็นเศรษฐีบ้างก็ได้ อาจจะ
ตกต่ำสิ้นเนื้อประดาตัวไปก็ได้
อาจจะพิกลพิการอาการไม่ครบ ๓๒
ไปเกิดในครอบครัวที่ยากจนก็ได้
ดังนั้นเวลาที่เราเห็นคนที่เขา
ด้อยกว่าเรา เดือดร้อน ลำบาก
ถ้าเรามีอะไรพอจะช่วยเขาได้
ขอให้ช่วยเขาไป แล้วจะทำให้เรา
มีความสุข แล้วจะทำให้เรามีมิตร
จะไม่มีศัตรู วันข้างหน้าเราอาจจะ
ต้องสลับพลัดเปลี่ยนกัน เขาอาจ
จะรวยขึ้นมาแล้วเราอาจจะจนลง
ไปก็ได้ ถ้าเราเคยช่วยเหลือเขา
เขาจะจำได้ และถ้าเขาช่วยเหลือ
เราได้ เขาก็ยินดีที่จะช่วยเหลือเรา
แต่**เป้าหมายของการช่วยเหลือ**
ผู้อื่นที่แท้จริงก็คือหัวใจเรา
มีความสุขนั่นเอง ส่วนเขาจะ
ช่วยเหลือตอบแทนบุญคุณเรา
หรือไม่นี้ เราอย่าไปหวัง เขาอาจ

จะทำให้เราผิดหวังก็ได้ เพราะ
บางคนเขาก็ไม่มีความกตัญญู
กตเวที เขาไม่มีความสำนึกในบุญ
คุณของผู้อื่น แต่เราช่วยเพราะ
เราไม่ต้องการจะรับสิ่งตอบแทน
จากเขา **เราช่วยเพราะเราอยาก**
จะพัฒนาจิตใจของเราให้สูงขึ้น
ให้เป็นเทพ ให้เป็นพรหม ให้มี
ความสุขด้วยการช่วยเหลือ
โดยไม่หวังผลตอบแทน ถ้าเรา
หวังผลตอบแทนเราก็อาจจะ
ผิดหวังและอาจจะเสียใจได้
แต่ถ้าเราไม่หวังผลตอบแทน
เราจะมีความสุข นี่คือเรื่องของ
ความกรุณาที่พระพุทธเจ้าทรง
สอนให้พวกเราพยายามทำกันอยู่
เรื่อย ๆ เปิดใจให้กว้าง อย่าเป็น
คนใจแคบ อย่าเป็นคนไร้ความ
กรุณา แล้วชีวิตของเราจะมี
ความสุข

ข้อที่ ๓ ทรงสอนให้เรา**มี**
มูทิตา คือให้เรา**มีความชื่นชม**
ยินดีกับความสุภาพความเจริญ

ของผู้อื่นเวลาที่ผู้อื่นได้รับความสุขความเจริญ เช่น ได้รับตำแหน่ง ได้เลื่อนขั้นได้เลื่อนอะไร หรือได้เรียนจบปริญญา ได้ทำอะไรที่สำเร็จ ได้แต่งงานกับคนที่เขารัก ถึงแม้ว่าคนที่เขารักอาจจะเป็นแฟนของเรามาก่อน ถ้าเราเป็นคนที่มีจิตใจสูง เราก็คงแสดงมุทิตาจิตไปให้กับเขาให้เขามีความสุข เพราะถ้าเราให้ความสุขกับเขา เขาก็จะมีความสุข ถ้าเราไม่ให้ความสุขกับเขา เขาก็จะไม่มีความสุข เช่น ถ้าใครได้ดีดิบได้ดี แล้วเราเกิดความอิจฉาริษยา ไม่อยากให้เขาได้ดีดิบได้ดี ใจของเราก็จะไม่มีความสุข ยิ่งเห็นเขาได้ดีเท่าไร เขาก็จะยิ่งมีความสุขทุกข์มากเท่านั้น เพราะเราไม่มีความมุทิตานั่นเอง ดังนั้นขอให้เราฝึกมุทิตา ให้เราคิดว่าความดีความชอบของแต่ละคนนี้นั้นมันเกิดจากการกระทำของเขา เขาทำดีเขาขอม

ได้ดี ชำหรือเร็วเท่านั้นเอง อาจจะ
เป็นผลของการทำความดีในอดีต
ชาติก็ได้ มันไม่ได้หมายความว่า
เราทำดีในวันนี้แล้วพรุ่งนี้เราจะ
ได้รับผลตอบแทนทันที มันอาจ
จะข้ามภพข้ามชาติไปก็ได้
ดังนั้น**เวลาเขาได้ดีดิบได้ดี เขามี**
ความสุขความเจริญ อย่าไป
อิจฉาริษยาให้เสียเวลาเปล่าๆ
เพราะยังไงๆ สิ่งไหนที่จะเป็น
ของเขา เขาก็จะได้รับอยู่ดี ดังที่
พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า **สัตว์**
ทั้งหลายมีกรรมเป็นของๆ ตน
จะทำความอันใดไว้ ดีหรือชั่ว
ก็จะต้องเป็นผู้รับผลของ
กรรมนั้น ไม่มีใครจะมาลบล้าง
มาขัดขวางได้ ถ้าเขาทำความดี
เขาก็จะต้องได้ดีดิบได้ดี ต่อให้
เราไปพยายามหาวิธีเลื่อยขา
แก้อีเขไปทำอะไรต่างๆ อย่าง
เทวทัตที่พยายามทำกับพระ
พุทธเจ้า ทำอย่างไรก็ไม่สำเร็จ
เพราะเรื่องของบุญของกรรมนี้
ไม่มีใครที่จะไปห้ามไปขวางได้

ดังนั้นใครเขาได้ดิบได้ดีก็แสดง
ความชื่นชมยินดีไป เราจะมี
ความสุขมีความสบายใจ จะมี
มิตรแทนที่จะมีศัตรูต่อไปเราอาจ
จะต้องพึ่งพาอาศัยเขาก็ได้ นี่คือ
เรื่องของมูทิตาจิต

ข้อที่ ๔ เรื่องของ**อุเบกขา**
คือให้เราหดหัวใจเฉยๆ บ้าง
ถ้าเราอยู่ในเหตุการณ์ที่ไม่
สามารถจะช่วยใครได้ เช่น
เจอใครเขาตกทุกข์ได้ลำบาก
เดือดร้อนแล้วมันอยู่เหนือวิสัย
ของเราที่จะช่วยเขาได้ เช่น เป็น
โรคภัยไข้เจ็บที่รักษาไม่หาย
จะต้องตายภายในระยะอันใกล้นี้
ถึงแม้เราจะรักเขาชอบเขา อยาก
ให้เขาหาย แต่เราก็ไม่สามารถ

จะไปยับยั้งเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น
กับเขาได้ อันนี้ก็แบบเดียวกับ
กฎแห่งกรรมเหมือนกัน คนเรา
ทำดีก็ได้ดี ทำไม่ดีก็ได้ไม่ดี
เวลาที่เขาได้สิ่งที่ไม่ดี เราก็ไม่
สามารถที่จะไปห้ามไปช่วยเขาได้
ถ้าเราไปวุ่นวายไปทุกข์ใจ อยาก
จะให้เขาหลุดพ้นจากความทุกข์
ความเดือดร้อน เราก็จะทุกข์
ไปเปล่าๆ เพราะเราไม่สามารถ
จะไปแก้กรรมของเขาได้ เราก็
ต้องทำใจ **การทำใจนี้เรียกว่า**
อุเบกขา ทำใจปล่อยวางให้คิด
ว่าสัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็น
ของๆ ตน ถ้าเรามีอุเบกขา
เราก็จะอยู่ในโลกนี้ได้อย่าง
สบาย เพราะในโลกนี้มีทั้งผู้ที่
มีความสุขและผู้ที่มีความทุกข์

เราไม่สามารถจะไปทำให้ทุกคน
มีแต่ความสุขได้ เพราะทุกคน
เป็นคนทำตัวของเขาเอง ถ้าเขา
ทำตัวดี เขาก็มีความสุข ถ้าเขา
ทำตัวไม่ดี เขาก็จะมีความสุข
แต่ถ้าเขาทำตามทีพระพุทธรเจ้า
ทรงสอนคือให้เขามีเมตตา กรุณา
มูทิตา อุเบกขา เขาก็จะมีความสุข
ไม่ว่าเขาจะรวยหรือจะจนมัน
ไม่สำคัญ เพราะคุณธรรมทั้ง ๔
ประการนี้ไม่ต้องใช้เงินซื้อ เป็นสิ่ง
ที่เราสามารถสร้างขึ้นได้ด้วย
ตนเอง

มีคำพูดว่า บุญนี้ซื้อไม่ได้
ความดีนี้ซื้อไม่ได้ ต้องทำ
กันเอง ถ้าอยากจะมีความสุข

ขอให้เรามาเจริญคุณธรรม
ทั้ง ๔ ประการนี้เถิด คือให้มี

เมตตา กรุณา มูทิตา อุเบกขา

แล้วเราจะคิดดี ทำดี พูดดี เราจะ
ไม่คิดร้าย พูดร้าย ทำร้ายใคร
เมื่อเราไม่คิดร้าย ทำร้าย พูดร้าย
ผลเสียหายก็จะมีไม่มีตามมา
ถ้าเราคิดดี ทำดี พูดดี ก็จะมีแต่
ผลดีตามมา นี่คือนิหลักของกฎ
แห่งกรรมที่พระพุทธรเจ้าได้ทรง
ตรัสรู้แล้วนำมาเผยแผ่สั่งสอนให้
แก่พวกเราที่ปรารถนาความสุข
ไม่ปรารถนาความทุกข์ให้ปฏิบัติ
ตาม แล้วชีวิตของเราก็จะมีแต่ความ
สุขความเจริญ ปราศจากความ
ทุกข์ความเสื่อมเสียทั้งหลาย

ธรรมะในศาลา

คำสอนข้อที่ ๓ ของพระพุทธเจ้า

๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๘

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เราหมั่น
ถามตัวเองอยู่เรื่อยๆ ว่า วันเวลาผ่านไปๆ
เรากำลังทำอะไรกันอยู่ เรากำลังทำบุญ
หรือเรากำลังทำบาป หรือเรากำลังทำสิ่ง
ที่ไม่ใช่เป็นบุญและเป็นบาป การกระทำ
ของเรานี้แบ่งเป็น ๓ ทางด้วยกัน ทางบุญ
ทางบาป และทางที่ไม่ใช่บุญไม่ใช่บาป
เราก็ตั้ง ๓ อย่างนี้สลับกันไปคลุกเคล้า
กันไปตามเวลาตามเหตุการณ์

การกระทำบุญ ก็คือการกระทำประโยชน์สุขให้แก่ผู้อื่น **การกระทำบาป** ก็คือการกระทำ ความทุกข์ ความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น **การกระทำที่ไม่ใช่บุญ ไม่ใช่บาป** ก็คือการกระทำที่ไม่เป็นคุณ ไม่เป็นประโยชน์ ไม่เป็นโทษแก่ผู้อื่น การกระทำที่ไม่เป็นบุญไม่เป็นบาปคือการกระทำที่เกี่ยวกับร่างกายของเรา ชีวิตของเรา เช่น อาบน้ำ แต่งเนื้อ แต่งตัว รับประทานอาหาร ไปทำงานหาเงินหาทองเพื่อมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง การกระทำแบบนี้เรียกว่าไม่ได้เป็นบุญไม่ได้เป็นบาป เพราะไม่ได้ทำให้เกิดประโยชน์สุขหรือทำให้เกิดความทุกข์เสียหายแก่ผู้อื่น ผลของการกระทำที่ไม่เป็นบุญไม่ได้เป็นบาปก็คืออบายก็ไม่ได้ไป สวรรค์ก็ไม่ได้ไป ก็จะกลับมาเป็นมนุษย์ มนุษย์นี้คือที่เกิดของผู้ที่มีบุญมีบาปเท่ากัน บุญไม่มีกำลังที่จะดึงไปสวรรค์ บาปก็ไม่มีกำลังที่จะดึง

ไปอบาย ก็เลยมาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วก็กลับมาสร้างบุญสร้างบาป อย่างนี้ใหม่ ทำอย่างนี้มาเป็นเวลานาน เวลามารเกิดแต่ละครั้ง ก็ต้องทุกข์กับการที่จะต้องเลี้ยงดู ปากท้อง ดิ้นรนทำมาหากิน ต่อสู้กับอุปสรรคปัญหาต่างๆ เพื่อให้ชีวิตมีความสุข ไม่มีความทุกข์ ในขณะที่กระทำการเหล่านี้บางทีก็พลั้งเผลอหรือถูกเหตุการณ์บังคับให้ไปทำบาป เช่น เวลาทำมาหากินแล้วหามาไม่ค่อยพอใช้ ก็เลยต้องไปหามาด้วยวิธีทำบาป โดยที่ไม่รู้ว่าการทำบาปนี้จะมีผลต่ออนาคตของตนหลังจากที่ร่างกายนี้ตายไปแล้ว

ดังนั้นการกระทำของเรา มันจึงส่งผลทั้งในปัจจุบันและในอนาคต ในปัจจุบันก็ทำให้ใจของเรามีความสุขหรือมีความทุกข์ แล้วอนาคตเวลาที่ร่างกายนี้ตายไปแล้ว ถ้าเราทำบาปมากกว่าทำบุญ เราต้องไปเกิดในอบาย

ถ้าเราทำบุญมากกว่าทำบาป บุญก็จะดึงเราไปเกิดในสวรรค์ แต่เกิดในสวรรค์หรืออยู่ในอบาย พอบุญกับบาปที่เราทำไว้หมดกำลัง เราก็กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ ถ้าเราไม่อยากจะกลับมาเกิดอีกซ้ำๆ ซากๆ แบบนี้ เราก็ต้องทำอีกข้อหนึ่ง คือให้เรามาชำระใจของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ ตอนนี้ใจของเราสกปรก ด้วยกิเลสตัณหาที่เป็นตัวจุดลากใจของเราให้ไปเกิดตามภพต่างๆ ตามบุญตามบาป และเวลากลับมาเกิดเป็นมนุษย์ก็มาสร้างภพสร้างชาติใหม่ด้วยความอยากด้วยความโลภต่างๆ ถ้าเราอยากจะทำดีกว่ชาติตัดการเวียนว่ายตายเกิด พระพุทธเจ้าบอกว่าเราต้องมากำจัดชำระกิเลสตัณหาที่มีอยู่ในใจของเราให้หมดไปเหมือนกับที่พระพุทธเจ้าได้ทรงชำระ

พระพุทธเจ้าเป็นคนแรกของโลกที่ได้ชำระใจของตนเองได้

สะอาดบริสุทธิ์ ได้ยุติการเวียนว่ายตายเกิดได้ ไม่มีใครที่จะสามารถชำระใจของตนเองได้ โดยไม่มีใครสอนไม่มีใครบอก มีเพียงแต่พระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว เพราะพระองค์ทรงมีพระบารมี มีความรู้ความสามารถที่เหนือกว่ามนุษย์ธรรมดาอย่างพวกเราทั้งหลาย พระองค์ทรงมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่ไม่อยากจะกลับมาเกิด มาแก่ มาเจ็บ มาตาย ซ้ำแล้วซ้ำอีก เพราะทรงเห็นความทุกข์เวลาที่แก่ เวลาที่เจ็บไข้ได้ป่วย และเวลาที่ตาย พระองค์ทรงค้นพบเหตุที่ทำให้มาเกิดก็คือตัณหาความอยากนี้เอง ตัณหาความอยากทำให้พวกเราอยู่เฉยๆ ไม่ได้ อยู่ไม่เป็นสุข แล้วในที่สุดก็ทรงพบวิธีที่จะหยุดความอยากต่างๆ ได้ด้วยการเห็นความจริงว่าสิ่งต่างๆ ที่ใจอยากได้อะไรอยากมีอยากเป็นนั้น มันไม่ได้ให้ความสุขกับใจ เป็น

ความสุขปลอม เป็นความสุขชั่วคราว แล้วก็มีทุกข์ตามมา พระองค์มีปัญญาทรงเห็นความไม่เที่ยงแท้แน่นอนของสรรพสิ่งทั้งหลาย จึงสามารถที่จะสอนใจให้เลิกอยากได้สิ่งต่างๆ ได้เพราะเป็นเหมือนกับอยากได้ยาพิษมานั่นเอง นี่คือนสิ่งที่พวกเราจะต้องทำต้องศึกษาแล้วก็สอนใจเราอยู่เรื่อยๆ ว่าอย่าไปอยากได้อะไร อย่าไปอยากดูอะไร อย่าไปอยากฟังอะไร อย่าไปอยากดื่มอยากรับประทานอะไร ถ้าเราจะดื่มจะกินก็ให้ทำด้วยความจำเป็น แบบกินยาดื่มยา แบบนี้ไม่เป็นปัญหา ไม่เป็นความอยาก จะไม่นำมาสู่ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย พระพุทธเจ้าก็ยังกินหลังจากที่ตรัสรู้แล้ว พระอรหันต์สาวกทั้งหลายท่านก็ยังกินยังดื่ม แต่ท่านไม่กินไม่ดื่มเหมือนพวกเราที่กินและดื่มด้วยความอยาก เวลาจะกินก็ต้องเลือกอาหาร เลือกเครื่องดื่ม แต่พระพุทธเจ้า

พระอรหันต์ นี่ท่านกินตามมีตามเกิด มีอะไรก็กินไป มีอะไรก็ดื่มไป กินให้มันอิ่มท้องก็พอ

นี่คือเรื่องของต้นหาความอยากกับเรื่องที่ไม่ใช่เป็นต้นหาความอยาก สำหรับพวกเรานี้ไม่ว่าจะทำอะไรก็ทำด้วยต้นหาความอยากทั้งนั้น นานๆ ถึงจะทำด้วยความจำเป็น เช่น เวลาไปหาหมอ ก็ไปด้วยความจำเป็น หมอให้ยามากิน ไม่อยากกินก็ต้องกิน แต่เรื่องอื่นนี้ทำด้วยความอยากทั้งนั้น อยู่บ้านเบื่อ ก็อยากจะทำอะไรไปข้างนอก อยากจะไปเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ เที่ยวแล้วก็ไม่อิ่มไม่พอ พอกลับมาอยู่บ้านไม่นานก็อยากจะไปเที่ยวอีกก็ต้องเที่ยวไปเรื่อยๆ ตายไปก็ต้องกลับมาหาร่างกายใหม่ มาซื้อร่างกายใหม่ มาเกิดใหม่ เพื่อที่จะได้มีร่างกายไปเที่ยวใหม่ แต่ถ้าหยุดความอยากได้ก็จะไม่ต้องกลับมาเกิดใหม่ นี่คือนิเวศชำระใจ

ต้องชำระด้วยปัญญา ต้องรู้ว่า
ความอยากในสิ่งต่างๆ นี่เป็น
การพาไปสู่ความทุกข์ ไม่ใช่ไป
สู่ความสุข ถ้าเห็นว่าเป็นทุกข์
แล้วก็จะไม่อยากได้ ถ้าเห็นว่าเป็น
ยาพิษก็จะไม่อยากได้ ดังนั้น
**เราต้องพยายามมองทุกสิ่ง
ทุกอย่างให้เห็นว่ามันเป็น
เหมือนยาพิษ แต่ว่าฤทธิ์บาง
อย่างก็ออกเร็ว ฤทธิ์บางชนิด
ก็ออกช้า แต่ในที่สุดก็ต้อง
ขมขึ้นอย่างแน่นอน** ถ้าเราชำระ
ใจให้สะอาดได้ ก็ไม่ต้องกลับมา
เวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป ถ้ายัง
ชำระไม่ได้ก็ต้องกลับมาเกิด
แก่เจ็บตายแล้วก็ต้องไปเกิดใน
อบายบ้าง ไปเกิดในสวรรค์บ้าง
ตามกำลังของบุญของบาปที่เรา
กำลังทำกันอยู่ แต่ถ้าเราสามารถ

จะทำแต่บุญอย่างเดียวไม่ทำบาป
แล้วก็ชำระใจของเราไปเรื่อยๆ
ภพชาติของเราต่อไปก็จะเป็นแต่
สวรรค์จนกว่าจะไปถึงพระนิพพาน
ไปถึงที่สิ้นสุดของการเวียนว่าย
ตายเกิด

ดังนั้นการกระทำตาม
คำสอนของพระพุทธเจ้าจึงมี
แต่ได้ มีแต่กำไร ไม่ขาดทุน
ถ้าไม่ทำตามคำสอนนั้นแหละ
ถึงจะขาดทุน จะต้องไปตกนรก
ไปเกิดเป็นเดรัจฉาน จะต้อง
ไปทนทุกข์ทรมานกับสภาพที่
ไม่ดีต่างๆ เพราะการกระทำบาป
ที่ได้ทำเอาไว้ ถ้าไม่ทำบาปแล้ว
สภาพที่ไม่น่าดูไม่น่าปรารถนา
จะไม่เกิดขึ้นกับพวกเรา จะมีแต่
สภาพที่ดีที่พวกเราปรารถนา
เกิดขึ้นกับพวกเรา

ศาลาอเนกกุล สว.กว. (ศาลาฉัน)
วัดญาณสังวรารามวรมหาวิหาร จังหวัดชลบุรี

กิจและเวลาประจำวันที่สามารถเข้าพบ พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

เวลา ๐๕.๕๐-๐๖.๔๕ น. (โดยประมาณ)

เดินบิณฑบาตพร้อมคณะสงฆ์ วัดญาณฯ บริเวณบ้านอำเภอ เริ่มที่ซอย
นาจอมเทียน ๓๐ (เริ่มเดินเมื่อฟ้าสว่างเห็นลายมือ ทั้งนี้เวลาสามารถ
เปลี่ยนแปลงตามสภาพอากาศ)

แผนที่เส้นทางเดิน

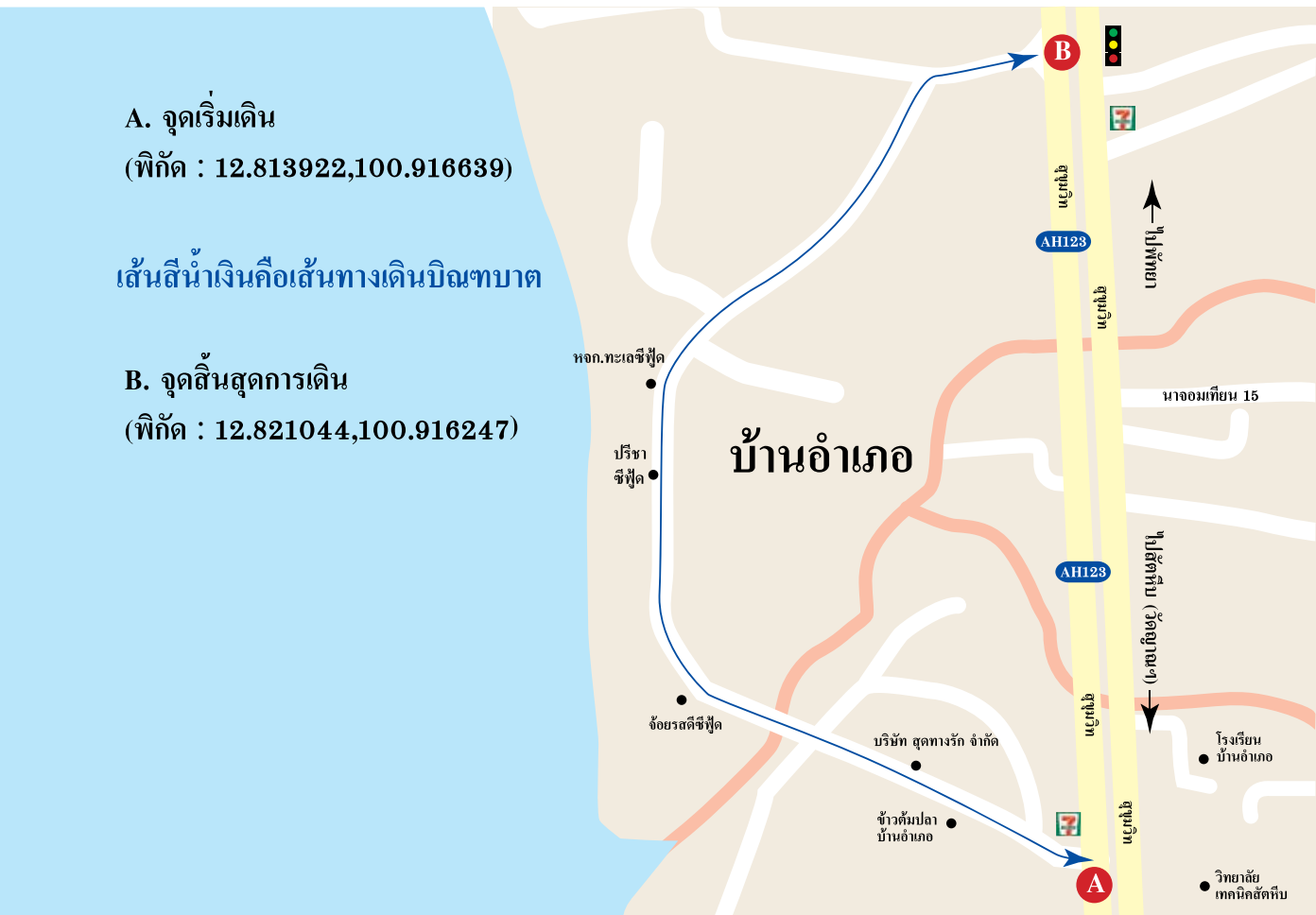
A. จุดเริ่มต้น

(พิกัด : 12.813922,100.916639)

เส้นสีน้ำเงินคือเส้นทางเดินบิณฑบาต

B. จุดสิ้นสุดการเดินทาง

(พิกัด : 12.821044,100.916247)

เวลา ๐๗.๓๐-๑๐.๐๐ น. (โดยประมาณ)

ฉันเข้าที่ศาลาอเนกกุศล สว.กว. (ศาลาฉัน) โดยจะมีการแสดงธรรมก่อนฉันประมาณ ๓๐ นาที ในวันพระ วันสำคัญทางศาสนา วันเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดตามที่ ครม. ประกาศ

เวลา ๑๔.๐๐-๑๖.๐๐ น. (โดยประมาณ)

ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- วันเสาร์-อาทิตย์ และวันสำคัญทางศาสนา แสดงธรรมและตอบปัญหาข้อสงสัยเกี่ยวกับการปฏิบัติ

- วันจันทร์ถึงศุกร์ (วันพระ) หรือวันหยุดตามที่ ครม. ประกาศ สนทนาและตอบปัญหาธรรมะ

หมายเหตุ : ขอความกรุณางดเข้าพบพระอาจารย์นอกเหนือจากเวลาดังกล่าว และขอความร่วมมือสุภาพสตรึงดสวมกางเกงขาสั้นและกระโปรงสั้น

****งดรับกิจนิมนต์ในทุกกรณี****

สามารถดาวน์โหลดพระธรรมเทศนา
ของท่านพระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต ได้ที่

www.kammatthana.com

www.PhraSuchart.com

www.facebook.com/PhraAjarnSuchart

ขอให้พวกเรา

มีศรัทธาและความพยายามเท่านั้น

รับรองได้ว่าผลที่พระพุทธเจ้า พระอรหันตสาวกได้รับ
จะเป็นผลที่เราได้รับเช่นเดียวกันอย่างแน่นอน

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

รสรมะในศาลา

พระนิพพานนี้ไม่ได้อยู่ที่ไหน แต่อยู่ในใจของพวกเราทุกคน

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

